Raftul Denisei

„Cea mai devastatoare critică pe care Yu Hua o face noilor realități ale lumii chineze."

— THE NEW YORK TIMES BOOK REVIEW —

Yu Hua

Ziua a șaptea

roman

CD book

HUMANITAS fiction

Yu Hua

Ziua a șaptea

Traducere din chineză și note de
LUMINITA BĂLAN

Colecţie coordonată de DENISA COMĂNESCU

YU HUA
DI QI TIAN
Copyright © 2013 by Yu Hua
This translation published by arrangement with Pantheon Books, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Penguin Random House, LLC.
All rights reserved.

Acest e-book este protejat de legea drepturilor de autor. Reproducerea sa integrală sau parţială, multiplicarea sa prin orice mijloace şi sub orice formă, punerea sa la dispoziţie publică pe internet sau în reţele de calculatoare, stocarea sa temporară sau permanentă pe diverse dispozitive sau în sisteme care permit recuperarea informaţiei, gratuit sau în scop comercial, precum şi alte fapte similare, fără permisiunea scrisă a editurii reprezintă o încălcare a legislaţiei privind protectia dreptului de autor şi se pedepsesc conform legilor în vigoare.

© HUMANITAS FICTION, 2020, pentru prezenta traducere românească (ediţia digitală)

ISBN: 978-606-779-690-2 (epub)

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0723.684.194

Cuprins

Ziua întâi
Ziua a doua
Ziua a treia
Ziua a patra
Ziua a cincea
Ziua a şasea
Ziua a șaptea

Şi a sfârşit Dumnezeu în ziua a şasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a şaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut.

Geneza 2:2

Ziua întâi

Se lăsase deja ceaţa deasă când am ieşit din garsoniera închiriată, pornind prin oraşul pustiu, cufundat în haos. Trebuia să ajung într-un loc numit „salon funerar“, deşi în zilele noastre i se spune mai degrabă „crematoriu“, căci fusesem anunţat să mă prezint acolo înainte de ora nouă, incinerarea mea fiind programată pentru ora nouă şi jumătate.

Cu o seară în urmă, răsunase o bubuitură teribilă, ca atunci când se prăbuşeşte ceva, după care au mai urmat câteva, ca şi cum clădiri îmbătrânite peste măsură se prăvăleau rând pe rând. În vacarmul acela, parcă dormeam şi nu dormeam. Odată ce s-a luminat cerul şi am deschis uşa garsonierei, bubuiturile au contenit brusc, de parcă acest gest al meu ar fi curmat tot zgomotul. Apoi, am zărit pe uşă un anunţ prin care eram chemat la salonul funerar pentru incinerare, un anunţ mâzgălit cu caractere umede şi neclare; mai erau lipite încă două somaţii, din urmă cu mai bine de zece zile, prin care mi se cerea să plătesc curentul electric şi apa.

Atunci când am ieşit pe uşă, am băgat de seamă că ceaţa închisese întreg oraşul ca într-o capsulă, ştergând astfel graniţa dintre zi şi noapte, dintre dimineaţă şi seară. Am pornit către staţia de autobuz. Pe stradă, umbrele unor oameni apăreau pe neaşteptate şi dispăreau la fel. Am mers o bucată de vreme cu mare grijă, căci un obiect asemănător unei plăcuţe din staţia de autobuz îmi bloca drumul, ivit ca din pământ. Mă gândeam că pe plăcuţa aceea trebuie să fi fost nişte numere. Dacă scria 203, atunci ar fi trebuit să iau autobuzul chiar de acolo. Nu vedeam limpede ce era scris, aşa că mi-am dus numaidecât mâna dreaptă streaşină la ochi, dar tot degeaba. Apoi, m-am frecat la ochi şi am avut sentimentul că într-adevăr scrie 203, ceea ce mi-a întărit bănuiala că staţia de autobuz se afla chiar acolo. Mă încerca totuşi o senzaţie ciudată – ochiul drept încă era la locul lui, dar ochiul stâng se mutase spre pomete. Am simţit pe urmă că lângă nas parcă îmi atârnă ceva şi sub bărbie la fel, aşa că am pipăit uşor, numai ca să descopăr că lângă nas era chiar nasul şi sub bărbie era chiar bărbia. Şi nasul, şi bărbia îşi schimbaseră locurile pe faţa mea.

Desluşeam cu greu, în ceaţa deasă, siluetele unor oameni, profilurile unor clădiri. Auzeam sunetele vieţii cum se stârneau şi se înălţau asemenea şuvoaielor de apă, în timp ce eu stăteam acolo, împresurat de ceaţă, în aşteptarea autobuzului numărul 203. Auzeam bufniturile maşinilor care se ciocneau unele de altele, în lanţ, însă nu izbuteam să zăresc mai nimic, căci privirea îmi era împăienjenită de atâta ceaţă. Deodată, din ceaţa aceea a ţâşnit o maşină care nu mai avea mult până să dea peste mine, gonind spre locul de unde

răzbăteau sunetele vieţii. Pe urmă, într-o clipă, sunetele acelea au bufnit ca într-o explozie, aidoma apelor care se năpustesc năvalnice.

Am rămas în picioare mai departe, în aşteptarea autobuzului. După o vreme, mi-a trecut prin minte că precis avusese loc un accident de proporţii, aşa că autobuzul 203 n-avea să mai vină. Aşadar, eram nevoit să merg pe jos până la următoarea staţie.

Am ţinut drumul tot înainte. Ochii mei umezi zăreau fulgi de zăpadă ce pluteau răzleţi şi strălucitori. Când îmi atingeau faţa, simţeam o oarecare căldură pe obraji. M-am oprit în loc şi am plecat capul, urmărind fulgii cum alunecau pe trupul meu. Printre ei îmi zăream hainele, care deveneau treptat tot mai clare.

Atunci am înţeles că aceea era o zi importantă: întâia zi în care murisem. Dar nu-mi purificasem trupul şi nici nu îmbrăcasem hainele de înmormântare, ci purtam tot hainele de zi cu zi, peste care îmi trăsesem paltonul meu cel ponosit. Îmbrăcat aşa, mă îndreptam spre salonul funerar, însă, ruşinat de aspectul meu, am făcut stânga împrejur şi am pornit-o înapoi.

Zăpada care cădea din cer într-o plutire uşoară dădea o oarecare strălucire oraşului, iar ceaţa deasă părea să se împrăştie încetul cu încetul. Pe măsură ce mergeam tot înainte începeam să desluşesc vag contururile oamenilor şi maşinilor care forfoteau în toate direcţiile. M-am întors la staţia de autobuz de unde tocmai plecasem şi o privelişte haotică mi s-a dezvăluit în faţa ochilor – peste douăzeci de maşini erau prinse într-un ambuteiaj, blocând strada, dar ajunseseră acolo şi maşina poliţiei, şi ambulanţa. Unii oameni zăceau pe jos, alţii tocmai erau scoşi din maşinile contorsionate; unii gemeau, alţii plângeau, iar alţii erau de-a dreptul cufundaţi în tăcere. Acesta era chiar locul unde avusese loc accidentul de maşină. M-am oprit pentru câteva clipe şi de astă dată am văzut limpede numărul 203 pe plăcuţa din staţie. Am traversat.

M-am întors în garsoniera închiriată, mi-am scos de pe mine hainele complet nepotrivite în momentul acela şi aşa, gol-puşcă, m-am apropiat de chiuvetă, am deschis robinetul şi am luat apă în căuşul palmelor, dar, când am vrut să mă curăţ, am observat că aveam nişte răni pe corp. Rănile deschise erau pline de praf, dar şi de fărâmiţe de piatră şi aşchii de lemn, pe care le-am îndepărtat cu mare băgare de seamă.

Atunci a sunat telefonul pus lângă pat. Mi s-a părut straniu, fiindcă de două luni era închis din pricină că nu plătisem factura. Acum suna pe neaşteptate. L-am luat şi am răspuns.

— Alo, am zis eu cu voce şoptită.

— Eşti Yang Fei? s-a auzit o voce.

— Da.

— Sun de la salonul funerar. Unde eşti?

— Sunt acasă.

— Ce faci acasă?

— Mă curăţ.

— Acuşi se face ora nouă şi tu încă te cureţi?

— Vin imediat, am spus eu neliniştit.

— Vino mai repede! Şi să-ţi aduci şi numărul programării.

— Unde este numărul programării?

— A fost lipit pe uşa ta.

Interlocutorul a închis telefonul, lăsându-mă cam întristat. Oare şi când e vorba de o asemenea chestiune e cazul să mai zoreşti omul? Am pus jos telefonul şi am continuat să-mi curăţ rănile de pe corp. Până la urmă, am găsit un bol, cu care am luat apă şi am turnat pe răni, ca să se ducă fărâmiţele de piatră şi aşchiile adunate acolo şi numai aşa am reuşit să mă curăţ mai repede.

După ce am isprăvit, m-am îndreptat spre şifonier cu apa şiroind pe mine, am deschis uşa şi am scotocit după hainele de înmormântare. Nici gând să găsesc aşa ceva. Singurul lucru potrivit părea să fie doar o pijama de mătase albă[1], cu un model floral foarte discret – o amintire rămasă în urma scurtei mele căsătorii. La buzunarul de la piept erau brodate, cu aţă roşie, două caractere – Li Qing, care deja se decoloraseră. Odinioară, soţia mea, Li Qing, alesese cu mare atenţie două pijamale în stil chinezesc. Pe buzunarul de la piept al propriei pijamale brodase numele meu, iar pe buzunarul pijamalei mele brodase numele ei. Eu n-am mai purtat pijamaua după ce am pus capăt căsătoriei, dar acum o îmbrăcam cu sentimentul că avea o culoare la fel de caldă precum cea a fulgilor de zăpadă.

1. În China, albul este culoarea morții.

Am deschis uşa camerei şi am studiat cu atenţie notificarea salonului funerar, lipită pe uşă. Cum nu scria decât A3, m-am gândit că acesta trebuie să fie numărul programării. Prin urmare, am dezlipit hârtia, am împăturit-o şi am pus-o cu mare grijă în buzunarul pijamalei.

De-acum eram gata de plecare, când deodată am simţit că parcă îmi lipseşte ceva, aşa că m-am oprit, rămânând un pic pe gânduri printre fulgii de zăpadă care pluteau lin. Imediat, mi-am dat seama ce îmi lipsea – semnul negru. Brusc, m-am simţit nespus de singur şi neajutorat, căci nimeni n-avea să poarte doliu pentru mine. Tot ce puteam face era să-mi port eu singur doliul.

M-am întors în garsonieră şi am căutat un voal negru în şifonier. Am cotrobăit multă vreme după el, dar n-am găsit nici măcar o pânză neagră, ci doar o cămaşă neagră care, veche fiind, se decolorase şi arăta mai degrabă gri. Nu prea aveam de ales, puteam doar să tai o mânecă şi să-mi fac din ea o banderolă pe care să o pun pe braţul stâng, peste haina albă. Deşi nu aveam chiar tot ce-mi trebuia pentru un doliu, m-am declarat destul de mulţumit chiar şi cu atât.

Iarăşi mi-a sunat telefonul.

— Sunteţi Yang Fei?

— Chiar eu.

— Sun de la salonul funerar, a spus vocea. Doriţi să fiţi incinerat?

Am ezitat un pic şi apoi am răspuns:

— Doresc.

— E deja nouă şi jumătate. Aţi întârziat!

— Şi în asemenea situaţii se întârzie? am întrebat eu grijuliu.

— Vă rog să vă grăbiţi, dacă doriţi să fiţi incinerat.

Sala de aşteptare a crematoriului era spaţioasă, adâncă. Afară, ceaţa se împrăştia încetul cu încetul, dar înăuntru încă învăluia totul. Câteva lămpi în formă de lumânare, fixate pe pereţi, la distanţe mari unele faţă de altele, răsfirau o lumină palidă, de culoarea fulgilor de zăpadă. Nu ştiu de ce, dar culoarea aceea albă îmi dădea o senzaţie de căldură.

În partea dreaptă a sălii se aflau şiruri de scaune de plastic fixate pe un suport metalic, în timp ce în partea stângă era zona cu fotolii – fotolii comode, aşezate în cerc, iar în faţa lor se găseau măsuţe pe care fuseseră puse flori de plastic. Mulţi şedeau pe scaunele de plastic şi numai cinci persoane pe fotolii, în aşteptarea incinerării. În timp ce aceştia din urmă şedeau confortabil, picior peste picior, ca nişte oameni împliniţi, cei de pe scaune stăteau într-o poziţie mai cuviincioasă, dar cam rigidă.

La intrare, m-a întâmpinat un slăbănog cu nişte oase ca beţele, îmbrăcat cu haine albastre, ponosite, şi purtând mănuşi albe, la fel de vechi. Mi s-a părut că faţa lui era toată numai oase descărnate.

Văzând că trăsăturile feţei mele se mişcaseră, el a spus în şoaptă:

— Aţi venit!

— Aici este crematoriul? am întrebat.

— Acum nu se mai numeşte crematoriu, a răspuns el, ci îi spunem „salon funerar“.

Ştiam că întrebarea mea era nelalocul ei, de parcă aş fi intrat într-un hotel şi m-aş fi interesat: „Aici se primesc oaspeţi?“

În vocea lui se simţea o oboseală profundă, mai veche, şi mi-am dat seama că nu el era cel care îmi telefonase şi mi se adresase cu formula: „Sunt de la salonul funerar.“ Mi-am cerut scuze pentru întârziere. El a scuturat uşor din cap şi, pe un ton compătimitor, a zis că întârziaseră foarte mulţi. Cum programarea mea trecuse deja, s-a dus la aparatul de lângă intrare şi mi-a obţinut un nou număr, după care mi-a dat bonul.

De la numărul A3 ajunsesem tocmai la A64, ceea ce îmi dădea de înţeles că înaintea mea mai erau în aşteptare încă cincizeci şi patru de persoane.

— Se mai face incinerarea astăzi? am întrebat.

— În fiecare zi rămân multe locuri libere, mi-a spus el.

Mâna sa dreaptă, cu mănuşa albă, ponosită, a indicat înspre scaunele de plastic, ceea ce voia să însemne că acolo era locul meu, în aşteptarea incinerării, dar eu am privit înspre fotolii. Numaidecât el m-a lămurit că la fotolii era zona VIP. Conform statutului, locul meu era printre cei de rând, la scaunele de plastic, aşa că m-am îndreptat într-acolo, ţinând în mână bonul cu numărul A64. În timpul acesta, l-am auzit oftând şi spunând ca pentru sine:

— Încă un amărât care a venit fără să apuce să se aranjeze...

M-am aşezat pe un scaun de plastic, iar bărbatul îmbrăcat cu haine de culoare albastră a început să se plimbe pe culoarul dintre zona de aşteptare a oaspeţilor de seamă şi zona celor de rând, cu un aer de om adânc cufundat în gânduri. Paşii săi răsunau de parcă ar fi ciocănit cineva la uşă. Intrau când şi când şi alţii care întârziaseră, iar el îi întâmpina spunându-le: „Aţi venit!“ Apoi le obţinea din nou un număr, după care întindea mâna şi le indica unde să se aşeze pe scaune. Pe un oaspete de seamă întârziat l-a condus în zona fotoliilor.

Cei care aşteptau incinerarea pe scaunele de plastic vorbeau în şoaptă, însă cei şase

aflaţi în zona VIP aveau voci foarte răsunătoare. Aceştia parcă erau nişte cântăreţi pe scenă, în timp ce discuţiile noastre, din zona scaunelor de plastic, păreau mai degrabă a fi acompaniamentul din fosa orchestrei.

În zona VIP, discuţiile se învârteau în jurul unor teme precum hainele pentru ceremonia funerară şi urna funerară. Toţi cei de acolo purtau haine din mătase, cu broderii în culori vii, realizate manual pe de-a-ntregul. Vorbeau cu dezinvoltură despre preţurile acestor haine, care săreau lejer de douăzeci de mii de yuani. Mie chiar mi se părea că îmbrăcaţi astfel arătau ca nişte personaje de la palatul imperial. După aceea, au început să discute despre urnele lor funerare, confecţionate din lemn de santal cu frunza lată, cu ornamente incrustate, de mare rafinament, ceea ce desigur le făcea să valoreze de la şaizeci de mii de yuani în sus. În plus, aceste urne aveau nume splendide şi impunătoare: „Palatul de santal“, „Palatul cocorului nemuritor“, „Palatul dragonului“, „Palatul phoenixului“, „Palatul unicornului“, „Tumulul apusean al santalului“.

Şi noi, cei de rând, ne preocupam cam de aceleaşi subiecte, doar că hainele despre care discutam noi erau din mătase artificială, cu căptuşeli din bumbac, la preţul de circa o mie de yuani. Urnele nu erau din lemn de chiparos, ci din lemn oarecare, fără ornamente. Cea mai scumpă costa opt sute de yuani, iar cea mai ieftină două sute. Aici, la noi, urnele purtau nume cu totul diferite: „Întoarcerea la rădăcini“ sau „Tristeţea nemărginită pentru vremurile trecute“.

Cei din zona VIP discutau despre cât de scumpe fuseseră veşmintele lor şi urna funerară, pe când cei de pe scaunele de plastic făceau comparaţii, să vadă cine a scos un preţ mai mic şi a izbutit să achiziţioneze cele mai bune lucruri. Pe rândul din faţa mea stăteau doi, din discuţia cărora am aflat că amândoi îşi cumpăraseră veşmintele de la acelaşi magazin cu obiecte funerare, dar unul plătise cu cincizeci de yuani mai puţin.

— Nevastă-mea nu ştie să se târguiască la preţ, a spus ca pentru sine cel care cheltuise mai mult, însoţindu-şi vorbele cu un oftat.

Am observat că cei din zona mea purtau toţi veşminte funerare – unele erau tradiţionale, în stilul dinastiilor Ming şi Qing[2], altele erau moderne, în genul tunicilor din vremea lui Mao sau al costumelor occidentale. Numai eu purtam o pijama albă, în stil chinezesc, cu nasturi în faţă şi tare mă mai bucuram că, atunci când ieşisem pe uşă, îmi dădusem seama cât de nepotrivit era paltonul acela lălâu pe mine, aşa că în ultima clipă mă schimbasem cu pijamaua albă. Chiar dacă eram prost îmbrăcat, puteam să mă strecor şi eu lângă cei care stăteau pe scaunele de plastic.

2. Ultimele două dinastii din istoria imperială a Chinei – dinastia Ming (1368–1644) şi dinastia Qing (1644–1911). Bărbaţii purtau la vremea aceea robă lungă.

Dar eu n-aveam urnă, nici măcar vreuna ieftină, de genul „Întoarcerea la rădăcini“ sau „Tristeţe nemărginită pentru vremurile trecute“. Neliniştea începuse să pună stăpânire pe mine. Oare unde avea să ajungă cenuşa mea? Avea să fie împrăştiată în largul mării? Era cu neputinţă, pentru că acela era locul unde se ducea cenuşa oamenilor măreţi – transportată cu un avion special sau păzită de o navă militară, pentru ca apoi să fie împrăştiată în mare, în suspinele şi bocetele familiei. Cenuşa mea avea să fie scoasă din

cuptor, adunată după aceea cu mătura şi făraşul, după care urma să fie aruncată la cazanul de gunoi.

Un bătrân care stătea alături s-a răsucit şi s-a uitat un pic la faţa mea, după care a întrebat surprins:

— Nu ţi-ai curăţat trupul? Nu te-ai aranjat?

— Mi-am curăţat trupul, am răspuns eu. M-am curăţat singur.

— Faţa ta… a zis bătrânul. Ţi-a ieşit ochiul stâng, nasul este înclinat şi bărbia este foarte alungită.

Mi-am adus aminte că atunci când îmi curăţasem trupul uitasem de faţă, aşa că am zis ruşinat:

— Aşa-i, nu m-am aranjat.

— Ai tăi sunt cam neglijenţi, a continuat bătrânul. Nici nu te-au aranjat, nici nu te-au machiat.

Mă simţeam nespus de însingurat. Yang Jinbiao, tatăl care mă crescuse, se îmbolnăvise de o boală necruţătoare şi se prăpădise pe neaşteptate în urmă cu mai bine de un an. Părinţii mei biologici, aflaţi într-un oraş din nord, la mare depărtare, habar n-aveau că în clipa aceea eram deja într-o altă lume.

O femeie de lângă mine, care trăsese cu urechea la discuţia noastră, mi-a cercetat cu privirea hainele şi a spus:

— Cum se face că arăţi de parcă ai fi îmbrăcat cu o pijama?

— Sunt îmbrăcat cu o haină funerară, am zis eu.

— Haină funerară? a întrebat ea cam neîncrezătoare.

— Eu am un veşmânt mortuar, a răspuns bătrânul. Când spui „veşmânt mortuar“, îţi pare că sună mai bine, ca şi cum ar fi de bun augur.

Eu am luat aminte la feţele celor doi şi am băgat de seamă că amândoi aveau un strat consistent de machiaj, de parcă urmau mai degrabă să urce pe scenă, interpreţi într-un spectacol, nu să meargă la cuptor pentru incinerare.

Unul dintre cei care aşteptau pe scaun i s-a adresat nemulţumit bărbatului îmbrăcat în haine de culoare albastră:

— Aştept de atâta timp şi nu mă strigă nimeni!

— Tocmai este condus pe ultimul drum primarul, a răspuns bărbatul. De dimineaţă au apucat să incinereze trei, după care s-au oprit, ca să intre întâi primarul în cuptor. Abia după ce iese el vă vine şi dumneavoastră rândul.

— De ce trebuie să aşteptăm întâi să fie incinerat primarul şi abia pe urmă să ne vină nouă rândul? s-a interesat unul dintre cei care aşteptau acolo.

— Habar n-am.

— Câte cuptoare aveţi? a întrebat cineva.

— Două. Unul este de import, iar celălalt este produs autohton. Cel de import deserveşte VIP-urile, în timp ce cuptorul autohton este pentru dumneavoastră.

— Nu cumva primarul este VIP?

— Ba da.

— Primarul are nevoie de două cuptoare pentru incinerare?

— Primarul ar trebui să folosească cuptorul de import.

— Cuptorul de import deja a fost păstrat pentru primar. De ce mai trebuie să i se păstreze şi cel autohton?

— Asta nu mai ştiu. Ştiu doar că au fost oprite ambele cuptoare.

Un VIP din zona fotoliilor şi-a fluturat mâna către lucrătorul îmbrăcat cu hainele albastre, iar acesta s-a dus degrabă la el.

— Cât mai durează ceremonia de rămas-bun organizată pentru defunctul primar? l-a întrebat acel oaspete important.

— Nu mi-e foarte clar, a zis lucrătorul. Apoi, a făcut o mică pauză şi a continuat: Cred că mai este un pic. Vă rog să aveţi răbdare şi să aşteptaţi.

Unul care întârziase pentru incinerare tocmai intrase şi, auzind discuţia lor, s-a oprit în mijlocul culoarului, după care a spus:

— În oraş, toţi funcţionarii, de la mic la mare, plus funcţionarii din toate districtele, şi aceia de la mic la mare, peste o mie de oameni cu totul, îşi iau rămas-bun de la defunctul primar, unul câte unul. Nu pot să grăbească pasul, ci merg încetişor. Unii mai varsă şi lacrimi.

— Dar ce este aşa nemaipomenit la un primar? a întrebat cel care aştepta, fără prea multă convingere în glas.

Cel care întârziase a continuat:

— A început totul de dimineaţă, când s-au închis principalele străzi din oraş, iar maşina funerară care îl transporta pe primar a pornit foarte încet, în ritmul unui om care străbate drumul la pas. De aceea, cele câteva sute de maşini care veneau în cortegiu au parcurs un drum de o jumătate de oră în mai bine de o oră şi jumătate. Acum, principalele străzi sunt tot închise şi vor fi deschise abia după ce urna funerară a primarului va ajunge acasă.

În oraş, toate bulevardele mari erau închise, ceea ce însemna că, inevitabil, celelalte străzi erau extrem de aglomerate. Atunci, mi-am adus aminte de accidentul de maşină pe care îl văzusem de dimineaţă, pe când mergeam prin ceaţa groasă, precum şi de haosul stârnit după aceea. Şi mi-am amintit cum, în urmă cu două săptămâni, în ziare şi la televizor erau numai ştiri despre moartea subită a primarului. Explicaţia oficială fusese aceea că primarul s-a îmbolnăvit de inimă pe neaşteptate, din pricina surmenajului, şi de aici i s-a tras sfârşitul. Versiunea neoficială, care circula pe internet, spunea că primarul tocmai se afla în pat, într-un apartament de serviciu dintr-un hotel de cinci stele, cu o damă de companie şi, exact în momentul orgasmului, a făcut un atac de cord. Tânăra s-a speriat aşa de tare, că a luat-o la fugă pe culoar ţipând şi plângând, fără să-i mai pese că era în fundul gol.

I-am auzit pe oaspeţii importanţi din zona fotoliilor comode discutând despre mormânt. Despre acelaşi lucru discutau şi cei de pe scaune, însă în timp ce aceştia din urmă aveau câte un mormânt de un metru pătrat, ceilalţi aveau de la un *mu*[3] în sus. Probabil că, auzind discuţia de la scaune, un oaspete de pe fotoliu a zis cu voce tare:

3. Unitate de măsură tradiţională pentru suprafeţe, echivalentă cu aproximativ 200 de metri pătraţi.

— Cum este cu putinţă să stai într-un mormânt de numai un metru pătrat?

În momentul în care cei de pe fotolii s-au încins la discuţii despre luxul lor uluitor, în zona scaunelor de plastic s-a aşternut o linişte deplină. Cinci dintre cele şase VIP-uri aveau morminte amplasate pe vârful unui munte foarte înalt, unde stăteau cu faţa îndreptată spre mare, cufundaţi în nori. Erau morminte luxoase, de unde puteau admira atât peisajul montan, cât şi pe cel maritim. Cel de-al şaselea avea mormântul pe valea muntelui cu păduri bogate, pârâiaşe cu apă cristalină şi ciripit de păsărele. O stâncă naturală, înfiptă acolo în urmă cu sute de ani, ţinea locul pietrei funerare. El a spus că în zilele noastre se punea preţ pe hrana organică, dar iată că el avea parte de o piatră funerară organică. Doi dintre cei de pe fotolii aveau pietre funerare ca nişte monumente în miniatură – unul reprezenta o grădină în stil chinezesc, celălalt – o vilă în stil occidental. Alţi doi dintre ei aveau pietre funerare oficiale, lăudându-se că nu se afişau cu chestii pompoase de genul acesta. Ultimul dintre ei a spus ceva surprinzător pentru toată lumea, şi anume că piatra lui funerară este o reproducere fidelă a Monumentului Eroilor Poporului din piaţa Tian'An Men, doar că fraza dăltuită în stilul caligrafic al lui Mao Zedong – „Recunoştinţă veşnică eroilor poporului" – a fost schimbată în „Recunoştinţă veşnică tovarăşului Li Feng". Caracterele „tovarăşul Li Feng" fuseseră căutate de familia lui în textele caligrafiate de însuşi preşedintele Mao şi reproduse exact, apoi fiind sculptate pe piatra funerară.

— Chiar eu sunt tovarăşul Li Feng, a ţinut să precizeze el, ca să fie limpede pentru toată lumea.

— E cam periculos să ai aşa o piatră funerară! a spus cineva. Într-o bună zi, o s-o pună la pământ guvernul.

— Guvernul deja a investit bani ca s-o monteze, a răspuns Li Feng, foarte sigur pe el, doar că ziariştii n-au voie să facă publice aceste informaţii. Rudele mele au trimis acolo doisprezece poliţişti care să păzească piatra funerară ca pe ochii din cap. Doisprezece oameni – taman bine, înseamnă o trupă. Or, cu asemenea protecţie, eu cred că pot să dorm liniştit.

Deodată, lămpile montate pe două rânduri în sala de incinerare s-au aprins brusc, iar amurgul s-a transformat în amiază, bărbatul îmbrăcat cu haină de culoare albastră pornind în grabă către poartă.

Atunci şi-a făcut apariţia primarul, purtând un costum occidental de culoare neagră, cu cămaşă albă şi cravată neagră la gât. S-a apropiat, fără să aibă nici cea mai vagă expresie pe chip, însă machiat cum se cuvine, cu sprâncenele negre şi groase, iar buzele date cu un ruj roşu aprins. Imediat a fost întâmpinat de către un bărbat îmbrăcat cu haine de culoare albastră, care l-a condus cu multă solicitudine:

— Domnule primar, vă rog să veniţi să vă odihniţi un pic în sala de lux pentru VIP-uri!

Primarul a încuviinţat uşor din cap şi l-a urmat pe lucrător. Sala avea două uşi batante uriaşe, care s-au deschis uşurel şi tot uşurel s-au închis în urma primarului.

Oaspeţii de pe fotolii au fost brusc reduşi la tăcere, căci se pare că sala de lux pentru VIP-uri era incomparabil mai bună decât zona de fotolii, destinată oaspeţilor de seamă. Iată că banii deveneau umili în faţa puterii.

În zona noastră cu scaune de plastic se vorbea când mai tare, când mai în surdină, căci discuţiile se purtau în continuare pe tema mormântului. Toată lumea se plângea că un mormânt a ajuns mai scump decât o locuinţă. Într-un cimitir înghesuit peste măsură şi aflat la mare depărtare, un mormânt de numai un metru pătrat ajungea, în mod surprinzător, la nici mai mult, nici mai putin de treizeci de mii de yuani, cu drept de proprietate doar pe douăzeci şi cinci de ani. Chiar dacă preţul caselor era mare, de bine, de rău aveai drept de proprietate pe şaptezeci de ani. Unii care aşteptau incinerarea s-au arătat foarte indignaţi, pe când alţii erau copleşiţi de griji, întrebându-se ce vor face după douăzeci şi cinci de ani. Era de presupus că, dacă după douăzeci şi cinci de ani preţul mormintelor avea să crească, familiile nu aveau să mai poată prelungi dreptul de proprietate pe locul respectiv; deci cenuşa lor nu va putea să ajungă decât îngrăşământ pe ogor.

— Nici să mori nu mai poţi să-ţi permiţi! a spus cu durere în glas unul care stătea pe rândul din faţă, în aşteptarea incinerării.

— Nu trebuie să vă mai gândiţi la ce va fi apoi, a spus pe un ton liniştit bătrânul care stătea lângă mine.

După aceea mi-a povestit că, în urmă cu şapte ani, cheltuise trei mii de yuani ca să-şi cumpere un mormânt de un metru pătrat, iar acum preţul acelui loc sărise la treizeci de mii de yuani. Era foarte bucuros că la vremea aceea avusese o intuiţie foarte bună, fiindcă dacă ar fi fost să-l cumpere acum, în mod cert nu şi l-ar mai fi putut permite.

— În şapte ani a crescut preţul de zece ori, a tras el concluzia, oftând.

La un moment dat, în sala unde se aştepta incinerarea au început să fie strigate numerele, semn că de acum se isprăvise cu primarul. Urna în care îi puseseră cenuşa, acoperită de steagul partidului, a fost aşezată cu grijă în maşina funerară, de culoare neagră, care a pornit cătinel pe drum. În urma ei, câteva sute de limuzine veneau şi ele în acelaşi ritm domol. Drumurile blocate răsunau a jale… Oaspeţii importanţi aveau un număr cu litera V în faţă, în timp ce noi, oamenii de rând, aveam litera A. Habar n-aveam dacă pentru un VIP de rangul primarului exista vreo altă literă. Poate că asemenea personaje n-aveau nevoie de nici un număr, cine ştie!

Au intrat mai întâi cei şase oaspeţi din categoria V, după care au început să fie strigaţi cei din categoria A. Exact aşa cum spunea cel îmbrăcat în haine albastre, la foarte multe numere nu răspundea nimeni – uneori erau strigaţi mai bine de zece, unul după altul, şi nici un răspuns. Deodată, l-am observat pe cel îmbrăcat în haine albastre, pe culoarul de lângă mine. Mi-am ridicat privirea către el, şi atunci a strigat din nou cu voce sfârşită de oboseală:

— Toţi cei care nu au răspuns atunci când le-a fost strigat numărul sunt fără mormânt.

Cum eu n-aveam nici urnă funerară, nici mormânt, m-am întrebat în sinea mea: „Atunci de ce a trebuit să vin aici?“

Apoi am auzit numărul A64, care era chiar era numărul meu, dar nu m-am ridicat. După ce a fost strigat de trei ori, s-a trecut la numărul A65, moment în care s-a ridicat femeia care stătea lângă mine. Era îmbrăcată cu o haină funerară tradiţională, parcă în stilul dinastiei Qing, cu mâneci largi care îi fluturau încoace şi încolo în timp ce se îndepărta.

Bătrânul de lângă mine aştepta şi tot vorbea. Spunea că, deşi mormântul lui era într-

un loc îndepărtat, că se ajunge destul de greu cu mijloacele de transport în comun, totuşi peisajul de acolo era deosebit – în faţă se găseau un lac nu prea mare şi ceva copaci tineri, recent plantaţi. A ţinut să precizeze însă că, odată ajuns în locul acela, nu avea să-l mai părăsească niciodată, aşa că depărtarea şi transportul dificil chiar nu mai reprezentau o problemă. După aceea, s-a interesat în ce cimitir se află mormântul meu.

— Eu n-am mormânt, am spus eu, scuturând din cap.

— Păi, dacă n-ai mormânt, unde o să te duci? a întrebat el surprins.

Am simţit în clipa aceea cum trupul meu se ridică şi mă poartă afară, părăsind sala de aşteptare a crematoriului.

Din nou, m-am trezit în ceaţa deasă şi fulgii de zăpadă care pluteau lin jurul meu, dar nici că aveam habar încotro mă îndrept. Mă încercau puternice îndoieli, căci ştiam prea bine că am murit, însă nu-mi era limpede cum anume se întâmplase asta.

Mergeam prin oraşul care parcă se ascundea, parcă se dezvăluia, în timp ce gândurile mi se împleteau în fel şi chip pe drumul amintirilor, în căutarea direcţiei. Mă gândeam că am să găsesc cumva ultima scenă din viaţa mea, iar aceasta ar fi trebuit să se afle la capătul drumului amintirilor. Dacă o găseam, atunci sigur aş fi găsit şi clipa morţii. Mintea mea, purtată de trup, a străbătut multe scene ce pluteau asemenea fulgilor de zăpadă şi, într-un final, a ajuns în ziua aceasta.

Parcă era ieri, parcă era alaltăieri, parcă era azi. Ştiam însă cu certitudine că era ultima zi pe această lume. M-am văzut mergând pe o stradă, înfruntând vântul tăios.

Am ţinut drumul drept şi am ajuns în piaţa din faţa primăriei, unde vreo două sute şi ceva de oameni protestau împotriva demolării caselor şi strămutării forţate a locatarilor. Nu întinseseră bannere, ci doar strigau lozinci şi îşi împărtăşeau unii altora propria nefericire. Din discuţiile lor mi-am dat seama că fiecare avea o suferinţă pricinuită de demolarea casei. M-am amestecat între ei. O bătrână povestea printre lacrimi cum s-a dus la piaţă, iar la întoarcere a descoperit că îi dispăruse casa. La început, a crezut că nimerise în altă parte. Alţii îşi aminteau cât de înspăimântaţi au fost de demolările de la miezul nopţii. S-au trezit speriaţi din somn, la auzul unor bubuituri teribile. Casele se clătinau necontenit, aşa încât la început au crezut că este cutremur, însă când au ieşit din locuinţe, panicaţi, au dat cu ochii de buldozerele şi excavatoarele care tocmai le distrugeau grădina. Un bărbat cu voce răsunătoare povestea un episod despre care ceilalţi cu greu ar fi îndrăznit să vorbească. Mai precis, pe când făcea dragoste cu iubita lui, în aşternut, deodată uşa casei a fost făcută ţăndări şi câţiva zdrahoni s-au năpustit înăuntru. I-au înfăşurat în plapumă şi i-au cărat într-o maşină pe amândoi. Maşina s-a învârtit pe străzile din oraş, iar el şi prietena lui, aşa strânşi în aşternut cum erau, au înnebunit de spaimă, căci nu ştiau unde aveau să-i ducă. Maşina s-a tot învârtit până la revărsatul zorilor, când i-a adus înapoi, acolo unde locuiau ei. Aceiaşi zdrahoni i-au scos din maşină şi i-au aruncat pe pământ, după care i-au dezlegat şi le-au zvârlit nişte haine de-ale altora. Cei doi s-au îmbrăcat pe sub plapumă, tremurând din toate încheieturile, sub privirile curioase ale trecătorilor, şi abia după aceea au îndrăznit să iasă. Bărbatul a văzut cum casa lui fusese făcută una cu pământul, în timp ce prietena lui s-a pus pe plâns, jurând că nu avea să se mai culce în viaţa ei cu el, fiindcă intrase spaima în ea mai ceva decât dacă ar fi văzut

filme de groază.

El le-a mai spus celor din jur că acum nu mai avea casă, nu mai avea iubită, iar dorinţa sa sexuală, după sperietura trasă, dispăruse de tot. Apoi, a ridicat patru degete, ca să arate mai clar că pentru a se trata de impotenţă deja cheltuise peste patruzeci de mii de yuani. Luase o grămadă de medicamente, şi chinezeşti, şi occidentale, şi tratamente convenţionale, şi tratamente alternative, dar în partea de jos era tot ca un avion în picaj.

— Nu cumva este ca atunci când numai ce a decolat avionul şi cade imediat la pământ? l-a întrebat cineva.

— De unde să fie aşa bine? a zis. E doar în picaj. Nu-i vorba de nici o decolare!

— Să te despăgubească guvernul! a strigat altcineva.

— Guvernul m-a despăgubit pentru casa demolată, nu m-a despăgubit pentru dorinţa sexuală care mi-a dispărut de frică, a zis zâmbind amar.

— Ia Viagra, i-a propus unul.

— Am luat şi mi-a luat-o şi inima la trap, iar acolo jos era tot în picaj, a spus el.

Am plecat mai departe, îndepărtându-mă de râsetele lor. Mi se părea că nu era un protest, ci mai degrabă semăna a petrecere. Am trecut prin piaţa din faţa primăriei, am depăşit două staţii de autobuz, iar în faţă mi-a apărut strada Shenghe.

Treceam prin perioada cea mai grea a vieţii mele. Soţia mă părăsise de ceva vreme, iar în urmă cu mai bine de un an tata fusese lovit de o boală necruţătoare. Ca să-mi tratez părintele suferind, îmi vândusem casa şi, ca să-l pot îngriji, renunţasem la slujbă şi cumpărasem un magazinaş în apropierea spitalului. Apoi, tata a plecat fără să-şi ia rămas-bun şi s-a pierdut în marea nesfârşită de oameni. Eu am vândut magazinul şi m-am mutat într-o cămăruţă cu chirie, începând să-l caut pe tata, în ciuda tuturor certitudinilor. Am răscolit toate cotloanele oraşului, am umblat în toate părţile după el. Zăream peste tot siluete de bătrâni, dar nicăieri nu regăseam chipul tatălui meu.

Nu mai aveam slujbă, nu mai aveam casă, nu mai aveam magazinul, aşa că disperarea începuse să pună stăpânire pe mine. Când am băgat de seamă că pe cardul bancar nu mai rămăseseră prea mulţi bani, n-am putut să nu mă gândesc la viaţa care avea să urmeze. Împlinisem doar patruzeci şi unu de ani şi mai aveam încă multe clipe de petrecut în această viaţă. Prin intermediul unei agenţii de educaţie extraşcolară am găsit un job de profesor-meditator. Prima mea elevă locuia pe strada Shenghe. Am luat imediat legătura cu tatăl ei prin telefon. O voce răguşită şi ezitantă de la celălalt capăt al firului mi-a spus că fiica lui se numeşte Zheng Xiaomin, este elevă în clasa a patra şi are rezultate foarte bune la învăţătură. A ţinut să precizeze pe urmă că el şi soţia lui lucrau la fabrică, având venituri foarte modeste, aşa încât le era destul de greu să susţină o cheltuială de cincizeci de yuani pe o oră de meditaţie. Neputinţa din vocea aceea îmi părea aidoma neputinţei din vocea mea. Până la urmă, am propus eu treizeci de yuani pe oră, iar el a făcut o pauză, după care mi-a mulţumit de trei ori.

Ne-am înţeles ca în acea după-amiază, la ora patru, să avem prima lecţie, aşa că m-am dus la frizerie şi m-am tuns, iar apoi am dat fuga acasă, unde m-am bărbierit şi m-am schimbat. La plecare, peste hainele curate mi-am pus şi un palton de lână. Era un palton vechi, dar cum şi hainele pe care le aveam pe dedesubt erau tot vechi, chiar nu mai conta.

Am ajuns pe strada Shenghe, care îmi era foarte familiară. Ştiam că pe undeva se afla

un supermarket, dar mai erau şi o cafenea Starbucks, un McDonald's şi un KFC, ba chiar şi o alee cu magazine cu haine, iar mai încolo – câteva restaurante cu mâncare chinezească.

Am trecut de toate acestea şi dintr-odată ceea ce mi s-a arătat dinaintea ochilor a devenit foarte străin. O zonă de ruine m-a trezit la realitate. Cele trei clădiri vechi, de şase etaje, de pe strada Shenghe, dispăruseră, iar familia la care trebuia să mă duc eu la meditaţie ar fi trebuit să locuiască în clădirea din mijloc.

În urmă cu câteva zile, când trecusem pe acolo, văzusem clădirile înălţându-se în locul acela, cu câteva bannere albe agăţate la geamuri, pe care erau scrise cu caractere negre nişte mesaje: „Respingem cu hotărâre demolarea abuzivă", „Protestăm împotriva demolării şi mutării forţate", „Apărăm cu preţul vieţii grădina noastră".

Priveam întinderea aceea de ruine printre care distingeam vag nişte haine şi diverse lucruri mărunte. Alături erau parcate două stivuitoare şi două camioane, dar mai era şi o maşină de poliţie, în care stăteau la căldurică patru poliţişti.

O fetiţă îmbrăcată cu o haină de iarnă, de culoare roşie, şedea pe o placă de beton, din care ieşeau, la capete, contorsionate în fel şi chip, barele de fier-beton frânte. Îşi pusese ghiozdanul pe genunchi, iar în poală îşi ţinea manualul şi caietul de teme deschise. Stătea cu capul plecat şi scria ceva. Dimineaţa devreme plecase la şcoală, dar după-amiaza, când se întorsese, casa ei dispăruse. Nu-şi mai găsise nici casa, nici părinţii. Acum stătea pe dărâmăturile acelea şi îi aştepta pe ai ei să se întoarcă. Tremura şi îşi scria mai departe temele.

Am păşit peste moloz şi, clătinându-mă zdravăn, m-am apropiat de ea. A ridicat capul şi m-a privit. Feţişoara îi era roşie din pricina vântului tăios de iarnă.

— Nu ţi-e frig? am întrebat-o.

— Ba da, mi-e frig, mi-a răspuns.

Am întins mâna şi i-am arătat restaurantul KFC, aflat în apropiere, zicându-i că ar fi putut să-şi facă temele acolo, la căldură.

Ea a scuturat din cap şi a spus:

— Dacă plec, mama şi tata n-o să mă găsească la întoarcere!

Şi zicând aşa, şi-a plecat iar capul şi a continuat să îşi facă temele pe genunchi. Am privit dărâmăturile din jur, neştiind în ce loc se afla casa acelei familii unde ar fi trebuit să mă duc la meditaţii.

— Ştii cumva unde este casa lui Zheng Xiaomin? am mai întrebat.

— Chiar aici, a spus ea, indicând locul pe care stătea. Eu sunt Zheng Xiaomin.

I-am văzut expresia mirată atunci când i-am zis că eu eram profesorul cu care stabilise întâlnirea din acea zi. Ea a încuviinţat din cap, semn că ştia despre întâlnire, după care a privit în jur dezamăgită şi a spus:

— Tata şi mama nu s-au întors încă.

— Am să revin mâine eu.

— Mâine nu vom mai fi aici, m-a avertizat ea. Mai bine să-i daţi un telefon tatălui meu, fiindcă el ştie unde vom fi mâine.

— Bine, am spus eu. Îi dau telefon.

În timp ce mă îndepărtam de mormanele acelea de moloz, mergând cu pas greoi, am

auzit-o spunând în urma mea:

— Mulţumesc, domnule profesor!

Era prima dată când cineva îmi spunea „profesor“. Am întors capul şi am privit-o pe fetiţa aceea îmbrăcată cu hăinuţa cea roşie de iarnă; cum stătea acolo, ruinele acelea, cu mult ciment şi fier-beton, căpătau un aer de o blândeţe nespusă.

M-am întors în piaţa din faţa primăriei, unde deja erau vreo două-trei mii de oameni adunaţi. Întinseseră bannerele, strigau lozinci şi de data aceasta chiar arăta a demonstraţie. Piaţa era înconjurată de poliţişti şi maşini de poliţie, iar strada fusese închisă, pentru a nu se mai permite accesul în piaţă. Am văzut apoi un demonstrant care stătea pe treptele din faţa primăriei, cu un megafon în mână, strigând întruna către mulţimea de demonstranţi indignaţi din piaţă:

— Linişte! Vă rog să faceţi linişte…

După ce a strigat preţ de câteva minute, mulţimea s-a liniştit. El a ridicat megafonul, pe care îl ţinea în mâna stângă, şi a spus, fluturându-şi mâna dreaptă:

— Noi am venit aici ca să cerem să ni se facă dreptate. Suntem demonstranţi paşnici şi nu vrem să comitem nici un fel de fapte reprobabile, ca să nu le dăm prilejul să ne discrediteze. S-a gândit un pic şi după o clipă a continuat:

— Eu vreau să vă spun tuturor ce s-a întâmplat în timpul demolărilor de pe strada Shenghe. Un cuplu a fost îngropat sub dărâmături şi în momentul de faţă nimeni nu ştie care e situaţia lor, dacă mai trăiesc sau dacă au murit…

Vreo şapte, opt oameni au coborât dintr-un microbuz care a oprit lângă mine şi numaidecât am băgat de seamă că aveau buzunarele pline de pietre. S-au dus la poliţiştii care închiseseră strada şi, după ce le-au arătat actele, şi-au continuat drumul. Am observat că mai întâi au mers mai şovăielnic, după care au pornit în alergare uşoară, pentru ca apoi să o ia la goană pe scările din faţa primăriei şi să strige:

— Să spargem primăria!

Imediat, au scos pietrele din buzunare şi au început să le zvârle către clădire, după care s-a auzit un zornăit de geamuri făcute ţăndări răsunând de undeva, departe, şi în clipa aceea poliţiştii s-au năpustit din toate părţile în piaţă, împrăştiind mulţimea. Se stârnise un haos de nedescris, căci demonstranţii fugeau care încotro, iar cei care încercau să-i înfrunte pe poliţişti erau pe dată culcaţi la pământ. Cei şapte, opt care spărseseră geamurile s-au apropiat în fugă uşoară. Le-au făcut semn din cap poliţiştilor care stăteau în faţa mea, după care au sărit în microbuzul care a demarat în trombă. Abia atunci am observat că nu avea plăcuţe de înmatriculare.

Pe seară, m-am aşezat la o masă într-un restaurant numit „La familia Tan“, unde mergeam mereu, căci găseam mâncare bună şi convenabilă la preţ. De fiecare dată luam un bol de tăiţei ieftini. Am folosit telefonul de la casă şi l-am sunat de câteva ori pe tatăl lui Zheng Xiaomin, dar nu mi-a răspuns nimeni. Se auzea doar un huruit.

La televizor se transmiteau reportaje despre demonstraţia care avusese loc după-amiază. Se spunea că au fost câteva persoane care s-au adunat în faţa primăriei şi au făcut scandal, au spart geamurile, au instigat mulţimea care nu cunoştea situaţia reală. Poliţiştii au reţinut peste zece persoane care au tulburat liniştea publică, iar incidentul a fost aplanat. La televizor nu s-au transmis şi imagini, ci au apărut numai doi crainici – un

bărbat şi o femeie – care au prezentat ştirea. După un calup de publicitate, a apărut purtătorul de cuvânt al primăriei, un tip îmbrăcat la patru ace, cu costum occidental, care stătea pe canapea şi era intervievat de reporter. Dădea răspuns după răspuns la întrebările reporterului şi amândoi repetau ceea ce tocmai prezentaseră crainicii. Reporterul l-a întrebat dacă în zona unde au avut loc demolările există un cuplu – soţ şi soţie, care au rămas prinşi sub dărâmături. El a negat cu hotărâre, spunând că acestea sunt numai bârfe, iar cei care au colportat asemenea enormităţi au fost deja reţinuţi, conform legii. În continuare, acest purtător de cuvânt a enumerat realizările extraordinare ale primăriei, din ultimii ani, în sfera îmbunătăţirii vieţii populaţiei.

Un bărbat de la masa alăturată, care stătea cu un pahar de rachiu în faţă, a strigat în gura mare:

— Chelner, schimbă canalul!

Chelnerul s-a apropiat cu telecomanda în mână şi a schimbat canalul, aşa că purtătorul de cuvânt a dispărut, iar ecranul a fost ocupat numaidecât de un meci de fotbal.

Bărbatul acela a întors capul spre mine şi mi-a spus:

— Eu nu cred nici măcar semnele de punctuaţie din ce spun ăştia!

Am zâmbit, după care am plecat capul şi am continuat să-mi mănânc tăiţeii. Când tatăl meu se îmbolnăvise grav, îl adusesem odată aici, sprijinindu-l de braţ. Ne-am aşezat într-un colţ, la parter, şi i-am comandat mâncărurile care îi plăceau de obicei. Tata a luat câteva guri, după care n-a mai putut mânca. Am încercat atunci să-l conving să mai mănânce, iar el a încuviinţat din cap, ascultător. S-a forţat să mai ia câteva înghiţituri, dar a vomat. Jenat, mi-am cerut scuze faţă de chelner şi i-am cerut nişte şerveţele, după care am şters masa şi am plecat, tot sprijinindu-l pe tata de subraţ.

— Ne scuzaţi, i-am spus patronului de la restaurant.

Acesta a dat uşor din cap şi a zis:

— Nu-i nimic. Vă mai aşteptăm şi altă dată.

După ce tata a plecat fără să-şi ia rămas-bun, eu am venit singur la restaurant şi m-am aşezat tot într-un colţ, unde am mâncat tăiţeii, cu multă durere în suflet. Patronul s-a apropiat şi s-a aşezat în faţa mea, interesându-se de starea tatălui meu. În mod surprinzător, ne ţinuse minte. În clipa aceea, am dat frâu liber sentimentelor mele şi i-am povestit despre întâmplarea nefericită cu tata, care, după ce s-a îmbolnăvit de o boală necruțătoare, a plecat de unul singur, doar ca să nu fie o povară pentru mine. Bărbatul n-a spus nimic, ci doar m-a privit cu compasiune.

Apoi, de fiecare dată când veneam, după ce mâncam un bol de tăiţei ieftini, el îmi aducea o farfurie cu fructe, se aşeza pe scaun şi stăteam de vorbă.

Pe acest patron îl chema Tan Jiajin şi se ocupa de restaurant împreună cu soţia lui, cu fiica şi ginerele. La etaj aveau separeuri, iar la parter era sala cu mese. Veniseră din Guandong, aşa că şi el ofta în faţa mea uneori, spunându-mi cât de însingurată era familia lui în acest oraş. Nu aveau relaţii aici, ceea ce făcea ca afacerea lor să meargă destul de greu. De multe ori, vedeam lume multă în restaurantul lui şi mă gândeam că are o afacere prosperă, din care scoate bani frumoşi, însă el toată ziua stătea încruntat. Odată, mi-a spus că mai mereu veneau aici de la poliţie, de la pompieri, de la sănătate, de la Camera de Comerţ, de la Circa Financiară, să mănânce şi să bea pe săturate. La sfârşit, plecau fără să

plătească, însă se treceau într-un registru, pentru că la sfârşitul anului veneau nişte firme private care le rezolvau datoriile. Îmi spunea că la început era mai bine, fiindcă erau acoperite cam şaptezeci, optzeci la sută din datorii, însă în ultimii ani economia n-a mai fost aşa înfloritoare, aşa că foarte multe firme au dat faliment. În aceste condiţii, tot mai puţine firme veneau să plătească pentru ei, doar că au continuat să vină să mănânce şi să bea pe săturate, după cum le era obiceiul. Deşi la prima vedere ai fi zis că restaurantul acela merge bine, în realitate nu se mai descurca deloc, dar n-avea încotro, căci nu îndrăznea să ofenseze pe nimeni din structurile guvernamentale.

În timp ce mâncam tăiţei, cineva a schimbat canalul la televizor şi din nou pe ecran a apărut reportajul despre demonstraţia care avusese loc după-amiază. O reporteriţă de la televiziune a luat interviu unor trecători de pe stradă care şi-au exprimat dezaprobarea faţă de actele de violenţă comise asupra clădirii primăriei. Pe urmă a apărut un profesor universitar pe care l-am recunoscut ca fiind fostul meu profesor de la Facultatea de Drept. Vorbea cu mare însufleţire, mai întâi blamând incidentul petrecut după-amiază, după care a turnat tot felul de vorbe cum că populaţia ar trebui să aibă încredere în guvern, să înţeleagă guvernul, să sprijine guvernul.

Tan Jiajin, patronul restaurantului „La familia Tan“, a venit cu o farfurie cu fructe şi mi-a spus:

— N-ai mai venit de câteva zile.

Am încuviinţat din cap. Probabil că pe chipul meu se citea tristeţea, căci el nu s-a mai aşezat ca odinioară în faţa mea, să stăm de vorbă, ci a pus farfuria pe masă, s-a întors şi a plecat.

Am mâncat pe îndelete fructele tăiate feliuţe, iar apoi am luat un ziar din ziua aceea, lăsat de cineva pe masă. Răsfoindu-l la întâmplare, o fotografie foarte mare mi-a atras atenţia. Era portretul unei femei frumoase care mă ţintuia cu privirea, de acolo din ziar. I-am rostit numele în gând – Li Qing.

Am văzut pe urmă un titlu de articol care spunea că această femeie frumoasă şi puternică, pe nume Li Qing, se sinucisese acasă, tăindu-şi venele în cadă în urma implicării într-un dosar de corupţie la nivel înalt. În ziar se spunea că fusese amanta unui înalt oficial, iar atunci când personalul care se ocupa de problemele de disciplină a venit la ea acasă, pentru a o duce la secţie, unde să ofere sprijin în vederea realizării investigaţiei, a descoperit că se sinucisese. Stăteam cu textul acela negru în faţă, înşirat pe pagină asemenea unui zid ciuruit de gloanţe, şi parcă nu mai vedeam nimic. Cu greu am desluşit cuvintele acelea care arătau ca mii de găuri, iar pe unele parcă nu le mai cunoşteam.

Atunci a izbucnit focul în bucătăria restaurantului. Un fum gros, care se rostogolea în valuri, a început să iasă pe sub uşă, iar cei care mâncau la etaj au strigat de spaimă. Am ridicat privirea şi i-am văzut cum fugeau afară unul după altul. Tan Jiajin stătea în uşă şi striga cât îl ţineau plămânii ca toată lumea să plătească mai întâi şi abia după aceea să plece. Câţiva clienţi însă l-au împins şi au fugit. Tan Jiajin încă răcnea când soţia lui, fiica şi ginerele au venit în fugă şi s-au aşezat în uşă. Li s-au alăturat imediat şi câţiva chelneri. Clienţii s-au îmbrâncit cu ei, ba erau unii care mai şi înjurau. Netulburat, am plecat capul şi am continuat să citesc cuvintele acelea întunecate, în timp ce vuietul din restaurant era din ce în ce mai puternic. Din nou am ridicat privirea şi am observat cum cei din

separeurile de la etaj coborau în fugă. Toată familia lui Tan Jiajin blocase uşa şi continuau să strige în gura mare că toţi clienţii trebuie să plătească mai înainte de toate. Nimeni nu le-a dat ascultare, ci i-au îmbrâncit şi au fugit speriaţi pe străzi. Câţiva clienţi au luat scaunele şi au spart geamurile, după care au sărit afară şi au rupt-o la fugă şi ei. I-au urmat şi chelnerii restaurantului.

Mie nici că-mi păsa de haosul din restaurant, ci am continuat să citesc articolul din ziar, dar ridicam când şi când capul şi priveam în jur. Până la urmă, fumul m-a împiedicat să mai văd clar caracterele negre din ziar. M-am frecat la ochi şi am văzut câţiva oameni îmbrăcaţi în uniforma celor de la Camera de Comerţ sau de la Circa Financiară cum coborau în fugă de la separeurile aflate la etaj. Au străbătut sala cuprinsă de haos, s-au burzuluit la familia lui Tan Jiajin, care, după ce a ezitat un pic, le-a făcut loc să iasă şi să fugă pe străzi, înjurând de mama focului.

Membrii familiei lui Tan Jiajin au rămas în continuare în uşă. Am văzut prin fum privirea lui Tan Jiajin aţintită asupra mea. Părea că strigă la mine, după care, într-o clipă, a răsunat o bubuitură teribilă.

Ajunsesem la capătul drumului cu amintiri şi, indiferent cât de tare m-aş fi străduit să-mi aduc aminte, după acest moment n-am mai avut nici o imagine în minte şi nici vreun alt indiciu. Ochii lui Tan Jiajin mă ţintuiau, iar apoi a urmat o bubuitură teribilă. Aceasta era ultima imagine pe care reuşisem s-o recuperez.

În ea, trupul şi mintea mea s-au contopit cu sinuciderea femeii pe nume Li Qing. Cândva fusese soţia mea; acum era o amintire frumoasă şi, în acelaşi timp, dureroasă. Durerea mea însă n-a apucat să se reverse, că deja am ajuns în staţie şi se cuvenea să cobor.

Fulgii de zăpadă încă pluteau în zbor, ceaţa deasă încă nu se împrăştiase, iar eu tot mergeam. Cu cât mergeam mai mult, cu atât mă cufundam într-o stare şi mai profundă de istoveală. Aş fi vrut să stau jos, aşa că m-am aşezat. Nu ştiam dacă stau pe un scaun sau pe o piatră. Trupul meu stătea acolo, dar se legăna, precum un vas încărcat peste măsură, care plutea pe ape agitate.

Un mort care îşi pierduse vederea la amândoi ochii a trecut ciocănind pe suprafaţa unui pământ iluzoriu, cu un baston pe care îl ţinea în mână. Când a ajuns în faţa mea, s-a oprit şi a zis ca pentru sine că acolo stătea cineva jos. I-am confirmat bănuiala, iar când m-a întrebat cum se ajunge la crematoriu, l-am întrebat, la rândul meu, dacă are numărul programării. Atunci a scos un bileţel pe care era imprimat numărul A52. La vederea lui, i-am spus că probabil greşise direcţia şi că mai bine făcea cale întoarsă.

— Ce scrie pe bileţel? m-a întrebat el.

— Scrie A52.

— Şi asta ce înseamnă?

— La crematoriu se strigă numerele, iar numărul dumneavoastră este A52, i-am spus eu.

A dat din cap, s-a întors şi a plecat. După ce s-a îndepărtat, ciocănind cu bastonul pe suprafaţa unui pământ care nu răsuna, am început să mă îndoiesc la gândul că îi arătasem direcţia greşită acestui mort fără vedere, pentru că şi eu mă simţeam pierdut în clipa aceea.

Ziua a doua

O voce necunoscută, de femeie, mă striga pe nume: „Yang Fei….“

Chemarea ei părea să fi străbătut o distanţă foarte mare, să se fi prelungit nespus până la mine, după care să fi pierit din senin asemenea unui oftat. M-am uitat împrejurul meu şi n-am putut să-mi dau seama de unde venea, eram conştient doar de faptul că strigătul acela plutise până la mine în frânturi: „ Yang Fei…Yang Fei…“

M-am trezit în locul în care parcă mai ieri stătusem, pe o băncuţă de lemn aproape putrezită. Când m-am aşezat pe ea, s-a balansat, cât pe ce să se răstoarne, dar după o vreme s-a înţepenit precum o piatră implântată în pământ. Ploaia cădea printre fulgii de zăpadă care pluteau în aer, iar picăturile ovale se spărgeau, împrăştiind puzderie de stropi. Unii îşi continuau căderea, alţii piereau, amestecându-se cu lapovița.

Printre fulgii de zăpadă şi stropii de ploaie, am zărit ca prin ceaţă clădirea aceea veche, atât de familiară mie, unde se afla o garsonieră ce tăinuia umbrele şi sunetele mele şi ale lui Li Qing. Venisem aici prin beznă, mă aşezasem pe băncuţa tăcută precum moartea, iar tot la fel de tăcuţi precum moartea pluteau şi cădeau fulgii de nea şi stropii de ploaie. Cum stăteam în această tăcere deplină, am simţit deodată dorinţa aprigă de a mă cufunda în somn şi am închis ochii. Am văzut-o pe Li Qing cea frumoasă şi deşteaptă, am văzut dragostea noastră vremelnică şi căsătoria noastră de efemeră. Lumea aceea se îndepărta, însă întâmplările ei se aflau într-un autobuz care se apropia. Scena în care o văzusem pentru prima oară pe Li Qing se apropia şi ea încetişor.

Mă înghesuiam cu alţi pasageri în autobuz, legănându-mă odată cu ei. Un bărbat de lângă mine s-a ridicat ca să coboare. Eu m-am tras mai într-o parte, cu gândul să mă aşez în locul lui, numai că am observat cum o tânără a ocupat rapid locul care ar fi trebuit să fie al meu. Eram surprins de iuţeala cu care profitase de ocazie, dar şi de frumuseţea chipului ei. În clipa în care şi-a ridicat uşor capul, privirile tuturor bărbaţilor din autobuz s-au îndreptat asupra ei, însă nu părea deloc interesată de ceea ce era în jur, ci mai degrabă părea cufundată în gânduri. Mi-am dat seama că îmi ocupase locul fără ca măcar să-mi fi aruncat o privire. Cu toate acestea, eram bucuros, căci aveam ocazia în mod neaşteptat, în vacarmul acestei călătorii, să admir un chip atât de strălucitor, cu trăsături atât de rafinate. După vreo cinci staţii, m-am înghesuit ca să ajung la uşa de coborâre, iar în momentul în care autobuzul s-a oprit şi s-a deschis uşa, lumea a coborât grămadă, încât am avut

sentimentul că mai degrabă fusesem aruncat jos. În timp ce mergeam pe trotuar, ea m-a depăşit mergând grăbită, de parcă ar fi trecut o briză uşoară pe lângă mine. Din spate, i-am văzut rochia cum flutură, i-am admirat pasul şi am văzut-o cum îşi mişcă braţele viguros, dar seducător. Am urmat-o şi am intrat într-o clădire de birouri. Fiindcă s-a strecurat repede în lift, n-am apucat să urc şi eu, dar, în timp ce se închideau uşile, i-am zărit ochii. Privea în afara liftului, şi totuşi nu m-a văzut.

Aşa am descoperit că lucram în aceeaşi firmă cu ea, acolo unde eu abia îmi începusem activitatea. Eu eram un angajat de rând acolo, dar ea era o vedetă care atrăgea atenţia cu frumuseţea şi inteligenţa ei. De aceea, directorul general adeseori o lua la banchetele unde se discutau afaceri, ceea ce îi oferea ocazia să asiste la numeroase negocieri comerciale, doar că la asemenea întâlniri discuţiile despre femei reprezentau subiectul principal, pe când discuţiile despre afaceri se purtau doar aşa, într-o doară. În felul acesta, a descoperit că preocuparea pentru femei era ceea ce îi aducea laolaltă pe aceşti bărbaţi de succes. Astfel, cei care în urmă cu câteva ore abia se cunoscuseră deveneau prietenii cei mai buni şi ajungeau să încheie afaceri cu multă uşurinţă. Se dusese vorba că la mesele acelea Li Qing se simţea în largul său, era foarte plăcută şi socializa cu toată lumea. De aceea, bărbaţii de succes care puneau ochii pe ea, chiar dacă se izbeau de un refuz atunci când îi făceau avansuri, tot se distrau şi râdeau ca proştii în asemenea momente. În plus, rezista la băutură şi era în stare să ciocnească întruna cu acei clienţi pe care îi băga sub masă unul după altul. Cei care se îmbătau abia aşteptau să chefuiască din nou cu ea. Prin urmare, atunci când sunau ca să aranjeze următorul chef, nu uitau să-l avertizeze pe directorul general:

— Nu cumva să n-o aduci şi pe Li Qing!

Fetele din firmă o invidiau, iar la prânz, când se adunau în grupuleţe şi mâncau la fereastră, comentau în şoaptă despre eşecurile sale necontenite în dragoste, spunând, totodată, că iubiţii ei erau fii de-ai unor ştabi de prin oraş, care se pare că şi-o pasau de la unul la altul, de parcă îşi predau ştafeta într-o competiţie sportivă. Uneori, ea trecea pe lângă aceste tinere bârfitoare şi ştia prea bine că ele tocmai discutau despre cum fusese ea părăsită de băieţii de bani gata, însă nu făcea altceva decât să le trimită un zâmbet nepăsător, căci aceste bârfe erau precum stropii răzleţi de ploaie, pentru care nu merită să-ţi deschizi umbrela. Fireşte că se ţinea mândră, căci ea era cea care îi refuzase pe bărbaţi, nu ei o părăsiseră, dar n-avea de ce să dea asemenea explicaţii, pentru că în firma aceea ea nu avea prieteni. La prima vedere, avea relaţii foarte bune cu toţi din firmă, dar în adâncul sufletului fusese întotdeauna o singuratică.

Foarte mulţi bărbaţi se ţineau după ea – îi dădeau flori, îi ofereau daruri, ba uneori chiar primea mai multe cadouri deodată, însă ea întotdeauna le refuza politicos, cu zâmbetul pe buze. Unul din firma noastră, care nu a vrut să accepte refuzul, s-a încăpăţânat să-i trimită flori şi daruri mai bine de un an. De fiecare dată, ea refuza, aşa că până la urmă tipul a hotărât să-şi încerce norocul. Odată, la terminarea programului de lucru, în timp ce angajaţii plecau spre lift rând pe rând, el şi-a făcut apariţia cu un buchet de trandafiri în mână şi a îngenuncheat în faţa ei. Scena aceasta petrecută pe neaşteptate ne-a lăsat muţi de uimire, iar atunci când toată lumea a reacţionat cu ovaţii şi aplauze la actul său de curaj, ea a spus zâmbitoare:

— Dacă faci declaraţia de iubire în genunchi, tot în genunchi ai să stai şi după căsătorie.

— Sunt gata să stau o viaţă întreagă în genunchi pentru tine! a spus el.

— Bine, i-a răspuns ea. Stai tu aici o viaţă întreagă, că eu am să rămân tot singură o viaţă întreagă.

Şi zicând aşa, l-a ocolit şi s-a îndreptat spre lift. Privea zâmbitoare printre uşile care se închideau şi deodată m-a zărit. Fără îndoială că mi-a observat expresia de nelinişte pe chip, iar privirea ei dură, sau poate doar rece, mi-a dat pe dată fiori ce m-au străbătut din cap până-n picioare.

Ovaţiile şi aplauzele, cam nepotrivite, s-au stins repede. Pretendentul care stătea în genunchi ne-a privit cu stânjeneală. Habar n-avea dacă ar fi trebuit să continue să stea în acea poziţie sau să se ridice şi să plece după ea. Eu am auzit nişte râsete neobişnuite, căci câteva fete râdeau cu mâna la gură şi câţiva bărbaţi se hlizeau, aruncându-şi priviri pline de înţeles. Apoi au intrat în lift şi, după ce s-au închis uşile, au izbucnit în hohote de râs. Am ascultat cum râsetele lor coborau odată cu liftul şi se mai amesteca şi cu ceva tuse care răsuna de undeva.

Am plecat ultimul, iar tipul acela încă stătea în genunchi. Aş fi vrut să-i spun ceva, dar chiar nu ştiam ce s-ar fi cuvenit în acele momente. M-a privit cu un surâs amar pe faţă, de parcă ar fi vrut să zică ceva, dar până la urmă a rămas tăcut. Şi-a plecat capul, după care a pus buchetul acela de trandafiri pe podea, chiar lângă genunchii lui. Mă gândeam că n-ar fi trebuit să mai stea în acea poziţie. Am intrat în liftul gol şi odată cu coborârea lui am simţit cum şi starea mea de spirit s-a prăvălit în hău.

A doua zi, băiatul nu a venit la serviciu, aşa că în firmă s-a râs pe săturate pe seama lui. Nu se discuta decât despre cum i-a declarat el iubire fetei în genunchi. Cu toţii, şi bărbaţi, şi femei, spuneau cât de nerăbdători au venit la muncă, iar atunci când s-au deschis uşile liftului, voiau să vadă dacă el mai era în aceeaşi poziţie. Faptul că nu-l mai găsiseră acolo, îngenunchiat, îi dezamăgea, de parcă viaţa îşi pierduse farmecul dintr-odată. După amiază, tipul şi-a dat demisia. A venit la firmă şi de la parter i-a dat telefon unui coleg de care era mai apropiat, însă acesta a luat receptorul şi a rostit sec:

— Acum sunt ocupat.

Când a lăsat jos receptorul, nici n-a apucat să spună cine îl căutase, că încăperea a răsunat din nou de hohote de râs. Eu am ezitat un pic, însă după aceea m-am ridicat şi m-am dus la biroul băiatului. Mai întâi, i-am strâns lucrurile de pe birou, am golit sertarele, după care m-am dus să caut o cutie de carton şi le-am aşezat pe toate înăuntru. În acest răstimp, el l-a sunat pe un alt coleg.

— Yang Fei tocmai îţi strânge lucrurile, i-a spus acesta.

Când am ieşit din clădirea de birouri cu cutia în braţe, l-am văzut stând acolo; arăta cumplit de obosit. I-am dat cutia, dar el nici nu s-a uitat la mine, ci a luat-o, a mulţumit privind aiurea, după care s-a întors şi a plecat. Am văzut cum traversează drumul cu capul plecat şi cum se pierde în mulţimea de oameni necunoscuţi. În clipa aceea, inima mea a fost copleşită de o stare despre care cu greu aş putea vorbi. Tipul ăsta lucrase la firmă vreme de cinci ani, dar acum, pentru el, deja foştii colegii erau tot una cu străinii de pe stradă.

M-am întors şi m-am aşezat la biroul meu. Câţiva s-au apropiat şi s-au interesat ce a spus, cum arăta. Nu am ridicat capul, ci, continuând să privesc monitorul, am zis cât se poate de simplu:

— A luat cutia şi a plecat.

În acea zi, zona noastră de birouri, de o mie şi ceva de metri pătraţi, a debordat de veselie. Lucram aici de mai bine de doi ani şi era prima dată când vedeam atâţia oameni binedispuşi. Îşi aminteau cum stătuse el în genunchi cu o zi în urmă şi după aceea au început să vorbească despre tot felul de lucruri ridicole pe care le făcuse în trecut. Au povestit cum odată, pe când se plimba în parc ziua în amiaza-mare, doi răufăcători au venit la el şi l-au întrebat dacă este vreo secţie de poliţie în apropiere. Le-a răspuns că nu este, dar cei doi au insistat: „Chiar nu este?“ El le-a spus că sigur nu este, după care cei doi i-au pus cuţitul la gât şi i-au cerut portofelul… Cei din birou au râs în hohote. Probabil că numai eu nu am râs, ci mi-am văzut de munca mea, pentru că nu mai aveam chef să-i ascult. De două ori, fiindcă trebuia să fac copii xerox, m-am ridicat de la birou şi privirea mi s-a întâlnit cu a ei. Stătea pe diagonală cu mine. Mi-am întors capul şi nu m-am mai uitat în direcţia sa. Apoi, câţiva bărbaţi au venit la ea şi i-au spus pe un ton curtenitor:

— Indiferent cum ar fi, merită să îngenunchem în faţa ta.

Numaidecât i-am auzit răspunsul sarcastic:

— Ia încercaţi şi voi!

— N-avem curaj, n-avem curaj… au zis ei la unison, în râsetele celorlalţi.

În clipa aceea, am râs şi eu. Avea întotdeauna un ton prietenos şi era pentru prima dată când o auzeam vorbind atât de sarcastic, ceea ce m-a bucurat.

Probabil că eram singurul, dintre toţi bărbaţii din firmă, care nu mă ţinusem după ea, deşi mă atrăgea. Ştiam prea bine ce simt pentru ea, dar, din cauza sentimentului de inferioritate pe care îl aveam, îmi spuneam că era cu neputinţă ca între noi doi să fie ceva. Birourile noastre erau foarte aproape unul de celălalt, însă eu nu m-am dus niciodată să-i vorbesc, ci doar mă bucuram de prezenţa ei în apropierea mea şi de vocea sa. Era o bucurie pe care o păstram în sufletul meu şi nimeni nu ştia acest lucru, nici măcar ea. Lucra la Departamentul de Relaţii Publice, iar eu la Departamentul de Vânzări. Uneori, venea la mine să mă întrebe diverse lucruri legate de muncă, iar eu o priveam normal, după care îi răspundeam într-un mod foarte oficial. Savuram asemenea clipe, căci puteam să-i admir chipul frumos pe săturate. De când văzusem cu câtă răceală îl tratase pe acel tip care îi căzuse în genunchi, nu ştiu de ce nu mai îndrăzneam să mă uit în ochii ei. Înainte, venea adeseori la mine ca să mă întrebe diverse lucruri legate de muncă, însă acum începuse să mă caute mult mai des; de fiecare dată, îi răspundeam cu capul plecat.

La câteva zile după acea întâmplare, am rămas să lucrez până mai târziu. Ea tocmai cobora de la etajul unde se aflau birourile celor de la Executiv, iar când s-au deschis uşile liftului, am văzut-o singură înăuntru. Am ezitat un pic, neştiind dacă să urc sau nu. Ea a apăsat pe butonul de deschidere, ca să ţină liftul pe loc, şi m-a îndemnat:

— Haide, intră!

M-am urcat în lift, fiind pentru prima dată când mă aflam undeva singur cu ea.

— Ce mai face? m-a întrebat ea.

Întâi m-am blocat, după care mi-am dat seama că mă întreba de băiatul care

îngenunchease în faţa ei.

— Părea cam obosit. Probabil că a umblat o noapte întreagă pe stradă.

Am auzit-o oftând adânc.

— M-am simţit foarte prost atunci când am văzut ce face.

— Şi el s-a pus într-o situaţie aiurea, am zis.

Priveam beculeţele care indicau etajele cum se aprind unul după altul, în timp ce liftul cobora.

— Nu-i aşa că şi tu crezi că sunt o persoană cam aspră? m-a întrebat ea pe neaşteptate.

Mie chiar mi se părea că este cam dură, dar singurătatea pe care o trăda vocea ei m-a întristat deodată.

— Mie mi se pare că eşti cam singură, am spus eu. Parcă nu ai prieteni.

În timp ce rosteam aceste vorbe, am simţit cum mi s-au umezit ochii. Nu mă gândisem la ea niciodată în toiul nopţii, când nu puteam să adorm, fiindcă tot timpul aveam grijă să-mi reamintesc că între noi doi nu poate fi nimic. Totuşi, în clipa aceea m-am întristat pentru ea. A întins mâna şi mi-a atins braţul. Eu am plecat capul şi am văzut-o că îmi oferă un pachet de şerveţele. Am luat un şerveţel, după care i-am returnat pachetul.

În următoarele zile, totul a fost ca şi până atunci – fiecare se ducea la muncă şi pleca de la muncă, iar atunci când ea venea să mă întrebe anumite probleme de serviciu, mă străduiam să o privesc cu aceiaşi ochi. O ascultam şi pe urmă îi răspundeam la întrebări. În afară de aceste momente, noi nu interacţionam în nici un fel. Deşi dimineaţa, când ne întâlneam la firmă, în privirea ei părea că scapără o lumină atunci când mă zărea, totuşi mica întâlnire din lift nu mă încuraja să sper la mai mult. Mi se părea că eram doar nişte colegi un pic mai apropiaţi. Eu unul eram cât se poate de mulţumit la gândul că o puteam vedea în fiecare zi la firmă şi nici prin gând nu-mi trecea că ea ar fi putut avea sentimente faţă de mine.

La vremea aceea, era un titlu de glorie pentru o tânără să se mărite cu fiul vreunuiştab, însă ea făcea excepţie de la această regulă. Îşi dădea seama dintr-o privire că un asemenea neisprăvit nu i-ar fi putut fi partener pentru restul vieţii. Atunci când participa la petrecerile de business, alături de directorul general, avea ocazia să întâlnească destui bărbaţi de succes care umblau cu alte femei, departe de ochii nevestelor. Probabil că o asemenea experienţă o făcuse să-şi schimbe aşteptările la acea vreme, atunci când venea vorba de alegerea partenerului. Aşa se face că era în căutarea unui bărbat loial, de încredere, şi s-a nimerit ca tocmai eu să fiu acela.

Numai că sufletul meu era închis precum o odaie cu uşile şi ferestrele bine ferecate. Deşi paşii iubirii se auzeau prin faţa uşii, trecând încolo şi încoace, eu socoteam în sinea mea că iubirea se îndrepta în altă parte, căutându-i pe alţii. Şi totul până într-o bună zi, când paşii s-au oprit, iar apoi s-a auzit şi un clopoţel răsunând la uşa sufletului meu.

Era într-o seară de primăvară, când nu mai era nimeni la firmă. Doar eu mai rămăsesem peste program, fiindcă mai aveam ceva treabă. Ea se apropia, iar eu, când am auzit tocurile pantofilor răsunând pe pardoseala de marmură până în apropierea mea, am ridicat capul şi am văzut-o zâmbind.

— Ce ciudat! a spus ea. Astă-noapte am visat că mă măritasem cu tine.

Am rămas cu gura căscată, privind-o tâmp. Cum să fie aşa ceva cu putinţă? N-am zis nimic, iar ea, privindu-mă cu aerul că înţelege ceva, a mai spus:

— Chiar că-i ciudat!

După aceea, s-a întors şi a plecat. Tocurile pantofilor ei răsunau pe marmură, la unison cu bătăile inimii mele. După ce răsunetul acesta s-a stins, inima mea a a continuat să bată cu putere.

Apoi, am început să fantazez şi în următoarele zile am fost de-a dreptul visător şi distrat. Noaptea, târziu, îmi reveneau în minte expresia şi intonaţia ei atunci când mi s-a adresat şi încercam să desluşesc de aici, fără să mă amăgesc, dacă ea era interesată de mine sau nu. Nu-mi mai puteam lua gândul de la ea zi şi noapte, ba într-o seară am visat că mă căsătorisem cu ea. Nu era o nuntă cu pompă, ci eram doar noi doi, care ne-am dus de mână la oficiul local pentru a ne înregistra în vederea căsătoriei. A doua zi, când am întâlnit-o la firmă, m-am îmbujorat tot. Atentă la detalii, ea a observat imediat şi, profitând că nu mai era nimeni pe lângă noi, m-a întrebat:

— De ce te înroşeşti când dai cu ochii de mine?

Mă privea cu insistenţă, dar eu i-am evitat privirea şi, luându-mi inima în dinţi, i-am răspuns:

— Astă-noapte am visat că mergeam cu tine la oficiul local, ca să ne înregistrăm pentru căsătorie.

Ea a surâs şi mi-a spus în şoaptă:

— După ce terminăm programul, să mă aştepţi peste stradă de firmă.

Ce zi lungă a fost aceea! Aproape la fel de lungă precum a fost tinereţea mea. Nu mă puteam concentra la munca mea, ba şi mai rău, le dădeam răspunsuri cam aiurea colegilor. Limbile ceasului de pe perete se mişcau din ce în ce mai încet, făcându-mă să-mi fie tot mai greu până să şi respir. Am îndurat trecerea timpului cu toată puterea de care eram în stare şi, în cele din urmă, iată-mă la sfârşitul programului. Când am ajuns pe stradă, în faţa firmei, deja am început să presimt că vor fi probleme. Nu ştiu dacă ea avea mai mult de lucru sau dacă în mod intenţionat trăgea de timp, ca să mă testeze. Am aşteptat până s-a înnoptat şi, într-un târziu, am văzut-o ieşind pe poarta firmei. S-a oprit pentru câteva clipe pe scări, a privit în toate părţile, iar după ce m-a văzut, a coborât în fugă. A traversat strada, ferindu-se din calea maşinilor care veneau din toate direcţiile şi a ajuns numaidecât în faţa mea.

— Ţi-e foame? m-a întrebat ea râzând. Vreau să te invit la masă!

Şi m-a luat de mână într-un mod foarte familiar şi trăgându-mă după ea. Se purta de parcă nu ne aflam la prima întâlnire, ci eram iubiţi de multă vreme. Mai întâi m-am speriat, după care am simţit cum mă copleşeşte fericirea.

În zilele care au urmat, adeseori m-am întrebat dacă lucrurile acestea se petreceau cu adevărat sau erau doar în închipuirea mea. Stabiliserăm să ne întâlnim în fiecare dimineaţă în staţia de autobuz, ca să venim împreună la firmă. Eu întotdeauna ajungeam cu vreo oră şi ceva înainte de ora stabilită şi, de fiecare dată când vedeam că nu mai apare, începeam să mă agit. Nu mă linişteam decât atunci când îi zăream silueta graţioasă apropiindu-se cu pas iute, legănându-şi braţele pe lângă trup. Abia atunci ştiam că nu-i vreo închipuire, ci totul era aievea.

Împreună mergeam la serviciu, împreună plecam spre casă. Trecuseră vreo zece zile şi nici unul dintre colegii din firmă nu-şi dăduse seama că noi eram împreună. Şi ei probabil că gândeau la fel ca mine, mai înainte, şi anume că aşa ceva nu era cu putinţă. Uneori, după ce îmi terminam treaba, dacă ea nu era gata, stăteam pe scaun şi o aşteptam.

— Cum de nu pleci acasă? m-a întrebat odată un coleg.

— O aştept pe Li Qing, am spus eu.

Am observat atunci un zâmbet misterios pe chipul lui, ca şi cum râdea, văzându-mă cum calc pe un drum pe care se mai împiedicaseră şi alţii. Odată, când ea îşi terminase treaba, dar eu mai aveam ceva de lucru, s-a aşezat cuminte lângă mine, să mă aştepte. Colegii care treceau pe lângă noi se schimbau la faţă.

— Cum de n-ai plecat acasă? a întrebat-o un coleg cu surprindere în glas.

— Îl aştept, a răspuns ea.

Vestea despre relaţia noastră s-a răspândit repede în firmă. Bărbaţii erau bulversaţi, socotind că Li Qing i-a respins pe băieţii ştabilor din oraş ca să mă aleagă pe mine, cum zice vorba aceea: „Ai lepădat pepenele ca să culegi seminţele de susan.“ Lor li se părea că nu sunt cu nimic mai prejos decât mine, ba chiar erau foarte indignaţi de alegerea ei. În spatele nostru comentau, spunând că sunt adevărate fel de fel de ziceri, cum ar fi „Înfigi floarea proaspătă în bălegar“ şi „A ajuns broasca râioasă să se înfrupte cu carne de lebădă“. Femeile jubilau la gândul că Li Qing făcuse o alegere aşa de proastă, după care au început să se sfătuiască unele pe altele să nu mai fie atât de pretenţioase când îşi caută un iubit, să se mulţumească şi ele cu ce găsesc, că, uite, Li Qing ce mare ispravă a făcut, dacă a tot ales până a cules un terchea-berchea.

Noi eram aşa de prinşi cu iubirea noastră, încât nimic din bârfele acelea nu ne atingea. Cum spunea ea, treceau pe lângă noi ca vântul. Când a aflat ce se vorbea despre mine, cum ziceau că eu sunt ca „bălegarul“, ca „broasca râioasă“, cu adevărat un terchea-berchea, s-a înfuriat şi a zis şi ea vorbe vulgare, cum că ăştia vorbeau cu curul, nu cu capul.

— Tu eşti foarte frumos, a zis ea, stăruind cu privirea asupra chipului meu.

— Chiar că sunt un terchea-berchea! am spus eu, chinuit de un puternic sentiment de inferioritate.

— Nu, m-a contrazis ea imediat. Tu eşti bun la suflet, sincer, un om de toată isprava.

Atunci am hoinărit pe străzi, în noapte, ţinându-ne de mână vreme îndelungată, după care ne-am aşezat pe o băncuţă, într-un loc mai ferit. Era obosită, aşa că şi-a sprijinit capul pe umărul meu, iar eu am cuprins-o cu braţul pe după umeri. Acolo am sărutat-o pentru prima dată. Apoi, ne-am întâlnit adeseori în cămăruţa închiriată de ea, unde mi-a dezvăluit blândeţea ei şi mi-a povestit chinurile prin care trecea atunci când participa la acele banchete, însoţindu-l pe directorul general al firmei. Trebuia să îndure privirile lascive ale acelor bărbaţi de succes, limbajul lor trivial. În sinea ei, era dezgustată de toate aceste lucruri, dar n-avea încotro, căci trebuia să fie zâmbitoare în faţa lor şi să ciocnească paharele cu ei neîncetat. Când şi când, se ducea la baie să vomite, după care se întorcea şi continua să bea cot la cot cu ei. Poveştile ei de iubire cu băieţii de bani gata erau simple bârfe. Avusese întâlniri doar cu trei, toţi fiindu-i prezentaţi de directorul general. Fiecare era o ilustrare diferită a ideii de playboy – primul era plin de aroganţă, cel de-al doilea o

privea într-un mod ciudat, iar cel de-al treilea a început cu pipăitul de la prima întâlnire. Ea l-a respins zâmbitoare, dar el i-a spus:

— Hai, nu mai face pe inocenta cu mine!

Părinţii ei erau departe şi, când îndura tot felul de umilinţe, ar fi vrut să le dea telefon şi să se plângă la ei, doar că, atunci când îi răspundeau la telefon, nu putea decât să se prefacă bucuroasă şi mulţumită, spunându-le că totul este în regulă, să stea liniştiţi.

Povestea ei m-a emoţionat nespus, aşa că i-am cuprins faţa cu palmele şi i-am sărutat ochii, gest care a înveselit-o, căci sărutul meu a gâdilat-o tare. Mi-a spus că de multă vreme m-a remarcat, descoperind că eu sunt un om foarte harnic, numai că un alt coleg, un leneş fără pereche, îşi asuma întotdeauna rezultatele muncii mele şi le raporta şefilor ca fiind propriile realizări. Eu încercam să nu fac mare caz. I-am zis că de câteva ori am fost foarte supărat şi am vrut să mă duc să-i cer socoteală, dar vorbele mi s-au oprit pe vârful limbii şi n-am mai fost în stare să rostesc nici o vorbă.

— Uneori, mi-e ciudă că sunt aşa de moale, i-am spus eu.

Ea m-a mângâiat pe faţă drăgăstos şi a zis:

— Cu mine n-ai să fii aspru, aşa-i?

— Sub nici o formă!

Atunci când tinerii din firmă se ţineau după ea în fel şi chip, a început ea să-mi povestească, eu păream să nu am nici o reacţie, ceea ce a făcut-o cam curioasă. De aceea, venea să mă întrebe tot felul de lucruri legate de muncă şi îmi studia privirea, însă aşa a descoperit că eu o priveam cu alţi ochi decât ceilalţi bărbaţi din firmă. În ochii mei se zărea doar un sentiment de prietenie, nimic altceva. Apoi, a fost incidentul acela cu tânărul care a venit să-i declare iubire, moment în care ea şi-a schimbat atitudinea faţă de mine. M-a urmărit pe furiş cum, în râsetele celorlalţi, i-am strâns lucrurile şi i le-am dus afară. A făcut o mică pauză, după care a spus cu voce şoptită că, deşi la firmă avea mare succes, se simţea tot mai însingurată atunci când se întorcea acasă, şi în clipele acelea şi-ar fi dorit să fie cu cineva care să-i ofere iubire. Atunci când am fost pentru câteva clipe în lift cu ea şi ochii mi s-au umezit, ea a simţit căldura dragostei, iar în următoarele zile s-a gândit tot mai mult că poate eu eram cel care avea să-i stea alături.

M-a tras de nas şi m-a întrebat:

— Tu de ce nu te-ai ţinut după mine?

— Eu n-am atâta ambiţie, am răspuns.

După un an, ne-am căsătorit. Locuinţa tatălui meu era prea mică, aşa că am închiriat o garsonieră – noua noastră casă. Tata era nespus de încântat că mi-am luat o nevastă aşa frumoasă şi deşteaptă, care, mai mult decât atât, se purta foarte bine cu el, iar la sfârşit de săptămână îl aducea la noi. De fiecare dată, mergeam împreună să-l luăm şi, în înghesuiala din autobuz, ea întotdeauna făcea ce făcea şi îi găsea cumva un loc. Aceasta îmi aducea aminte de prima noastră întâlnire şi mă amuzam, dar nu i-am mărturisit niciodată acest lucru. De Sărbătoarea Primăverii[4], ne-am dus cu trenul să-i vizităm pe părinţii ei. Amândoi lucrau la o fabrică de stat şi erau nişte oameni simpli, buni, care s-au bucurat foarte mult văzând că fiica lor se măritase cu un om serios şi de nădejde.

4. Anul Nou Chinezesc.

Aveam o viaţă tihnită, fericită, doar că ea în continuare trebuia să-l însoţească pe directorul general la petreceri. Seara, când se întuneca, stăteam cuminte acasă şi o aşteptam să vină. Adeseori, se întorcea târziu şi când deschidea uşa, istovită, mă izbea de departe un damf de alcool. Întindea braţele ca s-o îmbrăţişez şi îşi punea capul pe pieptul meu, să-şi tragă un pic sufletul, înainte de a se întinde în pat. Detesta acele banchete, dar nici nu putea să le refuze, pentru că la vremea aceea era deja director adjunct al Departamentului de Relaţii cu Publicul. Nu-i păsa de funcţia aceasta, fiindcă, zicea ea, era doar un director adjunct care le ţinea unora companie la băutură. Îmi spusese cândva că frumuseţea este permisul de călătorie prin viaţă al unei femei, doar că ea folosea acest permis pentru firmă şi nici măcar o dată nu-l folosise pentru sine însăşi.

Ne-am văzut liniştiţi de viaţa noastră vreo doi ani şi ceva, ba chiar începusem să ne facem planuri cum să cumpărăm o casă a noastră. În acelaşi timp, plănuiam să facem şi un copil, mai ales că ea se gândea că, având un copil, ar fi avut un motiv cât se poate de întemeiat să refuze acele petreceri. De aceea, a încetat să mai ia pastile anticoncepţionale, însă exact în acea perioadă în calea noastră a apărut o stavilă. O delegaţie în care a fost plecată a făcut-o să înţeleagă cu adevărat ce fel de om este şi, totodată, ce fel de om eram eu. Ea îşi putea schimba destinul, în timp ce eu puteam doar să-mi urmez acelaşi destin mai departe.

În timpul unei călătorii cu avionul, lângă ea a stat un bărbat proaspăt întors din America cu titlul de doctor în ştiinţe şi care tocmai începuse o afacere. Era un tip mai mare cu zece ani decât ea, căsătorit, cu copil, şi vreme de două ore cât a durat călătoria i-a prezentat cu mult entuziasm perspectivele strălucite ale afacerii lui. Mă gândesc că fusese atras de frumuseţea ei şi de aceea a vorbit necontenit, împuindu-i capul cu tot felul de bazaconii. Ea îl însoţise pe directorul general al firmei noastre la atâtea recepţii legate de afaceri şi negocieri, încât experienţa bogată îi îngăduia să-i ofere acestui bărbat nenumărate sfaturi folositoare. Fascinat de frumuseţea ei, bărbatul a început să se minuneze de cât de atentă la detalii şi isteaţă era, aşa că acolo, în avion, i-a şi făcut propunerea:

— Vino să lucrezi cu mine!

După ce au coborât din avion, el nu s-a mai dus la hotelul unde avea rezervare, ci s-a cazat la hotelul unde stătea ea, spunând că vrea să discute în continuare şi să-i ceară sfaturi, dar eu cred că de fapt el era deja prizonierul frumuseţii ei. Ziua, fiecare îşi vedea de munca lui, dar seara stăteau la barul hotelului şi discutau despre dificultăţile întâmpinate de el în afaceri. Soţia mea îi dădea în continuare sfaturi şi nu numai că îi oferea idei noi, ci îi mai şi împărtăşea numeroase reguli de care ar trebui să ţină seama lucrând în China, de pildă cum să relaţioneze cu funcţionarii din instituţiile publice, cum să le facă diverse favoruri. El trăise mulţi ani în America, fiind la studii, şi nu prea era la curent cu regulile nescrise ce guvernau realitatea chinezească. Atunci când s-au despărţit, el şi-a exprimat din nou speranţa că vor lucra împreună într-o bună zi. Ea a zâmbit, dar nu i-a dat nici un răspuns, ci doar i-a lăsat numărul de telefon de acasă.

Atunci, în sufletul ei s-a strecurat schimbarea. Cu toate că directorul firmei noastre o considera frumoasă şi deşteaptă, habar n-avea că este o femeie talentată şi ambiţioasă, însă ea avea acum sentimentul că în avion întâlnise un bărbat care putea să o înţeleagă cu

adevărat.

După ce s-a întors acasă, a reluat pastilele contraceptive şi a spus că pentru moment nu îşi mai dorea un copil. Pe urmă, a început să primească telefoane în fiecare seară, aşa că stătea cu el la discuţii, uneori mai bine de o oră, alteori două, trei ore. La început, răspundeam eu la telefon, dar apoi, de câte ori suna, nu mă mai duceam eu, căci urmau discuţiile despre problemele legate de firma lui. El o consulta, iar ea, după ce se gândea un pic, îi dădea răspunsul. După o vreme, ea a început mai mult să asculte şi să vorbească mai puţin. Odată ce se încheia convorbirea, se cufunda în gânduri şi când, într-un târziu, îşi dădea seama că eram şi eu lângă ea, se străduia să schiţeze un zâmbet forţat. Eu deja aveam o presimţire că în discuţiile dintre ei ceva se schimbase. N-am zis nimic, dar inima mea era copleşită de tristeţe.

După vreo şase luni, el a venit în oraşul nostru. La vremea aceea, îşi obţinuse toate actele legate de divorţ. După cină, ea a plecat la hotelul unde era el cazat şi, înainte de a ieşi pe uşă, mi-a spus unde se duce. Eu am rămas o seară întreagă pe canapea. Îmi simţeam mintea goală, de parcă toate gândurile îmi pieriseră brusc. S-a întors acasă abia când s-a luminat de ziuă. Credea că dorm, aşa că a deschis uşa cu mare grijă, dar a înlemnit când m-a văzut pe canapea. Pe urmă, s-a apropiat reţinută şi s-a aşezat lângă mine.

Întotdeauna fusese încrezătoare. Acum, era pentru prima dată când o vedeam atât de timidă şi neliniştită. A plecat capul şi cu voce tremurândă m-a anunţat că bărbatul acela divorţase pentru ea, iar ea considera că ar trebui să fie cu el, fiindcă simţea că sunt făcuţi unul pentru celălalt. Eu am rămas cufundat în tăcere mai departe, iar ea a repetat faptul că el divorţase pentru ea şi am simţit în vocea ei cum accentua acest lucru. Atunci, m-am gândit în sinea mea că orice bărbat ar fi fost dornic să divorţeze pentru ea, dar am continuat să tac, căci ştiam că deja o pierdusem. Îmi dădeam seama că ea ar fi trăit o viaţă banală, liniştită, alături de mine, pe când alături de el ar fi putut să aibă succes. De fapt, în urmă cu jumătate de an, avusesem un presentiment că ea mă va părăsi, iar în aceste luni presentimentul devenise din ce în ce mai puternic, până când se transformase în realitate.

A tras adânc aer în piept şi mi-a spus:

— Să divorţăm!

— Bine, i-am zis eu.

Şi, odată ce am rostit aceste vorbe, lacrimile au început să-mi şiroiască pe obraji. Cu toate că nu-mi doream să ne despărţim, totuşi nu aveam puterea s-o opresc. A ridicat capul şi, văzându-mă că plâng, a izbucnit şi ea în plâns. După aceea, şi-a şters lacrimile cu palma şi a adăugat:

— Te rog să mă ierţi, te rog să mă ierţi….

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare, am spus eu, ştergându-mi ochii.

În dimineaţa acelei zile, ne-am dus amândoi la birou ca şi până atunci. Eu m-am învoit o zi, iar ea şi-a prezentat demisia, după care ne-am dus la oficiul local şi am făcut formalităţile pentru divorţ. Ea mai întâi s-a întors acasă, ca să-şi strângă lucrurile, iar eu m-am dus la bancă şi am scos toate economiile noastre comune. Erau în total peste şaizeci de mii de yuani, bani adunaţi pentru a cumpăra un apartament. După ce m-am întors acasă, i-am dat ei toţi banii, dar ea a ezitat un pic, după care a luat doar douăzeci de mii. Am

scuturat din cap şi i-am cerut să-i ia pe toţi, dar ea mi-a spus că douăzeci de mii îi sunt de ajuns. Eu i-am spus că îmi fac griji pentru ea şi aş vrea să-i ia pe toţi, însă ea, cu capul plecat, mi-a spus că nu ar trebui să-mi fac griji pentru ea, fiindcă ar trebui să ştiu că este o femeie capabilă să facă faţă oricărei situaţii. A pus în geantă cei douăzeci de mii de yuani, iar pe ceilalţi patruzeci şi ceva de mii i-a lăsat pe masă. Apoi, a zăbovit cu privirea, plină de dragoste, asupra lucrurilor din cămăruţa unde ne duseserăm viaţa împreună şi a spus, ca şi cum se adresa casei, nu mie:

— Trebuie să plec.

Am ajutat-o să-şi strângă lucrurile şi am umplut două valize mari, pe care i le-am dus în stradă. Ştiam că se va duce mai întâi la hotelul unde locuia el, după care vor pleca împreună la aeroport. I-am chemat un taxi şi i-am pus cele două valize în portbagaj. Când a venit clipa despărţirii, i-am făcut semn cu mâna, iar ea s-a apropiat imediat şi m-a strâns în braţe, spunându-mi:

— Te iubesc ca şi până acum.

— Eu am să te iubesc veşnic, i-am răspuns.

— Am să-ţi scriu şi am să-ţi telefonez, a spus ea printre lacrimi.

— Nu trebuie să-mi scrii şi nici nu trebuie să-mi telefonezi, i-am zis, fiindcă ai să-mi faci rău.

S-a urcat în taxi, iar în momentul în care maşina s-a pus în mişcare, ea nu m-a mai privit, ci şi-a şters lacrimile. Aşa a plecat pe drumul pe care i-l pregătise destinul.

Divorţul meu neaşteptat a fost pentru tata o lovitură. Mă privea cu o expresie de uluire pe chip, iar eu i-am spus pe scurt motivele pentru care divorţasem. I-am precizat că, de fapt, căsătoria mea cu ea fusese o greşeală de la bun început, pentru că eu nu eram deloc pe măsura ei. Tata dădea întruna din cap, incapabil să accepte vorbele mele.

— Tot timpul am crezut că este o fată bună, a spus el cu durere în glas. Se vede treaba că m-am înşelat în privinţa ei.

Colegii tatălui meu, Hao Qiangsheng şi Li Yuezhen, care erau soţ şi soţie, mă trataseră dintotdeauna de parcă aş fi fost copilul lor. Şi ei, la auzul acestei veşti, au fost la fel de şocaţi. Hao Qiangsheng o ţinea întruna spunând că individul acela era un şarlatan, care până la urmă o să-i tragă un şut în fund fostei mele soţii, când nu va mai avea nevoie de ea. După părerea lui, habar n-avea ce era bine pentru ea, iar într-o bună zi cu siguranţă va regreta pasul făcut. Li Yuezhen ţinuse tare mult la fosta mea soţie. O lăuda pentru faptul că e deşteaptă, frumoasă, înţelegătoare, însă acum zicea că, de fapt, era o oportunistă. Odată chiar a spus, oftând, că aceasta este o societate în care e mai bine să fii curvă decât să fii săracă, aşa că femeile oportuniste s-au înmulţit ca ciupercile după ploaie. Li Yuezhen m-a consolat, spunându-mi că în lumea aceasta sunt nenumărate femei mult mai bune decât fosta mea soţie, chiar ea cunoştea o mulţime. Mi-a prezentat multe fete în timp, dar cu nici una dintre ele nu a mers, în primul rând din pricina mea. După ce trăisem atâta vreme cu soţia mea, mă lăsasem modelat de ea în tăcere şi, după părerea mea, nu mai era nimeni care să-i semene pe lumea asta. De fiecare dată când aveam întâlnire cu fetele acelea nu mă puteam abţine să nu le compar cu ea, ca apoi să cad într-o dezamăgire fără margini.

În anii care au urmat, am văzut-o uneori la televizor, când i se luau interviuri, alteori

am citit ştiri despre ea în ziare şi în reviste. Ori de câte ori se întâmplau aceste lucruri, eu aveam sentimentul că îmi este atât de cunoscută, şi totuşi atât de străină. Cunoscută mi se părea datorită zâmbetului şi atitudinii sale, străină – din pricina cuvintelor sale şi a intonaţiei pe care o căpătase. Mi se părea că era personajul principal al acelei firme, iar soţul juca doar rolul secundar. În sinea mea, mă bucuram pentru ea. Ea, cea de la televizor, din ziare şi reviste, era în continuare atât de frumoasă! În sfârşit, îşi folosea acel permis de călătorie prin viaţă pentru propria persoană.Însă am simţit durere în suflet, căci mi-am dat seama că acei trei ani pe care îi trăiserăm împreună fuseseră doar un drum înfundat în viaţa ei, căci abia după ce mă părăsise părea să-şi fi găsit calea cea bună.

În tăcerea care părea să se stingă, am auzit din nou o voce feminină, necunoscută, care mă striga: „Yang Fei…“

Am deschis ochii şi am privit în jur. Ninsoarea se mai domolise. O femeie care semăna foarte mult cu Li Qing s-a apropiat de mine dinspre stânga. Era îmbrăcată într-o pijama din care, la fiecare pas, curgeau picături de apă ca nişte perluţe. S-a apropiat de mine şi mi-a cercetat faţa cu atenţie, privind cu băgare de seamă şi pijamaua cu care eram îmbrăcat, observând cele două nume brodate – Li Qing –, care deja se cam decoloraseră. Apoi, ca şi cum m-ar fi interogat, a întrebat:

— Eşti Yang Fei?

Am avut sentimentul că era chiar Li Qing, dar cum se face că vocea ei îmi era aşa de străină? M-am aşezat pe băncuţă şi am privit-o tăcut. Deodată, pe chipul ei s-a ivit o expresie ciudată.

— De ce porţi pijamaua lui Yang Fei. Cine eşti? a spus ea.

— Eu sunt Yang Fei, am răspuns.

Mi-a privit uluită chipul cu trăsături neobişnuite şi a continuat:

— Nu semeni cu Yang Fei.

Atunci, am întins mâna şi mi-am pipăit faţa, şi astfel am descoperit că ochiul stâng era pe obraz, nasul era mai într-o parte faţă de locul unde ar fi trebuit să se afle, iar bărbia – prea alungită.

— Am uitat să mă aranjez, am precizat eu.

Ea a întins mâinile şi mi-a pus cu mare grijă ochiul la loc în orbită, mi-a mutat nasul la locul cuvenit şi mi-a împins bărbia la locul ei, mai sus. S-a dat un pas în spate şi m-a privit cu atenţie, spunându-mi:

— Acum semeni cu Yang Fei.

— Sunt chiar Yang Fei, am spus eu. Şi tu semeni cu Li Qing.

— Sunt chiar Li Qing, a zis ea.

Am zâmbit amândoi, iar surâsurile noastre ne-au ajutat să ne recunoaştem.

— Tu eşti Li Qing

— Iar tu într-adevăr eşti Yang Fei.

— Ţi s-a schimbat vocea.

— Şi vocea ta e altfel.

Ne-am privit iar unul pe celălalt.

— Cu vocea de acum, parcă ai fi o necunoscută, am spus eu.

— Şi vocea ta îmi pare străină, a răspuns ea.

— Chiar că-i ciudat, am zis. Eu mă obişnuisem atât de mult cu vocea ta, ba chiar şi cu respiraţia ta.

— Şi mie mi se pare ciudat. Ar fi trebuit să-ţi recunosc vocea, că doar eram atât de obişnuită cu ea…. Apoi, a făcut o mică pauză, a surâs şi a continuat: Ba eram obişnuită şi cu sforăitul tău!

S-a aplecat, iar mâna ei mi-a atins pieptul pijamalei, pe urmă și gulerul.

— Nu s-a stricat încă la guler, a spus ea.

— N-am mai purtat-o după ce ai plecat tu, i-am zis.

— Acum o porţi?

— Acum este veşmântul meu funerar.

— Veşmântul funerar... a spus ea cam nelămurită.

— Dar pijamaua ta? am întrebat-o.

— Nici eu n-am mai purtat-o, mi-a răspuns. Nu ştiu unde am pus-o.

— Nu trebuie s-o mai porţi, pentru că pe ea e brodat numele meu.

— Aşa-i, a fost ea de acord cu mine. Eu m-am căsătorit cu el.

Am încuviinţat din cap.

— Pe mine mă încearcă ceva regrete, a spus, iar în clipa aceea pe chipul ei a apărut un zâmbet ştrengăresc. Ar trebui s-o îmbrac, să văd ce reacţie are! Însă s-a întristat brusc şi a schimbat vorba: Yang Fei, am venit să-mi iau rămas-bun de la tine!

Am băgat de seamă că din cămaşa de noapte îi picura apă şi am întrebat-o:

— Ai stat în cadă cu cămaşa de noapte pe tine?

În ochi îi lucea o lumină care îmi era atât de cunoscută!

— Ştii necazul meu? m-a întrebat.

— Îl ştiu.

— De când ştii?

— De ieri, i-am răspuns. Apoi, m-am gândit un pic şi am continuat: Sau poate de alaltăieri.

M-a privit cu atenţie şi, luând aminte la ceva anume, a spus:

— Şi tu ai murit?

— Da, am spus. Am murit.

Am schimbat priviri îndurerate.

— După ochi, aş zice că mă jeleşti, a spus ea.

— Şi eu am acest sentiment în ceea ce te priveşte, am spus eu. Arătăm ca şi cum ne-am jeli unul pe celălalt.

Dar ea s-a uitat mirată în jur şi m-a întrebat:

— Ce loc este acesta?

Eu am arătat spre clădirea aceea veche care se zărea în ceaţă, dincolo de perdeaua de fulgi, iar ea a rămas cu privirea pironită într-acolo multă vreme, amintindu-şi garsoniera care păstra amintirea scurtei noastre vieţi împreună.

— Mai locuieşti acolo? m-a întrebat.

Eu am scuturat din cap şi am spus:

— După ce ai plecat tu, m-am mutat de acolo.

— Te-ai mutat la tatăl tău?

Am încuviinţat din cap.

— Ştiu de ce am mers până aici, a spus ea, râzând.

— Probabil că aşa ne-a fost destinul, am spus, să venim în acelaşi timp aici, fără să ne fi dat întâlnire.

— Cine locuieşte acum în acel apartament?

— Habar n-am.

Şi-a întors privirea de la acea clădire, şi-a strâns la piept cămaşa de noapte din care picura apă şi a spus:

— Am obosit. Am mers mult până am ajuns aici.

— Eu n-am mers mult şi tot mă simt obosit, am zis.

Atunci, s-a aşezat pe băncuţă, în stânga mea. Simţind că se bălăngăne zdravăn, a spus:

— Băncuţa asta stă gata să se prăbuşească.

— Peste puţin timp ai să te obişnuieşti.

S-a aşezat cu mare grijă, încordată, dar după o clipă s-a relaxat.

— Nu se prăbuşeşte, a spus.

— Parcă m-aş fi aşezat pe o piatră, am zis.

— Da, a răspuns ea.

Am stat împreună în tăcere, ca şi cum ne aflam într-un vis. Mi s-a părut că a trecut mult timp până când vocea sa şi-a recăpătat vigoarea.

— Cum ai ajuns aici? m-a întrebat.

— Nu ştiu, am răspuns, amintindu-mi ultima scenă din viaţa mea. Eram într-un restaurant şi tocmai terminasem de mâncat un bol de tăiţei. Pe masă era un ziar şi am văzut acolo o ştire despre tine. La un moment dat, bucătăria restaurantului părea să fi luat foc, căci foarte mulţi oameni fugeau afară. Eu nu m-am mişcat, ci am continuat să citesc ştirea din ziar, despre sinuciderea ta. După aceea, s-a auzit o explozie foarte puternică, iar ce s-a mai întâmplat mai departe nu mai ştiu.

— Chiar ieri? m-a întrebat ea.

— E foarte posibil să fi fost alaltăieri.

— Eu te-am împins la moarte, a mai zis.

— Nu tu, am spus eu, ci ziarul acela.

A pus capul pe umărul meu şi m-a întrebat:

— Îmi dai voie să mă sprijin de tine?

— Deja te sprijini.

A râs, căci am simţit cum capul ei s-a mişcat uşor pe umărul meu. A observat brasarda neagră pe care o purtam pe braţul stâng, aşa că a întins mâna şi a pipăit-o.

— Pentru mine porţi asta? m-a întrebat.

— Pentru mine, am zis.

— Nu e nimeni care să poarte doliu pentru tine?

— Nu.

— Dar tatăl tău?

— A murit acum mai bine de un an. Era grav bolnav şi ştia că nu se mai face bine, drept care a plecat pe furiş, ca să mă scutească pe mine de tot calvarul ce avea să urmeze.

L-am căutat peste tot, dar nu l-am mai găsit.

— A fost un tată minunat. Şi cu mine se purta foarte frumos.

— Era cel mai bun tată, am zis eu.

— Şi nevasta ta?

N-am răspuns.

— Ai copii?

— Nu, am zis eu. După ce ai plecat, nu m-am recăsătorit.

— De ce?

— Nu am vrut.

— Aşa-i că eu ţi-am frânt inima?

— Nu, am zis. Nu m-am recăsătorit pentru că nu am mai găsit o femeie ca tine.

— Iartă-mă.

Mâna ei mângâia neîncetat banderola neagră de pe braţul meu, făcându-mă să-i simt afecţiunea.

— Ai copii? am întrebat-o eu.

— Cândva mi-am dorit să fac un copil, a spus ea, după care am renunţat.

— De ce?

— Am luat o boală venerică de la el.

Am simţit picuri de apă la colţul ochilor, altceva decât picăturile de ploaie sau de lapoviţă. Am şters picăturile acelea cu mâna dreaptă.

— Plângi? m-a întrebat ea.

— Se pare că da.

— Plângi pentru mine?

— Poate că da.

— Avea o amantă şi, în plus, mergea adeseori la cluburi de noapte să agaţe femei. După ce am luat boala de la el, ne-am separat. A oftat şi a continuat: Ştii ceva? Noaptea mă gândeam la tine.

— După ce te-ai separat de el?

— Da. A ezitat un pic, după care a mai zis: După ce am fost cu un alt bărbat.

— Te-ai îndrăgostit de un alt bărbat?

— Nu l-am iubit. Avea o funcţie oficială. După ce mă culcam cu el şi pleca, eu mă gândeam la tine.

Am râs amar.

— Eşti gelos?

— Ne-am despărţit de mult.

— După ce pleca, eu stăteam în pat multă vreme, cu gândul la tine, a spus ea în şoaptă. Pe vremea când eram împreună, adeseori mă duceam ca escortă şi, oricât de târziu era, tu nu te culcai niciodată, ci mă aşteptai să vin. Când mă întorceam acasă, eram istovită şi voiam să mă îmbrăţişezi. Era de ajuns să mă sprijin de tine, ca dintr-odată să simt o mare alinare.

La colţurile ochilor iar îmi apăruseră picături de apă, pe care le-am şters iute.

— Ţi-a fost dor de mine? m-a întrebat.

— M-am străduit tot timpul să te uit.

— Şi ai reuşit?

— Nu de tot.

— Ştiu că nu poţi să mă uiţi, a spus ea, dar el probabil n-o să aibă nici o problemă cu asta.

— Acum ce face? m-am interesat.

— A fugit în Australia. Imediat ce a prins de veste că la firma noastră va fi trimis un audit, a fugit fără să-mi spună o vorbă.

Am scuturat din cap şi am spus:

— S-a comportat de parcă nu ar fi fost soţul tău.

Ea a râs uşor şi mi-a răspuns:

— Eu am fost măritată de două ori, dar soţ am avut doar unul – pe tine.

Din nou am ridicat mâna dreaptă, ca să-mi şterg ochii.

— Iarăşi plângi? a spus ea.

— Sunt foarte bucuros, am răspuns eu.

Mi-a povestit mai apoi ultima scenă din viaţa ei:

— Eram întinsă în cadă. Îi auzeam pe cei care veniseră să mă aresteze cum loveau cu picioarele, furioşi, în uşă şi îmi strigau numele, ca nişte bandiţi. Eu priveam sângele cum aluneca în apă precum un peştişor, se împrăştia încet, iar apa devenea tot mai roşie… Ştii? În acea ultimă clipă, gândul mi-a zburat la tine şi la mica locuinţă în care am trăit împreună.

— De aceea ai venit, am spus eu.

— Da. Am venit de departe.

Şi-a ridicat capul de pe umărul meu şi m-a întrebat:

— Locuieşti tot acolo, la tatăl tău?

— Am vândut casa aceea, am zis eu, ca să fac rost de bani pentru tratamentul tatălui meu.

— Acum unde locuieşti?

— Locuiesc într-o cămăruţă închiriată

— Să mă duci la cămăruţa ta închiriată.

— Este mică şi prăpădită. În plus, e foarte murdară.

— Nu mă deranjează.

— Nu o să te simţi bine.

— Sunt foarte obosită şi aş vrea să mă întind undeva.

— Bine.

Ne-am ridicat în picioare în acelaşi timp, iar lapoviţa care se mai potolise s-a pornit din nou cu furie. Ea s-a sprijinit pe braţul meu, de parcă eram din nou îndrăgostiţi. Am mers lipiţi unul de celălalt pe drumul înceţoşat. Nici nu mai ştiu cât să fi mers până când am ajuns la cămăruţa mea închiriată. Când am dat să deschid uşa, am văzut că erau lipite pe ea două somaţii prin care eram înştiinţat că trebuie să merg să plătesc apa şi lumina. Am auzit-o cum oftează şi am întrebat-o:

— De ce oftezi?

— Tot eşti în urmă la plata apei şi a curentului electric, a spus ea.

Eu am rupt cele două somaţii şi am spus:

— Deja le-am plătit.

Am intrat în cămăruţa dezordonată. Ea n-a părut să observe harababura din jur. S-a aşezat pe pat, iar eu, pe scaunul de alături. Când s-a întins, i s-a desfăcut cămaşa de noapte, dar probabil că, obosită fiind, nici nu şi-a dat seama. A închis ochii. Trupul ei părea mai degrabă să plutească. După o vreme, a deschis ochii.

— De ce stai acolo? m-a întrebat.

— Te privesc, am răspuns.

— Întinde-te şi tu!

— Stau foarte bine aşa.

— Vino încoace!

— Mai bine stau aici.

— De ce?

— Mă cam jenez.

S-a ridicat şi a întins mâna către mine. Când i-am dat mâna, m-a tras pe pat. Am stat întinşi acolo unul lângă celălalt, ţinându-ne strâns de mână. Îi auzeam respiraţia regulată, de parcă era o adiere uşoară trecând peste luciul unui lac tihnit. După o vreme, ea a început să vorbească în şoaptă şi eu la fel. Din nou, inima mea era copleşită de sentimente neobişnuite. Ştiam că stau întins pe pat alături de o femeie care îmi era cunoscută, însă vocea ei străină îmi dădea senzaţia că stau lângă o femeie pe care nu o mai întâlnisem până atunci. Eu i-am împărtăşit gândul ce mă încerca, iar ea mi-a spus că şi ea avea acelaşi sentiment ciudat, şi anume că stă alături de un bărbat străin.

— Uite ce, a spus, întorcându-se cu totul spre mine. Hai să ne privim unul pe celălalt!

Şi eu m-am întors spre ea şi am privit-o.

— Acum e un pic mai bine? m-a întrebat ea.

— Un pic, am zis eu.

Mâna ei jilavă a început să-mi mângâie faţa descompusă.

— În ziua aceea în care ne-am despărţit, a spus ea, când m-ai condus la taxi, eu te-am îmbrăţişat şi ţi-am spus ceva. Îţi mai aminteşti?

— Da. Mi-ai spus că încă mă iubeşti.

— Exact asta am spus, a încuviinţat ea din cap. Şi tu ai spus acelaşi lucru.

— Eu am spus că am să te iubesc veşnic.

A ajuns peste mine, odată cu cămaşa ei de noapte. Nu prea ştiam ce să fac. Am ridicat ambele braţe, dar nu îndrăzneam s-o îmbrăţişez. Gura ei umedă era aproape de urechea mea şi mi-a şoptit.

— M-am vindecat de boala venerică.

— Nu la asta mă gândeam.

— Ia-mă în braţe!

Am cuprins-o în braţe.

— Mângâie-mă!

I-am mângâiat spatele, talia, coapsele. I-am mângâiat tot trupul jilav, având senzaţia că mâinile mele parcă îi mângâie trupul cufundat în apă.

— Te-ai îngrăşat, am spus eu.

— Mi s-a îngroşat talia, a spus ea, râzând uşor.

Mâinile mele o mângâiau neîncetat, iar apoi trupul meu a început să-i mângâie trupul, şi trupul ei a început să-l mângâie pe al meu. Parcă între trupurile noastre se crease o legătură strânsă… M-am ridicat în capul oaselor pe pat şi am văzut-o cum stătea în picioare lângă pat, aranjându-şi părul.

— Te-ai trezit? m-a întrebat ea.

— Dar n-am adormit.

— Te-am auzit sforăind.

— Chiar n-am adormit.

— Bine, a spus ea. N-ai adormit, cum zici tu.

Şi-a legat cordonul la cămaşa de noapte şi mi-a spus:

— Am să plec. Sunt câţiva prieteni care mi-au pregătit o ceremonie funerară grandioasă. Mă întorc curând.

Am încuviinţat din cap, iar ea a deschis uşa, după care a întors capul şi m-a privit din prag. Pe urmă, a spus cu tristeţe:

— Yang Fei, eu am plecat.

Ziua a treia

O vreme, am hoinărit pe graniţa dintre viaţă şi moarte. Zăpada era strălucitoare, ploaia era întunecată, iar eu parcă umblam în acelaşi timp prin dimineaţă şi prin seară.

M-am îndreptat de câteva ori către garsoniera închiriată, acolo unde cu o zi în urmă eu şi Li Qing lăsaserăm urmele reîntâlnirii noastre după atâta amar de vreme. Acum însă nu mai era chip să mă apropii de locul acela. Am încercat din direcţii diferite, dar n-am răzbit nicicum. Oricât de mult mergeam, îmi părea că stau pe loc, iar garsoniera tot îndepărtată rămânea. Mi-am amintit atunci cum odată, copil fiind, mă plimbam de mână cu tata, amândoi nădăjduind că vom ajunge chiar sub lună, numai că deşi am bătut cale lungă, distanţa dintre noi şi lună a rămas neschimbată.

Pe neaşteptate, s-au ivit sub picioarele mele, lucioase, şinele de tren care mai apoi s-au înălţat în zbor, în faţa mea, şovăielnice precum două raze pribege. După aceea, am văzut dinaintea ochilor scena naşterii mele.

Când trenul s-a năpustit în beznă, m-am născut şi eu, căzând între şine. Primul meu ţipăt a fost sub cerul înstelat, nu bătut de vântul vijelios şi ploaia năprasnică. Un tânăr care schimba macazul prin preajmă mi-a auzit plânsul ascuţit şi s-a apropiat, mergând de-a lungul căii ferate până a dat de mine. Un alt tren a trecut în viteză pe lângă noi, făcând şina să se zguduie. El m-a ridicat în braţe şi m-a ţinut strâns la piept cât timp trenul acela a uruit prin faţa noastră. Şi uite aşa m-am ales eu cu un tată, între un tren care se îndepărta şi altul care se apropia. După câteva zile, am avut şi un nume – Yang Fei, căci numele tatălui meu era Yang Jinbiao.

Am venit în această lume într-un mod cu totul neobişnuit, nu într-o maternitate, nu acasă, ci în closetul strâmt al unui tren aflat în mişcare.

În urmă cu patruzeci şi unu de ani, mama mea naturală, însărcinată în luna a noua, a plecat cu trenul spre locurile natale, să-şi vadă mama aflată pe moarte. Eu aveam să fiu cel de-al treilea copil al ei. A călătorit mai bine de zece ore şi, la un moment dat, pe când trenul intra în gară încetişor, a încercat-o o durere surdă în pântece, însă nici că i-a trecut prin cap cât de nerăbdător eram eu, căci după toate socotelile îi mai rămăseseră vreo douăzeci şi ceva de zile până să-i vină sorocul. Fratele meu şi sora mea se născuseră la termen, aşa că mama a presupus că la fel avea să se întâmple şi cu mine. Prin urmare, s-a gândit că probabil îi vine să-şi facă nevoile.

S-a dat jos de pe patul din cuşetă, s-a îndreptat de şale şi a pornit spre closetul care se afla în zona dintre vagoane. După oprirea trenului în gară, câţiva călători s-au urcat cu tot felul de traiste şi boccele în spinare, făcându-i mamei înaintarea pe culoar foarte anevoioasă. S-a strecurat cu mare băgare de seamă, înghesuindu-se printre cei care veneau din faţă, cu bagajele după ei. De îndată ce a intrat la closet, trenul s-a şi pus uşor în mişcare. La vremea aceea, trenurile erau foarte rudimentare, iar dacă mergeai să-ţi faci nevoile, trebuia să te laşi pe vine deasupra unei găuri prin care se vedeau şinele lucioase ale trenului şi traversele de lemn. Mama mea nu putea să se lase pe vine din pricina mea, care mă aflam în pântecul ei. N-a avut încotro decât să se aşeze în genunchi, fără să-i mai pese de murdăria de pe jos. După ce şi-a dat jos pantalonii, numai ce s-a scremut un pic, că eu m-am şi ivit, alunecând pe gaura rotundă a closetului. Trenul aflat în mişcare a făcut ca într-o clipă cordonul ombilical, care mă lega de mama, să se rupă, despărţindu-ne. Să fi fost viteza sau poate faptul că am căzut în timp ce trenul era în mişcare, însă cert este că legătura mea cu mama s-a rupt, şi astfel ne-am pierdut unul pe celălalt cu mare iuţeală.

Cuprinsă de o durere cumplită, mama s-a întins pe jos şi abia după o vreme şi-a dat seama că pe nesimţite i se micşorase pântecul. M-a căutat speriată, după care a priceput că, de fapt, eu căzusem prin gaura aceea. Apoi, s-a ridicat cu greu, a deschis uşa şi a strigat către un călător care aştepta la rând, ca să intre la closet:

— Copilaşul meu… copilaşul meu…

Imediat, s-a prăbuşit din nou pe jos, iar acel călător i-a chemat degrabă pe cei din vagon:

— Veniţi, că a leşinat cineva!

Mai întâi, a venit o femeie care era supraveghetor pe tren, iar pe urmă a venit chiar conductorul. Femeia a fost prima care a descoperit balta de sânge de sub mama şi numaidecât conductorul a lansat un apel de urgenţă în tren, solicitând ca în cazul în care se găsea acolo cineva care lucra în domeniul medical să se prezinte de urgenţă în vagonul numărul 11. Printre călători erau doi doctori şi o asistentă, care au apărut în mare grabă. Mama stătea întinsă pe culoarul din vagon şi striga după ajutor. Era incoerentă, plângea şi nimeni nu pricepea ce voia să spună. După câteva clipe, a leşinat, aşa că au întins-o pe un pat şi cele trei cadre medicale s-au ocupat de ea ca s-o readucă în simţiri, în timp ce trenul şi-a continuat mersul, de astă dată în mare viteză.

Cam pe atunci eu eram deja în cămăruţa tânărului acar, devenit pe neaşteptate tată. El mă privea consternat, căci aveam pielea vânătă şi plângeam fără încetare. Cordonul ombilical netăiat tremura odată cu trupul meu zgâlţâit de atâta plâns, iar el se gândea că era, de fapt, o coadă care îmi crescuse din burtă. Cum plânsul meu scădea în intensitate, şi-a dat seama încetul cu încetul că de fapt eram flămând. Deja se înnoptase şi toate magazinele se închiseseră, aşa că de acum îi era limpede că în acea noapte n-aveam cum să am parte de lapte. În starea aceea de panică, şi-a amintit brusc de soţia unui coleg acar, pe nume Hao Qiangsheng, care cu trei zile în urmă dăduse naştere unei fetiţe, drept care m-a învelit degrabă într-o vestă matlasată şi a pornit în goană către casa lor.

Când tata a ciocănit la uşă, Hao Qiangsheng s-a trezit brusc din somn şi a venit să deschidă. Numaidecât a dat cu ochii de tata, care ţinea ceva în braţe şi îi spunea disperat:

— Lapte, lapte, lapte….

— Ce lapte? a întrebat Hao Qiangsheng de-a dreptul buimac, în timp ce se freca la ochi

Atunci, tata a desfăcut vesta matlasată, ca să mă vadă Hao Qiangsheng cum plângeam înfofolit. M-a luat imediat în braţe şi m-a dus în casă, oarecum temător, de parcă pusese mâna pe o batată fierbinte. Se citea uluirea pe chipul lui. Toată zarva aceea a trezit-o din somn şi pe nevasta lui, Li Yuezhen.

— Este copilul lui Yang Jinbiao, a anunţat-o Hao Qiangsheng.

Văzându-mă vânăt din cap până-n picioare, Li Yuezhen şi-a dat seama dintr-o privire că abia mă născusem. M-a luat la pieptul ei şi, de îndată ce şi-a desfăcut bluza, m-am liniştit, căci am început să sug primul lapte venit din lumea pământească.

Tatăl meu, Yang Jinbiao, şi colegul lui acar, Hao Qiangsheng, şi-au tras câte un scaun şi s-au aşezat în camera cealaltă. La vremea aceea, tatăl meu avea doar douăzeci şi unu de ani. În timp ce îşi ştergea sudoarea de pe faţă, el i-a povestit cu lux de amănunte colegului său cum mă descoperise. Când s-a dumirit, acesta i-a spus că adineauri se speriase, căci ştia prea bine că tata n-are nici măcar prietenă. Cum ar fi fost oare cu putinţă să apară cu un copil aşa, pe nepusă masă? Tatăl meu a râs ca prostul, după care i-a mărturisit că se teme ca nu cumva să am cine ştie ce handicap. A mai spus că a văzut că mi-a crescut o coadă, dar era în faţă, nu la spate.

În cămăruţa cealaltă, Li Yuezhen îmi dădea să sug şi asculta discuţia celor doi bărbaţi, care doar cu puţin timp în urmă deveniseră taţi. Odată ce m-am săturat, am şi adormit, iar ea m-a îmbrăcat cu nişte hăinuţe de-ale fetiţei lor, cusute chiar de mâna ei. Apoi a luat un scutec făcut din pânză veche şi m-a dus înapoi, în braţele tatălui meu.

Cu scutecul acela în mână, Li Yuezhen l-a învăţat pe tata cum să mă schimbe când mă udam. L-a îndemnat să taie câteva haine vechi, ca să-mi facă şi altele, precizând că dacă sunt mai vechi, cu atât mai bine, pentru că pânza veche este mai moale. În final, a spus, arătând către chestia aceea de pe burta mea:

— Ăsta-i cordonul ombilical. Mâine să te duci la cabinetul medical de la gară şi să-l rogi pe medicul de acolo să ţi-l taie. Să nu-l tai tu singur, fiindcă se poate infecta cu microbii de pe foarfeca ta.

Am pornit la drum, urmând şinele de tren care se vădeau precum nişte fascicule de lumină în căutarea acelei căsuţe de lângă calea ferată, care se zgâlţâia de-a binelea ori de câte ori trecea trenul şi care tăinuia nenumărate poveşti ale copilăriei mele. În faţă vedeam ninsoarea, iar dincolo de ea clădirile de diferite înălţimi, pe care desluşeam din loc în loc ferestrele cufundate în beznă, aidoma unor steluţe întunecate. Într-acolo mă îndreptam şi eu, doar că din ce mergeam, clădirile păreau să se retragă tot mai mult. Atunci am înţeles că lumea aceea dispărea treptat, pe măsură ce încercam să mă apropii de ea.

Vag, l-am auzit pe tata cum se tânguia. Îmi părea atât de îndepărtată vocea lui şi atât de cunoscută, iar vaietele lui se aşezau unul peste altul precum cărămizile, în straturi, pentru ca apoi să se înşiruie tot aşa cum se înşiruiau una după alta clădirile din depărtare. Fără să vreau, am surâs.

Multă vreme, tatăl meu, Yang Jinbiao, s-a încăpăţânat să creadă că părinţii mei

naturali m-au abandonat pe calea ferată ca să pier sfârtecat de tren, aşa că adeseori spunea ca pentru sine:

— Cum de-i rabdă cerul pe asemenea oameni fără suflet?

Gândul acesta care nu-l slăbea niciodată îl făcea să mă iubească mai presus de orice pe lume. Din ziua în care m-a luat de pe calea ferată, am rămas nedespărţiţi. La început, m-a purtat la pieptul lui într-un săculeţ de pânză. Primul a fost albastru, croit de Li Yuezhen, dar mai târziu mi-a făcut şi tata unul, tot albastru. În fiecare zi, când pleca la serviciu, mai întâi pregătea laptele praf, umplea biberonul şi îl vâra în haină, la piept. Îl ţinea lipit de inima lui, care bătea cu putere, ca să păstreze laptele cald. Pe urmă mă băga şi pe mine în săculeţ, îşi punea pe umăr un termos – modelul acela cazon, iar în spate lua două bocceluţe – una plină cu scutece curate şi cealaltă goală, ca s-o umple cu scutecele pe care le udam în timpul zilei.

El umbla încoace şi încolo cât era ziua de lungă să schimbe macazul, timp în care eu mă legănam la pieptul lui. Pentru mine, acesta a fost cel mai duios leagăn din lume şi acolo m-am bucurat de somnul cel mai dulce în vremea prunciei mele. De n-ar fi fost foamea care să mă chinuie din când în când, cred că nu mi-ar mai fi trebuit niciodată să mă trezesc, aşa de bine îmi era la pieptul tatălui meu. Atunci când mă trezeam şi plângeam, el ştia că mi-e foame. Întindea mâna şi lua biberonul, îmi îndesa tetina în gură şi uite aşa am crescut eu mare, sugând din biberon, cuibărit la pieptul lui. Apoi, într-o bună zi, când m-a cuprins foamea, n-am mai plâns, ci am întins mâna singur şi am dibuit biberonul. Gestul meu l-a surprins peste măsură pe tata, atât de tare, încât a dat fuga la Hao Qiangsheng şi Li Yuezhen să le spună cum eram eu cel mai deştept copil din lume.

Aşa am crescut, într-o înţelegere secretă cu tatăl meu – el îmi ştia nevoile – când mi-era foame, când mi-era sete. Dacă îmi era sete, lua o gură de apă din termos şi îmi picura direct în gură, aşa încât să pot înghiţi fără să mă înec. Odată, i-a spus lui Li Yuezhen că deja poate să-şi dea seama, după sunetele pe care le scoteam, dacă îmi era foame sau dacă îmi era sete. Li Yuezhen nu prea ştia dacă să dea crezare acestor vorbe, căci ea îşi dădea seama dacă fiica ei este flămândă sau însetată judecând după momentele zilei.

Când umbla pe calea ferată, tata simţea uneori un miros urât şi atunci ştia că trebuie să-mi schimbe scutecele. Se lăsa pe vine lângă calea ferată, mă punea jos şi, în duduitul acela al trenului care trecea pe lângă noi, mă ştergea la fund şi îmi punea un scutec curat. Pe urmă, acoperea murdăria cu pământ de lângă calea ferată şi, după ce împacheta bine scutecul, îl punea într-o altă traistă. Când îşi termina programul de lucru şi se întorcea acasă, întâi mă aşeza pe pat şi apoi spăla bine scutecele cu săpun şi apă curată de la robinet.

Casa noastră era, de fapt, o cămăruţă aflată la douăzeci şi ceva de metri distanţă de calea ferată. Tot timpul, în faţa uşii atârnau o grămadă de scutece la uscat precum frunzele în copaci, iar casa noastră era aidoma unui arbore cu coroana bogată.

Aşa am crescut, însoţit de duduitul trenurilor care treceau pe lângă noi şi zgâlţâiau casa. Când m-am făcut un pic mai măricel, tata m-a purtat cu el în continuare, dar de acum nu mai stăteam la pieptul lui, ci în cârcă. Săculeţul în care mă ducea la piept s-a mutat în spinare, doar că a fost nevoit să-l lărgească pe măsură ce creşteam.

Tata era tare îndemânatic, aşa că a învăţat să-mi croiască haine şi să-mi împletească

pulovere. La serviciu, colegii lui nu se puteau stăpâni să nu pufnească în râs când îl vedeau cum împletea cu andrelele în timp ce umbla pe calea ferată, cu mine în spinare. Îi mergeau aşa bine degetele, încât nici nu mai era nevoie să se uite la ceea ce lucra.

După ce am învăţat să merg pe jos, am început să ne ţinem de mână. La sfârşit de săptămână, tata mă ducea în parc, la joacă, şi abia acolo îmi elibera liniştit mâna, dar mă urma întotdeauna îndeaproape, fiindcă eu mă zbenguiam în toate părţile. Inimile noastre băteau la unison şi, atunci când ne plimbam pe aleile din parc, era de ajuns ca tata să întindă mâna către mine, că eu, fără să-l privesc, simţeam că-i acolo, lângă mine, şi numaidecât îi întindeam şi eu mâna micuţă.

Odată întorşi în cămăruţa de lângă calea ferată, tata redevenea foarte vigilent, ca nu cumva să păţesc ceva. Dacă gătea în casă, iar eu voiam să mă joc pe afară, lua o sfoară pe care la un capăt o lega de piciorul lui, iar la capătul celălalt de piciorul meu. Aşa am crescut eu în zona de siguranţă pe care mi-o stabilise tatăl meu, nevoit să mă învârt doar prin faţa uşii. De fiecare dată când vedeam trenul şi simţeam un imbold de a porni către el, îl auzeam imediat pe tata cum striga din cămăruţă:

— Yang Fei, vino-ncoace!

Căsuţa pe care o căutam şi-a făcut apariţia chiar în momentul în care calea ferată se îndepărta plutind lin în zbor. În urmă cu o clipă nu se zărea, dar acum era acolo. M-am văzut pe mine în copilărie, l-am văzut pe tatăl meu în tinereţe şi mai era şi o fetişcană cu cozi lungi. Am ieşit toţi trei din căsuţă. Chipul meu îmi părea vag cunoscut, chipul tatălui meu îmi era proaspăt în amintire, de parcă mai ieri îl văzusem pentru ultima oară, în timp ce al fetei îmi apărea neclar.

Copilăria mea a fost ca un cântecel vesel, însă eu habar n-aveam că îi ruinam viaţa tatălui meu. Din clipa în care am căzut între liniile de cale ferată, drumul vieţii lui s-a îngustat pe neaşteptate. N-avea nici o prietenă, iar căsătoria părea un vis îndepărtat. Cei mai buni prieteni ai lui, Hao Qiangsheng şi soţia lui, Li Yuezhen, i-au prezentat câteva fete, iar tata le-a spus de la bun început povestea mea – o dovadă cât se poate de grăitoare că era un bărbat bun, de toată isprava. Când îl întâlneau fetele acelea, el, dacă nu îmi schimba scutecele, îmi tricota pulovere; ele zâmbeau un pic, după care îi întorceau spatele şi plecau tot aşa cum veniseră.

Pe când aveam patru ani, a apărut o tânără cu cozi lungi, mai mare decât tatăl meu cu trei ani. Ea nu a asistat la schimbatul scutecelor şi tricotatul puloverelor, ci a văzut doar un băieţel destul de simpatic. M-a mângâiat pe creştet şi pe faţă, iar atunci când i-am spus „tanti“, m-a luat în braţe bucuroasă şi m-a aşezat în poala ei. Gesturile acestea l-au zăpăcit complet pe tata, care numaidecât a întrezărit posibilitatea unei căsătorii.

Aşa au început să-şi dea întâlnire, dar eu nu aveam nici o legătură cu întâlnirile lor, fiindcă eram dus acasă la Hao Qiangsheng şi Li Yuezhen. Se întâlneau după căderea serii şi se plimbau agale de-a lungul căii ferate o vreme, după care se întorceau tot agale. Tatăl meu, Yang Jinbiao, era un om taciturn şi cam sfios, aşa că o însoţea pe fata aceasta fără să rostească prea multe vorbe. Uneori, ea mai rupea tăcerea, spunând câte ceva şi abia atunci deschidea şi el gura, dar adeseori vocea îi era acoperită de uruitul trenurilor care goneau

pe lângă ei.

La început, întâlnirile lor durau puţin, căci se plimbau o dată sau de două ori dus-întors de-a lungul căii ferate şi gata, după care tata venea la prietenii lui şi mă lua. Mai pe urmă, plimbarea lor a început să se lungească la câte cinci, şase ture, dus-întors. Uneori, îi prindeau zorii zilei plimbându-se, timp în care eu dormeam în acelaşi pat cu Hao Xia, fetiţa prietenilor tatălui meu, care era cu trei zile mai mare decât mine. De fiecare dată, Hao Qiangsheng rezista ce rezista să stea treaz, dar până la urmă se întindea şi el în pat şi adormea. Numai Li Yuezhen şedea pe un scaun, răbdătoare, în camera din faţă, aşteptându-l pe tata să vină. Mai întâi, îl întreba cum a fost întâlnirea, după care tata mă lua acasă. A venit apoi o vreme când adeseori adormeam acasă la prietenii lui, iar dimineaţa mă trezeam tot în cămăruţa lor.

Această situaţie a durat vreo două luni. Li Yuezhen simţea că relaţia dintre tatăl meu şi fata aceea nu progresa în nici un fel, ci doar ajunseseră să se plimbe din ce în ce mai mult de-a lungul căii ferate. După ce l-a descusut pe tata până a aflat toate amănuntele, şi-a dat seama unde era problema. La ultima întâlnire, cei doi se plimbaseră până în toiul nopţii, când nu mai era nici ţipenie de om afară, iar atunci când a obosit, fata s-a oprit în loc şi i-a spus: „La revedere!“ Tatăl meu a bâiguit ceva, încuviinţând din cap, după care a plecat şi el grăbit ca să mă ia de la prietenii lui.

Aşa că Li Yuezhen l-a întrebat pe tata:

— De ce nu o conduci acasă?

— Păi şi-a luat la revedere de la mine, i-a răspuns el.

Li Yuezhen a clătinat din cap, a oftat şi i-a spus tatălui meu că, dacă fata i-a spus „La revedere!“, sigur îşi dorea în sinea sa ca el s-o conducă acasă. Văzându-i expresia cam nedumerită pe chip, Li Yuezhen a spus pe un ton hotărât:

— Mâine seară s-o conduci acasă!

Tatăl meu a simţit cum sufletul îi este copleşit de recunoştinţă faţă de cei doi prieteni ai săi, care ne ajutaseră pe amândoi încă din momentul în care mă culesese de pe calea ferată. I-a dat ascultare lui Li Yuezhen şi în seara următoare, când fata şi-a luat rămas-bun, el nu i-a mai întors spatele, cu gândul să plece repede, ci a condus-o tăcut până acasă. Când au ajuns la poarta ei, sub razele lunii, în noaptea adâncă, fata i-a spus încă o dată „La revedere!“, dar de astă dată radiind de fericire.

După aceea, relaţia dintre ei a evoluat cu repeziciune – nu mai aşteptau să se însereze ca să se plimbe pe ascuns, ci duminica ieşeau în parc şi se plimbau, mergând încrezători unul lângă altul. Acum erau îndrăgostiţi în mod oficial, ba chiar se iubeau cu pasiune. Au început să se întâlnească în acea căsuţă care se zgâlţâia din toate balamalele atunci când trecea trenul şi mă gândesc că probabil se îmbrăţişau şi se sărutau acolo, dar cred că nu au mers mai departe de atât.

Din momentul în care au început să-şi dea întâlnire până când au ajuns să se îndrăgostească unul de celălalt, eu am lipsit cu totul din peisaj, căci, după părerea lui Li Yuezhen, prezenţa mea nu ar fi fost altceva decât o piedică în calea iubirii lor. Trebuia ca eu să apar abia atunci când apele curgeau deja pe un făgaş al lor. Li Yuezhen socotea că era de ajuns ca fata aceasta să-l iubească pe tata cu adevărat pentru ca apoi, în mod firesc, să accepte şi existenţa mea. În acea perioadă, eu aproape că stăteam numai acasă la Li

Yuezhen, unde de altfel îmi plăcea tare mult. Mă înţelegeam bine cu micuţa Hao Xia, iar Li Yuezhen era ca o mamă pentru mine.

Când tatăl meu avea să discute cu tânăra aceasta despre căsătorie, se cuvenea să discute şi despre mine. Atâta vreme cât s-au preocupat doar de iubirea lor, eu aproape că am fost dat uitării. La un moment dat însă, tata a început să-i povestească despre mine cu lux de amănunte, cum în urmă cu patru ani mă auzise plângând, cum mă luase de pe calea ferată. I-a împărtăşit şi tot felul de întâmplări amuzante din aceşti patru ani. Vorbea despre mine ca un tată fericit, ba mai mult, ca un tată foarte mândru, iar atunci când îi relata tot felul de istorioare care demonstrau cât de isteţ eram, nu ezita să spună că în mod neîndoielnic avea parte de cel mai deştept copil din lume.

În viaţa lui nu mai fusese atât de volubil, însă după vreo oră şi ceva în care el îi povestise fel de fel despre mine, cea care era pe cale să-i devină soţie a spus cu răceală în glas:

— N-ar fi trebuit să-l creşti pe copilul ăsta, ci s-ar fi cuvenit să-l duci la orfelinat.

Tatăl meu pe moment a rămas ca prostit şi numaidecât expresia de fericire de pe chipul lui s-a preschimbat într-o expresie de durere împietrită. În sufletul lui se dădea acum o luptă, căci atunci o iubea nebuneşte pe fată, dar desigur că mă iubea şi pe mine. Sfâşiat între aceste două iubiri, ar fi trebuit să aleagă una şi să renunţe la cealaltă.

De fapt, fata aceea nu mă respingea neapărat, ci doar era cât se poate de realistă. Pe vremea aceea, una ca ea, de douăzeci şi opt de ani şi fără soţ, era deja fată bătrână şi nu prea mai avea multe opţiuni în privinţa bărbaţilor. Când l-a întâlnit pe tatăl meu, şi-a dat seama că el este un om grozav în multe privinţe, dar singurul lucru care îl strica era faptul că luase de suflet un prunc abandonat. Fireşte că ea se gândea ca pe viitor să facă un copil, şi atunci existenţa mea în casa lor ar fi fost ceva stânjenitor. De aceea, credea că viaţa lor ar fi fost şi mai bună fără mine. Nu greşea deloc în modul ei de a gândi, fiindcă era posibil să aibă doi sau mai mulţi copii ai lor, iar dacă pe lângă ei ar fi trebuit să mai crească şi un copil găsit, atunci viaţa ar fi fost mult mai grea pentru ei, şi aşa destul de strâmtoraţi.

Tatăl meu judeca mereu lucrurile simplu şi, dacă apărea vreo piedică în calea sa, nu prea ştia să găsească soluţii. În mintea lui deja încolţise gândul că ea nu mă va accepta niciodată, ceea ce probabil era şi adevărat, căci şi de s-ar fi silit să mă accepte, totuşi în viaţa ce avea să vină eu urma să fiu mereu o sursă de conflicte şi dispute. Suferea cumplit. Era ca un prosop îmbibat cu emoţii şi sentimente, de care eu şi fata aceasta apucasem straşnic, fiecare de câte un capăt, şi îl răsuceam cu toată puterea de care eram în stare, făcând inima tatălui meu să se chinuie.

La vremea aceea, eu, un biet copil de patru ani, habar n-aveam de toată frământarea lui şi nici nu puteam să-mi dau seama că de acum nu mă mai privea cu bucurie, ci doar cu milă. În zilele acelea, tata dădea semne că mă iubeşte şi mai mult. Ştiam să merg pe jos foarte bine, dar de cum ieşeam pe uşă, mă lua în braţe de parcă nu prea mă descurcam pe propriile picioare. Când eram în braţele lui, adeseori îşi lipea obrazul de al meu. El, cel întotdeauna foarte cumpătat, acum îmi cumpăra câte două bomboane în fiecare zi – pe una o desfăcea din hârtie şi mi-o vâra în gură, iar pe cealaltă mi-o îndesa în buzunarul hăinuţei.

Chiar dacă sentimentele pe care le avea faţă de mine îl împiedicau să mă lase de izbelişte, mintea îl îndemna să se depărteze de mine încetul cu încetul. La vremea aceea,

tatăl meu se apropia de douăzeci şi cinci de ani şi, în mod neîndoielnic, avea nevoie de o femeie şi psihic, dar şi fizic. Mă iubea el pe mine, dar şi mai multă nevoie avea de iubirea unei femei după toată această agonie, aşa că a ales-o pe ea şi a renunţat la mine.

Într-o dimineaţă, în zori, când m-am trezit, l-am văzut cum şedea la capul patului. S-a aplecat uşor spre mine şi mi-a şoptit:

— Yang Fei, o să mergem cu trenul.

Eu crescusem vreme de patru ani lângă calea ferată pe care duduiau trenurile încoace şi încolo, dar nu călătorisem niciodată cu trenul. Acum avea să fie pentru prima dată. Când a pornit trenul, mi-am lipit faţa pe geam, urmărind cu interes cum oamenii de pe peron rămâneau în urmă din ce în ce mai repede, ceea ce m-a făcut să exclam de uimire. După aceea, am descoperit cum şi casele, şi străzile rămân în urmă la fel de repede, tot aşa cum şi ogoarele, şi heleşteul se îndepărtau de noi cu iuţeală. Descopeream cum lucrurile care erau aproape de noi se retrăgeau tot mai iute, iar cele mai depărtate se retrăgeau mai încet.

— De ce este aşa? l-am întrebat pe tata.

— Nu ştiu, a spus el cu mâhnire în glas.

La prânz, tata m-a luat în braţe şi am coborât în gara unui orăşel. Am mâncat tăiţei la un bufet din faţa gării, unde tata a cumpărat pentru mine un bol de tăiţei cu carne, iar pentru el un bol cu tăiţei simpli. N-am fost în stare să mănânc un bol atât de mare, aşa că a terminat tata ce mi-a mai rămas mie. Apoi, mi-a spus să stau cuminte pe scaun şi s-a dus pe stradă să se intereseze unde se afla orfelinatul. Primii trei pe care i-a întrebat n-au fost în stare să-i spună dacă în localitatea aceea exista vreunul, dar cel de-al treilea s-a gândit ce s-a gândit, după care i-a spus o stradă anume.

A bătut cale lungă cu mine în braţe, până când am ajuns la un pod cu dale de piatră, peste un râu secat. Acolo se auzeau copii cântând într-o clădire din apropiere şi s-a gândit că acela trebuie să fi fost orfelinatul. La auzul cântecelor, eu am spus bucuros:

— Tăticule, sunt mulţi copii acolo!

Tatăl meu a plecat capul, după aceea a privit în jur şi a observat că lângă pod era un crâng. Iarba crescuse mare, dar tot se vedeau nişte pietre mari răzleţite pe acolo. Chiar la intrarea în crâng, se afla cea mai mare dintre ele, de culoare verde-albăstruie şi cu partea de deasupra netedă, ca o măsuţă. Tata a şters-o cu palma de praf şi fărâmiţe de nisip, ca şi cum ar fi frecat cu glaspapir urmele de rugină de pe o placă de metal. După ce a curăţat lună piatra aceea, m-a ridicat şi m-a aşezat acolo ca pe un scăunel. Pe urmă, a scos din buzunar un pumn de bomboane, pe care mi le-a îndesat mie în buzunare. Eu am fost uimit la vederea atâtor bomboane, dar şi mai tare m-am minunat când l-am văzut pe tata cum scoate o mulţime de biscuiţi, pe care mi-i îndeasă în celelalte trei buzunare. Apoi, a scos termosul cu apă şi mi l-a agăţat de gât. Stătea în faţa mea şi, cu privirea în pământ, mi-a spus:

— Eu am plecat.

— Bine, am spus.

Tata s-a întors şi a plecat, fără să se mai uite în urma lui. Abia când a ajuns în locul în care drumul cotea, n-a mai rezistat şi mi-a aruncat o privire peste umăr, ca să mă vadă cum stăteam pe piatra aceea şi îmi legănam picioruşele fericit.

S-a lăsat seara până s-a întors tata. După ce a coborât din tren, nu s-a dus acasă la el,

ci direct acasă la tânăra aceea. A chemat-o afară şi, fără să rostească o vorbă, au pornit către parc. Fata mergea în urmă, obişnuită cu tăcerea lui. Când au ajuns la parc, au constatat că poarta deja era închisă, aşa că s-au plimbat de-a lungul zidului, ea mergând în continuare în urma lui. Au ajuns curând într-un loc mai ferit, iar el s-a oprit în loc şi, cu capul plecat, i-a povestit ce făcuse în acea zi. La final, a ţinut să precizeze că mă abandonase în apropierea unui orfelinat. Ea s-a speriat foarte tare şi chiar nu îndrăznea să creadă că el se putuse lepăda de mine în felul acesta. Ba chiar o cuprinsese teama. A priceput că el alesese această cale numai şi numai din dragoste pentru ea, aşa că l-a îmbrăţişat şi l-a sărutat pătimaş. Şi el a strâns-o în braţe. Momentul acela a reaprins focul iubirii şi, nerăbdători, au stabilit ca a doua zi să meargă să se înregistreze pentru căsătorie. După aceea, când s-au mai liniştit, tata a spus că este obosit şi se duce la căsuţa lui de lângă calea ferată.

În acea noapte n-a fost în stare să pună geană pe geană. Era pentru prima dată când stăteam despărţiţi. Deodată, l-a cuprins spaima, căci habar n-avea ce făceam eu în clipele acelea sau dacă oamenii de la orfelinat mă descoperiseră. Dacă nu mă găsiseră, eu încă eram pe piatra aceea şi, cine ştie, poate că vreun câine fioros se apropiase de mine…

A doua zi, cu inima grea, a mers împreună cu tânăra aceea la oficiul local de stare civilă. Fata nu avea nici cea mai vagă idee că în sufletul tatălui meu lucrurile se schimbau cu totul. Observând cât de obosit arăta, l-a întrebat ce păţise şi abia atunci a aflat că nu dormise toată noaptea. Ea credea că nu dormise de emoţie la gândul că se căsătoreau, aşa că numaidecât i-a arătat un surâs dulce.

Pe la mijlocul distanţei, tata a spus că este foarte ostenit şi s-a aşezat pe marginea drumului. Şi-a sprijinit palmele pe genunchi, iar apoi, după câteva clipe, şi-a pus capul pe braţe şi a izbucnit în lacrimi. Logodnica lui îşi tot frângea mâinile. Se oprise în loc, nedumerită şi totodată neliniştită. Tata a plâns o vreme, după care brusc s-a ridicat în picioare şi a spus hotărât:

— Mă duc înapoi. Mă duc să văd ce face Yang Fei.

Eu nu ştiam că tata mă părăsise. Mai târziu, mi-a povestit el toată întâmplarea, iar eu am scormonit în cele mai tainice cotloane ale memoriei mele, amintindu-mi crâmpeie ale acelor evenimente. Ţin minte că la început am fost foarte bucuros şi toată după-amiaza am stat pe piatra aceea mâncând biscuiţi şi bomboane. Când copiii de la grădiniţă şi-au terminat programul şi au plecat spre casă, trecând pe lângă mine, eu încă mă înfruptam din bunătăţi. I-am auzit spunându-le părinţilor, cu multă invidie: „Vreau şi eu bomboane!“, „Vreau şi eu biscuiţi!“ Apoi s-a lăsat noaptea, iar când am auzit lătratul câinilor în depărtare, m-a cuprins teama. M-am dat jos de pe piatră şi m-am ascuns îndărătul ei, dar tot îmi era teamă. Am adunat una câte una frunzele căzute în iarbă şi le-am pus pe mine, ca să mă acopăr. Abia când mi-am acoperit şi capul m-am simţit în siguranţă. Doar aşa, acoperit de frunze, am reuşit să adorm. Dimineaţa, m-au trezit vocile copiilor care mergeau la grădiniţă. Printre frunze am observat şi eu că răsărise soarele şi atunci m-am cocoţat din nou pe piatra aceea, în aşteptarea tatălui meu. Am stat acolo multă vreme şi pare-mi-se că au venit nişte oameni şi au vorbit cu mine, dar nu-mi aduc aminte ce anume. Nu mai aveam bomboane şi nici biscuiţi, ci doar un pic de apă rămasă în termos. Când mi s-a făcut foame, n-am avut încotro decât să iau câteva guri de apă, după care nici apă n-am

mai avut. Îmi era şi foame, şi sete şi eram tare obosit. M-am dat jos de pe piatră şi m-am întins pe iarba dindărătul ei. Când am auzit iarăşi lătratul câinilor, din nou m-am acoperit cu frunze din cap până-n picioare şi am adormit.

Tata a ajuns în acel orăşel pe la prânz şi, după ce a coborât din tren, a luat-o la fugă, gonind spre locul unde mă aflam eu, doar că de departe a observat că eu nu mai eram pe piatra aceea. Şi-a domolit pasul, iar după aceea, când era încă departe de piatră, s-a oprit în loc, privind disperat în jur. În clipele acelea de deznădejde nemărginită, m-a auzit îndărătul pietrei, murmurând în somn:

— Tăticule, de ce nu vii să mă iei?

Mai târziu, tata mi-a spus că atunci când a văzut că îmi făcusem acoperământ din frunze, mai întâi a pufnit în râs, după care l-a năpădit plânsul. Numaidecât a dat frunzele la o parte şi m-a ridicat din iarbă. Atunci m-am trezit eu, iar în momentul în care am dat cu ochii de el, am strigat bucuros:

— Tăticule, ai venit! În sfârşit ai venit!

Aşa a revenit tata în viaţa mea. După aceea, a refuzat să se mai căsătorească. Fireşte că primul lucru pe care l-a făcut a fost s-o anunţe pe fata aceea cu părul împletit în cozi lungi, care a suferit nespus de mult, căci nu putea înţelege nicicum ce se întâmplase. S-a dus acasă la Li Yuezhen şi s-a plâns. Când aceasta a aflat toată tărăşenia, întâi s-a burzuluit la tata, după care s-a arătat dornică să mă crească împreună cu soţul ei, Hao Qiangsheng, căci ea mă alăptase din primele zile de viaţă, deja mă considera fiul ei. Tata dădea din cap ruşinat, recunoscându-şi greşeala, însă atunci când Li Yuezhen şi soţul ei i-au spus să se împace cu tânăra aceea, tatăl meu, încăpăţânat cum era, s-a gândit că el putea să mă aleagă ori pe mine, ori pe fata aceea, aşa că a spus răspicat:

— Eu îl vreau numai pe Yang Fei!

Degeaba l-a sfătuit Li Yuezhen, el a rămas neînduplecat. Ea s-a supărat, dar n-a avut ce face, însă i-a spus răspicat că de atunci înainte nici că o mai interesează problemele lui.

După aceea, am mai întâlnit-o de câteva ori pe tânăra aceea cu cozi lungi. Mergeam cu tata de mână, pe stradă, şi când o vedeam că se apropie, bucuros, îl trăgeam de mână cu putere, strigând-o:

— Tanti!

De fiecare dată, tata, cu capul plecat, mă îndemna să mergem mai repede. La început, fata aceea îmi zâmbea, dar apoi a început să se prefacă – de parcă nu ne vedea şi nu auzea cum o strig. După trei ani, s-a măritat cu un comandant de companie din Armata de Eliberare, mai mare cu trei ani decât ea, pe care l-a urmat într-un loc îndepărtat din nordul ţării. De atunci, tata s-a dedicat creşterii mele, netulburat de gândul căsătoriei. Eu eram totul pentru el. Bizuindu-ne unul pe celălalt, viaţa noastră trecea încet, dar acum, când mă gândesc în urmă, îmi pare că a zburat într-o clipă. El însemna pe perete creşterea mea – cam o dată la jumătate de an mă punea să mă lipesc cu spatele de perete şi trasa o linie cu creionul, deasupra capului meu. În timpul gimnaziului, am crescut foarte repede, iar el zâmbea fericit atunci când vedea cum distanţa dintre liniile de pe perete era tot mai mare.

Când am ajuns în anul întâi de liceu, eram cât tata de înalt. Adeseori, îi făceam semn cu mâna să se apropie de mine şi când venea zâmbitor, ca să ne măsurăm, mă îndreptam de spate, să-i arăt cât de mult am crescut. Am ţinut-o aşa până am ajuns în al treilea an de

liceu. Eu eram tot mai înalt şi la un moment dat am început să-i văd foarte bine tatălui meu firele albe de păr. De aici înainte am început să iau aminte şi la chipul lui brăzdat de riduri adânci. Tata fusese tare trudit toată viaţa lui, aşa că nu-i de mirare că arăta cu zece ani mai bătrân decât era de fapt.

La vremea aceea, el nu mai era acar, fiindcă la calea ferată totul se automatizase, ceea ce a făcut ca şi schimbarea macazului să nu se mai producă manual. Tata a fost deci nevoit să-şi schimbe meseria, devenind şef de gară, şi i-a trebuit mult timp până s-a acomodat cu noua muncă. Lui îi plăcea să aibă responsabilităţi, iar cât timp fusese acar se dovedise extrem de atent, căci ştia prea bine că orice greşeală de-a sa ar fi putut pricinui accidente grave. După ce a devenit şef de gară, n-a mai avut atâta presiune asupra sa, dar o asemenea muncă, fără mari responsabilităţi, adesea îl făcea să se simtă cam inutil.

Treptat, căsuţa s-a îndepărtat şi cele două şine de tren au dispărut, plutind spre depărtări. Eu zăboveam în continuare pe urmele mele şi, simţindu-mă obosit, m-am aşezat pe o piatră. Trupul meu era precum un arbore tăcut, iar memoria mea alerga uşurel, ca la maraton, în lumea aceea pe care o părăsisem.

Făcând economii şi strângând cureaua cât putea, tata s-a îngrijit să urmez şcoala, din clasele primare până la facultate. Deşi trăiam modest, totuşi aveam o viaţă frumoasă, plină de căldură sufletească. Totul până într-o zi când mama mea naturală a venit de departe să mă caute, şi uite aşa s-a tulburat viaţa noastră tihnită. Eram atunci în anul patru de facultate. Mama m-a găsit luând la rând toate oraşele de pe traseul trenului cu care mersese odinioară. De fapt, ea mă căutase şi în urmă cu patruzeci şi unu de ani. Atunci, când îşi revenise în simţiri în tren, era deja la o distanţă de aproape două sute de kilometri de locul unde căzusem eu. Îşi amintea doar că mă născuse cam pe când trenul ieşea din gară, dar n-avea nici cea mai vagă idee unde se întâmplase acest lucru. Rugase pe cineva să mă caute în trei gări, dar nici aşa nu obţinuse nici cea mai mică informaţie. Se gândise atunci că poate fusesem zdrobit de tren, sau poate murisem de foame pe calea ferată, ori poate fusesem înhăţat de vreun câine vagabond. A plâns amarnic şi s-a gândit să-şi pună capăt zilelor. După aceea, a renunţat să mă mai caute, dar în sufletul ei păstrase tot timpul o urmă de speranţă că poate vreun om cu suflet mare mă găsise şi mă crescuse la casa lui. În anul în care a împlinit cincizeci şi cinci de ani s-a pensionat şi a hotărât să meargă în sud să mă caute. Dacă nici de această dată nu avea să mă găsească, atunci renunţa pentru totdeauna. Televiziunea şi ziarele locale au susţinut-o şi, cum povestea naşterii mele era una neobişnuită, toţi s-au îngrămădit să dramatizeze, ba un ziar mă numea „copilul născut în tren“.

Am văzut în ziar fotografia mamei mele înlăcrimate, iar apoi am urmărit-o la televizor, tot înlăcrimată, cum povestea ce se întâmplase. Atunci am avut o presimţire că acel copil pe care îl căuta eram chiar eu, pentru că ziua, luna, anul despre care vorbea ea se potriveau la fix cu data naşterii mele. Numai că pe mine nu mă mişca deloc această poveste, de parcă era vorba despre altcineva. În mod neaşteptat, am devenit interesat şi am început să fac comparaţii – în poze, lacrimile îi erau încremenite pe obraji, în timp ce la televizor i se prelingeau pe faţă până ajungeau la colţurile gurii. De douăzeci şi doi de ani,

eu şi tatăl meu, Yang Jinbiao, ne dusesem viaţa unul alături de celălalt şi singura mamă pe care o cunoscusem fusese Li Yuezhen. Deodată, apăruse de nu se ştie unde o mamă, ceea ce îmi dădea un sentiment neobişnuit.

Citind ziarele şi urmărind emisiunile de la televizor cu mare atenţie, tata a pus cap la cap toate spusele femeii şi a fost sigur că eu eram fiul pe care îl căuta. Pe baza informaţiilor oferite de ziare, a aflat la ce hotel stătea. În acea dimineaţă, s-a dus în biroul de la gară şi a sunat la hotel. A dat de ea cu uşurinţă şi amândoi au verificat toate detaliile. În momentul în care a auzit-o plângând, şi tata a început să plângă şi aşa, printre lacrimi şi suspine, au discutat la telefon mai bine de o oră. Ea se tot interesa de mine şi tata îi răspundea la întrebări, iar în cele din urmă au stabilit ca după-amiază să ne întâlnim la hotelul unde locuia femeia. Când s-a întors acasă, tata mi-a spus emoţionat:

— A venit mama ta să te caute.

A scos de la bancă trei mii de yuani – toată agoniseala lui, după care m-a dus la cel mai mare centru comercial din oraş, deschis recent, ca să-mi cumpere un costum occidental de firmă. El socotea că ar trebui să mă îmbrac precum vedetele de la televizor, să arăt bine când mă întâlnesc cu mama, ca ea să ştie că vreme de douăzeci şi doi de ani el nu s-a purtat rău cu mine. Tatăl meu trăise foarte mulţi ani în acest oraş, dar aproape că nu se depărtase niciodată de zona gării. Acum, pentru prima dată, intra într-un centru comercial cu şase etaje, aşa că se tot uita în jur şi spunea ca pentru sine, cu multă admiraţie:

— Ce loc splendid! Ce loc splendid!

La etajul unu al centrului comercial erau magazine de cosmetice. El a inspirat adânc şi mi-a spus:

— Aici până şi aerul miroase atât de bine!

S-a dus la un raion şi a întrebat-o pe vânzătoare:

— La ce etaj sunt costumele bărbăteşti de firmă?

— La etajul doi, i-a răspuns ea.

M-a tras după el pe scara rulantă, încrezător ca un milionar. De cum am ajuns la etajul doi, ne-au ieşit în faţă chiar magazinele cu renumitele produse străine de firmă. Când a dat cu ochii de preţul cravatelor de lângă scară, mi-a spus surprins:

— O cravată costă două sute optzeci de yuani.

— Tăticule, i-am zis eu, nu ai văzut tu bine, e două mii opt sute de yuani!

Pe chipul tatălui meu s-a aşternut o expresie nu de uimire, ci de durere. Rămăsese încremenit locului, înţelegând brusc limitele avuţiei sale. Până atunci, obişnuit să trăiască modest, ba chiar să facă economie la mâncare, avusese tot timpul iluzia că nu-i lipseşte nimic. Acum însă înţelegea cu luciditate cât de sărac era de fapt. Nu îndrăznea să intre în magazinul acela de firmă, aşa că a întrebat-o pe o supraveghetoare cu un sentiment vădit de inferioritate:

— Unde găsim costume bărbăteşti mai ieftine?

— La etajul patru.

Cu capul plecat, a urcat pe scara rulantă care ducea la etaj şi, cum stătea el aşa pe scară, l-am auzit cum oftează şi spune în şoaptă c-ar fi fost mai bine dacă atunci n-aş fi căzut din tren, fiindcă sigur aş fi dus o viaţă cu mult mai bună. Din relatările din presă şi

de la televizor, aflase că mama mea naturală se pensionase, bucurându-se de pensia cuvenită unui şef de birou, în timp ce tatăl meu natural era încă în funcţia de şef de birou. În fapt, tatăl meu natural era un mic funcţionar în acel oraş din zona de nord, dar, în imaginaţia tatălui meu adoptiv, el era un personaj influent.

La etajul patru se aflau numai raioane cu haine bărbăteşti produse în China. De acolo mi-a cumpărat un costum, o cămaşă, cravată şi pantofi de piele, pe toate cheltuind doar două mii şase sute de yuani, mai puţin cu două sute de yuani faţă de cât ar fi cheltuit doar ca să-mi cumpere o cravată de import. Odată ce m-a văzut pus la patru ace, cu costum nou şi pantofi noi, mâhnirea de pe chip i-a dispărut pe dată, iar iluzia că duce o viaţă îndestulată a revenit. Stătea pe scara rulantă care cobora încetişor, cu aerul unui om hotărât, şi de acolo, privind în jos, a zărit la etajul doi o reclamă cu un bărbat occidental, pus şi el la patru ace. Imediat a spus că aşa, îmbrăcat în costumul cel nou, arătam mult mai bine decât bărbatul acela din reclamă. Pe urmă a oftat şi a adăugat:

— Totuşi, haina îl face pe om!

În după-amiaza acelei zile, pe la ora două, ne-am dus împreună la hotelul de trei stele unde era cazată mama mea naturală – el îmbrăcat într-o uniformă nou-nouţă, cum purtau lucrătorii de la căile ferate, iar eu cu un costum occidental şi pantofi noi. Tata s-a dus la recepţie şi s-a interesat de mama, dar domnişoara de acolo i-a răspuns că mama ieşise din hotel de dimineaţă şi încă nu se întorsese. Probabil că se dusese la vreo televiziune. În mod evident, domnişoara de la recepţie ştia povestea mamei mele. Mi-a aruncat o privire şi mi-a fost clar că nu îşi dăduse seama că eu eram personajul principal din această poveste. Eu şi cu tata ne-am aşezat pe canapeaua din hol, în aşteptarea mamei mele naturale. Canapeaua aceea de culoare maro începuse să se cam înnegrească şi, fiindcă stătuseră atât de mulţi oameni pe ea, devenise pe alocuri cam soioasă. Şedeam acolo destul de crispat, de teamă că am să-mi şifonez costumul nou-nouţ. La fel de crispat stătea şi tata, preocupat ca nu cumva să-şi şifoneze uniforma lui cea nouă.

Nu după mult timp, a intrat pe uşă o femeie de vârstă mijlocie. Ne-a aruncat o privire, iar noi, recunoscând-o, ne-am ridicat imediat în picioare. Ea a luat aminte la noi, s-a oprit în loc şi ne-a fixat cu privirea. Atunci, domnişoara de la recepţie, arătând cu mâna stângă spre noi, i-a spus că o aşteptam pe ea. Şi-a dat seama numaidecât cine suntem. Deşi stabilise cu tata să ne vedem după-amiază, nu mai avusese răbdare, drept care dimineaţă fusese la gară, să-l caute pe tata, numai că noi eram la centrul comercial atunci. Nu ne-a găsit, dar l-a întâlnit pe Hao Qiangsheng, care i-a povestit de-a fir a păr cum mă crescuse Yang Jinbiao. Pe urmă, se dusese la universitatea unde studiam eu, la cămin, şi se interesase de situaţia mea. Acum venise într-un suflet aici. Mă sfredelea cu privirea. A venit apoi în faţa noastră, a deschis gura să spună ceva, dar n-a fost în stare să rostească o vorbă. Ochii i s-au umplut de lacrimi şi cu greu a putut până la urmă să mă întrebe:

— Tu eşti Yang Fei?

Am încuviinţat din cap.

— Tu eşti Yang Jinbiao? l-a întrebat ea pe tata.

Şi tata a încuviinţat din cap.

— Semeni foarte bine cu fratele tău mai mare, a spus ea printre lacrimi, dar eşti ceva mai înalt decât el.

Numai ce şi-a isprăvit vorba, că pe neaşteptate a îngenunchiat în faţa tatălui meu şi a spus:

— Tu eşti binefăcătorul meu… Tu eşti binefăcătorul meu…

Tata a ridicat-o imediat şi a ajutat-o să se aşeze pe canapeaua maro, care începuse să se cam îmbâcsească. Mama nu se mai putea opri din plâns, în timp ce chipul tatălui meu era şi el scăldat de lacrimi. Ea îi mulţumea fără încetare. După fiecare vorbă de mulţumire, tot spunea că nu ştie cum se va putea revanşa faţă de tatăl meu, un adevărat binefăcător pentru ea. A mai spus şi că ştia că tata se sacrificase pentru mine, renunţând la căsătorie, aşa că din nou a izbucnit în plâns.

— Ai sacrificat prea mult pentru binele fiului meu…Prea mult, a spus ea.

Tata nu era obişnuit să vadă lucrurile în felul acesta, drept care a spus, stăruind cu privirea asupra mea:

— Yang Fei este şi fiul meu.

— Da, da, a spus mama, ştergându-şi lacrimile. Este şi fiul tău. Va fi pentru totdeauna fiul tău.

După ce s-au liniştit, mama m-a prins de mână şi, fără să-şi dezlipească ochii de la mine, a început să-mi povestească tot felul de lucruri fără noimă. De fiecare dată când îi răspundeam, ea se întorcea spre tata şi spunea plină de admiraţie:

— Vorbeşte exact ca fratele lui mai mare.

Chipul meu şi vocea mea îi întăreau mamei convingerea că eu eram copilul pe care îl născuse ea în toaleta trenului aflat în mişcare, cu douăzeci şi doi de ani în urmă.

N-a mai trecut mult şi rezultatul testului ADN a dovedit că eram fiul ei. După aceea, rude necunoscute au început să vină din acel orăşel din nord – tatăl meu natural, fratele mai mare şi sora mai mare, cumnata şi cumnatul. Posturile de televiziune şi ziarele vuiau despre povestea „băiatului născut de tren“, o poveste cu final fericit, căci avusese loc reuniunea familiei. La televizor mi-am văzut şi eu chipul neliniştit, iar din ziare am observat cât de crispat îmi era zâmbetul.

Noroc că după două zile de agitaţie, televiziunea şi ziarele au trecut de la povestea mea dramatică la un caz răsunător de pornografie rezolvat de poliţie. Ziarele au relatat cum în toiul nopţii poliţia a descins în centre spa şi în saloane de coafură pentru verificări, fiind reţinute circa şaptezeci şi opt de persoane care se ocupau cu prostituţia. Printre acestea se număra şi un tip, pe numele de familie Li, care practica prostituţia deghizându-se în femeie. Atât de bine se deghizase, încât nici unul dintre cei peste o sută de clienţi ai săi, pe parcursul unui an şi ceva, nu îşi dăduse seama că el de fapt era bărbat. Aceasta era o ştire care stârnise multă vâlvă, aşa că televiziunile şi ziarele au abandonat repede subiectul „băiatului născut de tren“. Toată atenţia era acum îndreptată asupra bărbatului care se deghizase în femeie pentru a practica prostituţia. Se discuta foarte mult despre cât de priceput era el într-ale prostituţiei, fără să se ofere prea multe detalii, ceea ce, evident, a stârnit mult interes. Toată lumea îşi dădea cu presupusul despre metodele secrete pe care acesta le stăpânea.

Neaua plutea prin faţa mea, dar nu-mi atingea ochii şi nici trupul. Ştiam că şi zăpada mă părăsea. Eu stăteam tot pe piatră, iar memoria mea continua să alerge prin lumea aceea haotică.

La două luni după ce rudele mele cele necunoscute s-au întors în oraşul lor din zona de nord, am absolvit facultatea. Atunci când ne întâlniserăm, părinţii mei naturali îşi exprimaseră speranţa ca, după absolvire, să mă duc în oraşul lor şi să îmi caut de lucru acolo. Tatăl meu natural a spus că el mai putea să stea pe postul de şef de secţie încă patru ani, după care urma să se pensioneze. Profitând de faptul că mai avea ceva influenţă, se interesase deja în câteva locuri, ca să-mi găsească un post bun. Yang Jinbiao a fost întru totul de acord, fiindcă ştia prea bine că el însuşi era un personaj mărunt, fără pic de influenţă, şi chiar că n-ar fi putut să mă ajute să-mi găsesc o slujbă prea grozavă. După părerea lui, dacă m-aş fi dus în oraşul acela din nord, probabil că aş fi avut parte de un viitor strălucit. La momentul respectiv, tatăl meu natural îmi făcuse propunerea cu destulă precauţie, căci se temea că Yang Jinbiao avea să se necăjească. Pentru a nu ştiu câta oară îmi explicase că mie mi-ar fi fost bine şi să rămân acolo unde eram, pentru că găsea el vreo cunoştinţă, ca să-mi obţină o slujbă bună lângă casă. Nu se aştepta ca Yang Jinbiao să accepte propunerea lui cu bucurie, ba mai mult, să-i şi mulţumească pentru tot ceea ce făcea pentru mine. Asta l-a cam pus în dificultate pe tatăl meu natural. Yang Jinbiao, văzându-i expresia de stânjeneală pe chip, s-a corectat, spunând:

— N-ar trebui să-ţi mulţumesc, că doar Yang Fei e şi fiul vostru.

Mama mea naturală a fost foarte emoţionată şi, mai târziu, când am rămas singuri, şi-a şters ochii şi mi-a spus:

— El e un om bun, într-adevăr e un om bun.

Tatăl meu ştia cât de frig este în oraşul unde urma să mă duc, aşa că mi-a împletit un pulover şi mi-a făcut nişte pantaloni groşi, iar apoi mi-a cumpărat un palton negru, de lână, şi o valiză mare, în care mi-a îndesat haine pentru cele patru anotimpuri. După câtva timp însă, a scos din valiză hainele vechi şi m-a dus la magazine ca să-mi cumpere unele noi. La vremea aceea, nu ştiam că pentru asta împrumutase bani de la Hao Qiangsheng şi Li Yuezhen. Aşa că, într-o dimineaţă de vară, târând după mine valiza înţesată cu haine de iarnă – era printre ele şi costumul acela occidental –, am intrat în gară, în urma lui Yang Jinbiao. Abia după ce mi-a fost controlat biletul mi l-a dat, povăţuindu-mă să-l pun bine, fiindcă avea să mai fie verificat încă o dată în tren. Cât timp am rămas pe peron, în aşteptarea trenului, el a stat cu capul plecat, cufundat în tăcere. În clipa în care trenul a intrat încetişor în gară, m-a mângâiat pe umăr, spunându-mi:

— Când o să ai vreme, să-mi scrii şi mie sau să-mi dai un telefon. Doar atât, ca să ştiu că eşti bine, să nu stau cu grija ta.

Când trenul s-a pus în mişcare, el a rămas acolo, pe peron, fluturându-şi mâna în urma trenului care se îndepărta. Deşi era agitaţie mare pe peron, cu oameni care umblau care încotro, mie mi se părea că rămăsese cumplit de singur acolo.

Mai târziu, după ce el a început să dispară, în tăcere, din viaţa mea, adeseori îmi aminteam cu tristeţe imaginea aceea de pe peron, într-o dimineaţă de vară. Eu mă năpustisem în viaţa lui pe neaşteptate, atunci când avea douăzeci şi unu de ani, şi îi umplusem existenţa într-atât, încât nu mai rămăsese pic de loc liber pentru fericirea ce i s-ar fi cuvenit. Bineînţeles că îndurase toate suferinţele ca să mă poată creşte, iar eu pe nesimţite îl părăsisem pe un peron de gară.

În acel oraş din nord am început un scurt şi neobişnuit capitol al vieţii mele. Tatăl

meu natural pleca dimineaţa şi venea noaptea, ocupat cu munca şi cu obligaţiile lui sociale, dar mama mea naturală, de acum pensionară, îmi ţinea companie toată ziua. Ea m-a dus să vizitez toate locurile frumoase din acel oraş, ba chiar, în drum, am mai trecut şi pe la vreo zece foşti colegi de-ai ei, să le arate fiul pierdut vreme de douăzeci şi doi de ani. Aceştia se bucurau, pentru că noi doi, mamă şi fiu, ne regăsisem până la urmă, dar, mai mult decât atât, erau foarte curioşi să ştie cum se întâmplase acest lucru. Radiind de fericire, mama le istorisea cu lux de amănunte povestea regăsirii mele, iar atunci când ajungea la momentele mai emoţionante, ochii îi erau scăldaţi de lacrimi. La început, mă simţeam stânjenit, dar pe urmă, treptat, m-am obişnuit, căpătând sentimentul că sunt un obiect pierdut şi apoi regăsit, aşa că o puteam asculta pe mama, fără nici cea mai mică emoţie, povestind despre durerea care a copleşit-o atunci când m-a pierdut şi bucuria ei când m-a regăsit.

În această nouă familie, la început m-am simţit ca un oaspete important. Părinţii mei naturali, fratele mai mare şi cumnata, sora mai mare şi cumnatul, toţi îmi acordau multă atenţie, dar după două săptămâni am început să-mi dau seama că, de fapt, sunt un oaspete cât se poate de nepoftit. Ne înghesuiam într-un apartament cu trei dormitoare care erau deja ocupate. Eu dormeam pe un pat pliant în sufrageria îngustă. Seara, înainte de a mă culca, împingeam la perete masa şi îmi desfăceam patul, însă, în fiecare dimineaţă, mama mă trezea din somn, încetişor, şi îmi spunea să strâng degrabă patul, să trag la loc masa, fiindcă altfel ceilalţi n-aveau unde să mănânce micul dejun. Mama era cam tristă din această pricină şi mă tot consola, spunându-mi că fratele meu avea să primească în curând un apartament de la serviciu şi cumnatul meu la fel, iar după ce se mutau, aş fi avut şi eu, în sfârşit, propria cameră.

În familia aceasta nouă pe care o aveam acum, lumea se certa adeseori – fratele şi cumnata se certau, sora şi cumnatul se certau, mama mea naturală şi tatăl meu natural se certau. Uneori, se certa toată familia, iar hărmălaia aceea mă împiedica să-mi mai dau seama cine cu cine se luase la harţă. Odată, s-au certat din pricina mea şi acest scandal a pornit exact atunci când urma să mă prezint la lucru într-un anumit loc. Fratele meu a spus că era nedrept ca eu să dorm în sufragerie, aşa că a propus ca, după ce voi avea o slujbă şi voi primi salariu, să îmi închiriez undeva o casă, iar sora mea mai mare a fost şi ea de acord. Mama s-a supărat şi a strigat la ei:

— Şi voi aveţi şi slujbe, şi salarii! De ce nu vă duceţi voi să vă închiriaţi o casă?

Tatăl meu natural a sărit în sprijinul mamei mele naturale, spunând că ei lucrau de câţiva ani, aveau şi nişte bani strânşi la bancă, aşa că ar fi trebuit să-şi ia ceva cu chirie. Atunci copiii au început să se certe cu părinţii, fraţii mei spunându-le că părinţii colegilor lor aveau o stare materială aşa de bună, încât de mult le aranjaseră unde să locuiască. Tata era negru de supărare şi i-a ocărât pe fraţii mei, spunându-le că au inima haină ca nişte câini. Mama i-a ocărât şi ea, acuzându-i că n-au pic de conştiinţă, fiindcă ei îşi dobândiseră slujbele numai datorită relaţiilor la care apelase tatăl meu natural. Eu stăteam într-un colţ, privindu-i cum se ceartă aprins, şi dintr-odată am simţit o durere profundă în adâncul sufletului. În continuare, fratele meu s-a certat cu nevasta lui, sora mea s-a certat cu bărbatul ei, iar amândouă femeile şi-au ocărât bărbaţii, spunând că la ele la serviciu bărbatul nu ştiu cui era atât de capabil – avea şi casă, şi maşină, şi bani. Cei doi bărbaţi nu

erau dispuşi câtuşi de puţin să îndure toate acestea, aşa că le-au îndemnat pe neveste să divorţeze dacă nu le place, şi n-au decât după aceea să-şi caute bărbaţi cu casă, maşină şi bani. Sora mea mai mare a fugit repede în dormitor şi a scris un acord de divorţ, iar cumnata mea, la fel. Fratele meu şi cumnatul au semnat numaidecât acele acorduri. Apoi au urmat crize de plâns şi scandal, ba chiar ameninţări cu aruncatul de la etaj. Mai întâi, a fugit cumnata mea pe balcon, cu gândul să se arunce, după care s-a dus fuga şi sora mea mai mare, aşa că cei doi bărbaţi s-au mai înmuiat un pic. Le-au tras de pe balcon şi mai întâi au încercat să le explice cum stau lucrurile, pe urmă au fost dispuşi să-şi recunoască greşelile. Cu mine de faţă, unul dintre cei doi bărbaţi a îngenuncheat, iar celălalt s-a lovit cu palma peste gură. În acest răstimp, părinţii mei au intrat în dormitorul lor, au închis uşa şi s-au culcat. Erau obişnuiţi cu astfel de scandaluri.

După ce a trecut această criză în familie, odată, în toiul nopţii, pe când stăteam singur pe balconul cufundat în tăcere şi priveam peisajul nocturn al acestui oraş din nordul ţării, mi-am amintit de Yang Jinbiao. Niciodată în viaţa mea nu mă ocărâse şi nici nu mă bătuse. Atunci când făceam vreo greşeală, mă certa uşor, după care ofta, de parcă ar fi greşit el cu ceva.

A doua zi, dis-de-dimineaţă, lucrurile se liniştiseră în familia aceasta, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Au luat micul dejun şi, după ce au plecat la serviciu, eu am rămas cu mama la masă. Ea se simţea foarte vinovată pentru faptul că în seara precedentă se iscase aşa un scandal din pricina mea, dar şi mai mult se simţea nedreptăţită. Se tot plângea întruna de fratele meu şi de sora mea care, alături de partenerii lor de viaţă, mâncau şi beau pe degeaba în acea casă. Niciodată nu contribuiau şi ei cu ceva. Ba s-a plâns şi de tatăl natural că avea prea multe petreceri după slujbă şi aproape în fiecare seară se întorcea ameţit de băutură.

Mama a bombănit multă vreme, spunând chiar:

— Asta-i casă de nebuni! M-am săturat să mai trag de una singură şi să mă îngrijesc eu de toate.

Când s-a mai liniştit, i-am spus:

— Vreau la mine acasă.

La auzul acestor vorbe, a încremenit. A înţeles imediat că „acasă“ nu se referea la o altă casă, ci la oraşul din sud. A început să plângă în tăcere, dar n-a încercat să mă convingă să-mi schimb opinia.

— Ai să mai vii să mă vezi? a întrebat ea, ştergându-şi lacrimile.

Am încuviinţat din cap.

— Nu ţi-a fost deloc uşor aici, a spus îndurerată.

Am trăit douăzeci şi şapte de zile în această nouă familie, dar într-o bună zi m-am urcat în tren şi am plecat înapoi la vechea mea familie. După ce am coborât din tren, n-am ieşit din gară, ci am pornit prin tunelul subteran, cu bagajul după mine, şi l-am căutat pe tata pe trei peroane. Când am ajuns la peronul al patrulea, i-am zărit silueta. M-am apropiat de el şi am observat că tocmai îi dădea indicaţii amănunţite unui călător care greşise peronul. Am aşteptat ca acel călător să-i mulţumească şi să o ia la fugă ca să prindă trenul, după care l-am strigat:

— Tăticule!

S-a oprit brusc în loc şi abia după ce l-am strigat a doua oară s-a întors şi m-a privit cu surprindere. Tot cu surprindere s-a uitat şi la bagajul pe care îl trăgeam după mine. A observat că eram îmbrăcat cu aceleaşi haine cu care plecasem. Şi mai era acolo şi valiza aceea cumpărată de el. Aşa cum plecasem, tot aşa mă întorsesem.

— Tăticule, m-am întors!

A înţeles ce voia să însemne „m-am întors“. A încuviinţat uşor din cap şi de îndată am băgat de seamă că ochii i se înroşiseră un pic. S-a întors grăbit şi şi-a văzut de munca lui. M-am uitat la ceasul de pe peron şi am băgat de seamă că mai avea douăzeci de minute până când îşi isprăvea programul de lucru, aşa că am plecat cu bagajul după mine şi m-am oprit lângă scările care duceau la tunelul subteran. Am rămas acolo în aşteptarea lui, privindu-l cu câtă seriozitate îşi face datoria. Mai întâi, i-a îndrumat pe câţiva călători către vagoane, iar apoi i-a dus bagajul unui călător în vârstă şi l-a ajutat să se urce în tren. După ce a plecat trenul din gară, a ridicat privirea şi s-a uitat la ceas. Când s-a terminat programul de lucru, a venit la mine, mi-a luat bagajul şi a pornit pe scări în jos. Eu am întins mâna ca să iau valiza, dar m-a împins cu mâna stângă, refuzând să mi-o dea, de parcă aş fi fost un copil care nu era în stare să ducă o valiză atât de mare.

Aşa m-am întors eu acasă. La vremea aceea, părăsiserăm căsuţa de lângă gară şi ne mutaserăm într-un bloc al lucrătorilor feroviari. Chiar dacă aveam numai două cămăruţe, aici nu era scandal, ci doar viaţă tihnită.

Tata s-a arătat foarte liniştit în ceea ce priveşte întoarcerea mea neaşteptată. Mi-a spus că nu ştia că am să mă întorc, drept care nu avea mai nimic de mâncare prin casă. De aceea, m-a trimis să-mi fac o baie, iar el s-a dus la un restaurant din apropierea căminului şi a cumpărat patru feluri de mâncare. Foarte rar mergea la restaurant, aşa că era ceva cu totul neobişnuit să cumpere deodată patru feluri. În timpul mesei, aproape că nu a scos nici o vorbă, ci mi-a pus întruna mâncare în bol. Nici eu nu am vorbit cine ştie ce, doar i-am spus că îmi pare că cel mai potrivit pentru mine ar fi să locuiesc în această casă. Am mai adăugat că absolvenţii de facultate îşi găsesc destul de uşor de lucru. Prin urmare, aici puteam să-mi găsesc ceva la fel de bun precum ceea ce mi-ar fi putut oferi tatăl meu natural. El mă asculta şi încuviinţa din cap în acelaşi timp, însă în momentul în care am spus că a doua zi aveam să-mi caut de lucru, a spus imediat:

— De ce să te grăbeşti aşa? Odihneşte-te şi tu câteva zile!

Mai târziu, am aflat de la Hao Qiangsheng că în seara aceea, după ce eu m-am culcat, tata s-a dus la ei şi, de cum a intrat în casă, a izbucnit în plâns. Printre lacrimi le-a spus:

— S-a întors Yang Fei! S-a întors băiatul meu!

La sfârşitul vieţii, tata a socotit că cea mai mare împlinire a lui fusese să adopte un fiu pe nume Yang Fei. Pe vremea aceea, deja se pensionase, iar eu eram director de departament la firmă. Strânsesem ceva bănuţi şi plănuiam să cumpăr un apartament nou, cu două dormitoare. Am profitat de timpul liber de la sfârşitul săptămânii şi am mers cu tata să vedem vreo zece apartamente dintr-o zonă rezidenţială aflată încă în construcţie. Pusesem ochii pe un apartament şi ne pregăteam să vindem locuinţa cu două camere care îi fusese repartizată tatălui meu în blocul feroviarilor – o răsplată pentru munca sa, să mai punem şi economiile mele din aceşti ani, şi în felul acesta să cumpărăm apartamentul acela cu banii jos. Deşi căsnicia mea eşuată îl necăjise şi era adeseori prilej de întristare pentru

el, totuşi se consola cu succesul meu profesional.

În perioada aceea, aveam multe întâlniri legate de muncă seara, iar când ajungeam acasă târziu, îl găseam pe tata aşteptându-mă să mâncăm împreună ceea ce pregătise el. Fără mine nu mânca şi nici nu se ducea la culcare, aşa că am început să mai refuz întâlnirile de seara, ca să vin mai repede acasă şi să-i ţin companie tatălui meu la masă, la televizor. În concediul din acel an, l-am dus pe Muntele Huang[5]. A fost prima şi ultima oară când a plecat într-o excursie. La cei şaizeci de ani ai săi, tata se ţinea bine şi atunci când am urcat pe munte, eu abia mai suflam, în timp ce el părea uşor ca un fulg, ba mai mult, în locurile abrupte, el mă susţinea pe mine.

5. Lanţ muntos în partea de răsărit a Chinei (sudul Provinciei Anhui).

Hao Qiangsheng şi Li Yuezhen se pensionaseră şi ei. Fiica lor, Hao Xia, după ce a absolvit facultatea, a plecat în America la masterat, după care a rămas acolo, s-a căsătorit cu un american şi a născut doi copii frumoşi. De aceea, părinţii ei se pregăteau ca după pensionare să emigreze în America. În aşteptarea vizei, adeseori veneau să-l vadă pe tata, iar acelea erau cele mai fericite clipe ale lui. Atunci când, întorcându-mă acasă, deschideam uşa şi auzeam râsete şi veselie, ştiam sigur că au venit cei doi în vizită, iar atunci când apăream în faţa lor, Li Yuezhen spunea bucuroasă:

— Bună, fiule!

Li Yuezhen mă numise tot timpul fiul ei, iar eu, în sufletul meu, o consideram mama care mă crescuse. La vremea când stăteam în ham, la pieptul lui Yang Jinbiao, şi îmi sugeam degetul, Li Yuezhen aproape în fiecare zi venea la căsuţa noastră de lângă calea ferată să mă alăpteze. Îi repeta mereu că laptele praf nu se compară nici pe departe cu laptele de mamă. Li Yuezhen, aşa cum mi-o amintesc eu, era o femeie firavă, dar tata spunea că fusese grăsuţă înainte, doar că atât am supt eu, până n-a mai rămas nimic de ea. În sinea mea, îi dădeam dreptate tatei, fiindcă, în anii aceia de sărăcie, lui Li Yuezhen, aşa prost hrănită cum era, trebuie să îi fi fost tare greu să alăpteze doi copii.

Întotdeauna fusesem apropiat de familia lor, era practic familia mea. În copilărie petrecusem mult timp la ei acasă. Atunci când tata era în tura de noapte la serviciu, eu dormeam şi mâncam la ei, iar Li Yuezhen se purta cu mine la fel cum se purta cu fiica ei, Hao Xia. Când se întâmpla să fie carne la masă, ea îmi punea mie în bol ultima bucăţică, şi nu fetei. Atunci aceasta se plângea:

— Mamă, eu sunt copilul tău!

— Data viitoare îţi dau ţie, îi răspundea Li Yuezhen.

Eu şi Hao Xia ne iubiserăm în copilărie, ba chiar făcusem o înţelegere secretă, şi anume ca, atunci când o să creştem, să ne căsătorim, pentru ca în felul acesta să fim mereu împreună.

— Tu ai să fii tata şi eu am să fiu mama, spunea ea când eram mici.

La vremea aceea, prin căsătorie noi înţelegeam ca unul să fie tata şi altul mama, dar când am ajuns să înţelegem noi mai exact ce înseamnă un soţ şi o soţie, nici unul n-a mai adus vorba despre această înţelegere secretă, ci am dat-o uitării la fel de repede amândoi.

După ce m-am întors, nu m-am mai dus la familia mea din zona de nord, ci doar de

Anul Nou le dădeam câte un telefon. De obicei, răspundea mama mea naturală care, după ce se interesa în amănunt de situaţia mea, întotdeauna mă sfătuia să am grijă de Yang Jinbiao, şi, sfârşind prin a ofta, zicea:

— Este un om bun.

La un an după ce s-a pensionat, tatăl meu, Yang Jinbiao, s-a îmbolnăvit. Nu mai putea să mănânce şi a slăbit foarte repede. Practic, trăgea de el toată ziua şi nu părea să aibă pic de vlagă. Se ascundea de mine şi nu voia ca eu să ştiu că se luptă cu boala, fiindcă nădăjduia că încetul cu încetul o să-şi revină. În trecut, atunci când fusese bolnav, nu mersese la control medical şi nici nu luase medicamente, ci îşi revenise datorită constituţiei lui de fier. Era sigur că avea să fie la fel şi de data aceasta. Pe atunci, eu eram foarte ocupat cu munca şi n-am băgat de seamă că tata părea din ce în ce mai istovit, totul până într-o bună zi, când am descoperit că ajunsese numai piele şi os. Atunci, mi-am dat seama că era bolnav de luni bune. M-am ţinut de capul lui să meargă la spital, la un consult, iar când am luat buletinele de analize, mâinile au început să-mi tremure necontrolat – tata avea un limfom.

Am asistat neputincios la întreg procesul rapid prin care celulele bolnave i-au devorat viaţa tatălui meu. Radioterapia, operaţia, chimioterapia l-au chinuit pe tatăl meu, cândva un bărbat puternic, până a ajuns să meargă adus de spate. Părea că până şi cea mai mică pală de vânt o să-l doboare. Cum lucrase la căile ferate, putea să deconteze o parte din cheltuielile medicale, doar că până la urmă s-a dovedit că acele cheltuieli erau uriaşe, aşa că trebuiau suportate de noi în cea mai mare parte. Eu, pe furiş, am vândut apartamentul dat tatălui meu de la căile ferate, iar apoi, ca să pot avea grijă de el, am renunţat la slujbă şi am cumpărat un magazin, în apropiere de casă. Tata dormea în cămăruţa din spate, iar eu mi-am amenajat în spaţiul din faţă un mic butic, în care vindeam articole de uz curent. Din afacerea aceasta puteam să susţin traiul zilnic.

Tata a fost foarte rănit în adâncul sufletului că nu m-am sfătuit cu el atunci când mi-am dat demisia şi am vândut casa. Atunci când a prins el de veste, faptele deja erau consumate. Adeseori ofta şi îmi spunea cu durere în suflet:

— Casă nu mai ai, slujbă nu mai ai! Ce ai să faci de acum înainte?

Eu îl consolam spunându-i că, atunci când se va însănătoşi, am să mă duc din nou la firma la care fusesem angajat, am să fac din nou economii şi am să cumpăr o casă nouă în care să-şi petreacă liniştit bătrâneţea. Însă scutura din cap şi mă întreba de unde o să mai am bani să cumpăr casă.

— Nu o să plătesc cu toţi banii jos, ci o să fac un împrumut cu ipotecă pe casă, i-am spus eu.

A continuat să dea din cap şi a zis:

— Nu trebuie să cumperi casă, nu trebuie să intri la datorii.

Nu am mai vorbit despre asta. Înainte ca preţurile locuinţelor să o ia razna, plănuisem să cumpăr o casă pe care să pun ipotecă, dar tata era îngrozit de ideea de a fi împovăraţi de datorii la bancă, aşa că a trebuit să renunţ la acel plan.

Era ca şi cum ne întorseserăm la viaţa din căsuţa noastră de lângă calea ferată, care se zgâlţâia ori de câte ori trecea trenul. Seara, după ce închideam magazinul, eu şi tata ne înghesuiam în acelaşi pat. În fiecare seară, îl auzeam cum oftează şi cum geme. Ofta cu

gândul la viitorul meu şi gemea din pricina durerilor care îl chinuiau. Când mai scădeau în intensitate, stăteam de vorbă şi ne aduceam aminte fel şi fel de lucruri. Atunci avea vocea unui om fericit. Îmi povestea nenumărate întâmplări de când eram mic. Îmi spunea că, atunci când mă culcam, îi ceream să stea să mă privească. Uneori, îşi mai schimba şi el poziţia în pat, se întorcea cu spatele la mine, iar eu îl strigam imediat şi îi repetam de mai multe ori:

— Tăticule, uită-te la mine! Tăticule, uită-te la mine!…

Şi eu i-am mărturisit că, atunci când eram mic, de câte ori mă trezeam, îi ascultam sforăitul, dar o dată nu l-am mai auzit, aşa că am izbucnit în plâns, speriat. Mi-era teamă că a murit, aşa că l-am zgâlţâit uşor, iar când l-am văzut ridicându-se în capul oaselor, din plâns am dat în râs şi i-am spus:

— Aha, n-ai murit!

Într-o seară, tata nici n-a mai oftat, nici n-a mai gemut, ci doar mi-a vorbit mult timp, cu glas şoptit. Mi-a povestit cum a auzit plânsul meu pe calea ferată, cum a fugit cu mine în braţe până la Li Yuezhen acasă, rugând-o să mă alăpteze. Şi tot în seara aceea mi-a povestit cum, pe când aveam eu patru ani, m-a părăsit, ca să se poată căsători. Ajungând cu amintirile aici, lacrimile au început să-i şiroiască pe obraji, iar el se tot învinuia, întrebându-se:

— Cum am putut să fiu atât de crud cu tine?

— Şi eu te-am părăsit, tăticule, ca să mă duc la familia din acel oraş nordic. Deci, suntem chit.

Pe întuneric, mi-a mângâiat mâna şi mi-a spus:

— Faptul că te-ai dus la părinţii tăi naturali nu înseamnă că m-ai părăsit pe mine.

Şi a râs uşor. Şi-a adus aminte cât de deştept am fost eu, acoperindu-mă cu frunze din cap până-n picioare, atunci când el m-a părăsit lângă piatra aceea verzuie.

— Nu există în lumea asta copil mai deştept ca tine, a adăugat.

În noaptea aceea, amintirile mi s-au limpezit pe neaşteptate. Mi-am amintit de piatră, de crâng, de iarbă, ba chiar şi de lătratul câinelui, care mă înspăimântase de-a binelea. I-am spus că nu mi-a fost frig, ci frică, pentru că era acolo un câine care lătra întruna.

— Nu-i de mirare că îţi acoperiseşi şi capul cu frunze, mi-a spus.

Eu am chicotit, şi el la fel. Apoi, mi-a spus pe un ton liniştit:

— Nu mi-e frică de moarte. Nu mi-e frică deloc. Mi-e frică doar că n-am să te mai văd niciodată.

A doua zi, tata a plecat fără să-şi ia rămas-bun de la mine. A plecat departe de mine fără să spună nimic, fără să lase măcar un bileţel, ci doar trăgând după el fărâma de viaţă care îi mai rămăsese. În zilele ce au urmat, eu n-am contenit să mă învinovăţesc pentru cât fusesem de neglijent. Cu câteva zile înainte să plece de acasă, mă pusese să-i scot din dulap o uniformă nou-nouţă, de la căile ferate, şi să i-o aşez lângă pernă. Eu n-am fost atent la acest semn, ci am gândit că voia, probabil, să-şi admire uniforma cea nouă, de altfel ultima uniformă pe care o luase înainte de pensionare. N-am dat importanţă acestui vechi obicei al său de a îmbrăca uniforma nou-nouţă, primită de la căile ferate, ori de câte ori avea loc un eveniment important.

În ziua aceea în care tatăl meu a plecat fără să-şi ia rămas-bun, în oraşul nostru a avut

loc un incendiu într-un magazin mare, la mai puţin de un kilometru distanţă de buticul nostru. Era cam spre după-amiază când am aflat despre acest eveniment, iar eu eram deja foarte îngrijorat că tata plecase de multă vreme de acasă şi încă nu se întorsese. La un moment dat, un gând teribil mi-a fulgerat prin minte, şi anume că tata s-ar fi putut duce la acel magazin. Numaidecât, gândul acesta a pus stăpânire pe mine şi, cum tot mă frământam neliniştit, mi-am dat seama că peste vreo lună şi ceva era ziua mea de naştere. Probabil că tata, profitând de faptul că încă mai putea să se deplaseze, se dusese să-mi cumpere un cadou.

Am închis numaidecât buticul şi am pornit în goană către acel magazin, descoperind la faţa locului că ceea ce odinioară fusese o clădire în nuanţe de gri-argintiu, acum, în urma focului năprasnic, era o ruină neagră ca tăciunele. Fumul negru se ridica în fuioare, însă incendiul fusese aproape în totalitate stins, căci furtunurile de la mai bine de zece maşini de pompieri împroşcaseră jeturi de apă în înălţime, pentru ca în cădere să stingă magazinul în flăcări. Pe bulevard erau staţionate câteva ambulanţe şi mai erau şi câteva maşini de poliţie. Pompierii îşi înălţaseră scările, sprijinindu-le de faţada magazinului, şi astfel intraseră în magazin, ca să salveze oamenii. Unii fuseseră scoşi pe braţe şi duşi la ambulanţe, iar maşinile porniseră în trombă, în zgomotele asurzitoare ale sirenelor.

În toate intersecţiile din preajma magazinului erau grupuri de oameni care discutau cu mare însufleţire despre incendiul acela. M-am amestecat şi eu printre ei. Ajungeau la mine numai frânturi din discuţiile lor. Cineva spunea că incendiul izbucnise dimineaţa, în jurul orei zece, însă altcineva spunea că totul se petrecuse pe la amiază. M-am tot plimbat printre oamenii aceia şi i-am ascultat discutând despre cauzele producerii incendiului şi despre numărul estimativ al răniţilor. Abia după ce s-a înnoptat m-am întors la magazinul meu.

Seara, au dat ştiri la televizor despre incendiu. Din surse oficiale s-a aflat că incendiul pornise de la un scurtcircuit de dimineaţă, la ora nouă şi jumătate. Transmisiunile televizate vorbeau despre faptul că la ora aceea magazinul abia se deschisese, aşa că, din fericire, nu se aflau prea mulţi clienţi înăuntru. Cei mai mulţi au fost evacuaţi foarte repede şi numai câţiva dintre ei nu apucaseră să se salveze. În privinţa răniţilor, s-a spus că tocmai se făceau investigaţii.

În seara aceea, tata nu s-a întors acasă, ceea ce m-a făcut să mă frământ toată noaptea. La ştirile din zorii zilei următoare s-au difuzat cele mai noi informaţii despre incendiul de la magazin: erau şapte morţi şi douăzeci şi unu de răniţi, dintre care doi în stare gravă. Până la prânz s-au anunţat numele persoanelor decedate în incendiu, dar printre ele nu figura şi cel al tatălui meu.

Însă pe internet au apărut ştiri diferite. Unii spuneau că numărul morţilor depăşise cincizeci, ba unii vorbeau chiar de o sută de persoane. Mulţi criticau guvernul în mediul online pentru că ascundea numărul persoanelor decedate, ba unii chiar căutau definiţiile date de Comitetul pentru Securitatea Muncii accidentelor soldate cu morţi, şi astfel au aflat că un accident cu trei până la nouă morţi era considerat „de gravitate medie“, un accident cu peste zece morţi era considerat „grav“, în timp ce unul cu peste treizeci de morţi era „foarte grav“. Pe internet unii criticau guvernul pentru că încerca să diminueze consecinţele situaţiei, stabilind că ar fi vorba doar de şapte persoane decedate. Chiar dacă

ar fi murit şi celelalte două persoane cu răni grave, tot ar fi fost cu totul doar nouă victime, ceea ce impunea încadrarea incidentului drept unul de gravitate medie şi nimic mai mult. Iar această încadrare era cât se poate de potrivită, căci nu afecta poziţia primarului, a secretarului de partid şi a celorlalţi ştabi.

Internetul era plin de zvonuri. Unii spuneau că membrii familiilor celor a căror moarte fusese ascunsă primiseră ameninţări; alţii spuneau că aceste familii primiseră sume mari de bani cu care să li se închidă gura şi mai erau unii care publicau pe internet numele morţilor, care fuseseră tăinuite. Numele tatălui meu nu se afla nici printre acestea.

Tata nu s-a întors acasă nici după două zile, aşa că am plecat să-l caut. Mai întâi, m-am dus la gară şi m-am interesat. Mă gândeam că poate vreunul dintre muncitorii de la gară îl văzuse, însă nimeni nu ştia nimic de el. Tatăl meu slăbise atât de mult, încât şi dacă l-ar fi întâlnit cineva, tot nu l-ar fi putut recunoaşte. Apoi, m-am dus din nou acasă la Hao Qiangsheng şi Li Yuezhen, care tocmai veniseră de la Guangzhou, unde fuseseră pentru un interviu, la consulatul american, în vederea obţinerii vizei de emigrare. După ce se întorseseră, începuseră deja să se ocupe de vânzarea casei, pregătindu-se de plecarea peste Oceanul Pacific, pentru a trăi alături de fiica lor. Când au aflat vestea dispariţiei tatălui meu, s-au întristat tare. Hao Qiangsheng ofta întruna, iar Li Yuezhen a izbucnit în plâns.

— Fiule, el n-a vrut să-ţi fie o povară, a spus ea.

Ei se gândeau că tatăl meu probabil se întorsese în satul natal, unde se născuse şi crescuse, aşa că m-au trimis să-l caut acolo.

Am lăsat magazinul în grija cuiva şi m-am urcat într-un autocar, îndreptându-mă spre locurile natale ale tatei. Mai fusesem acolo o dată, pe când eram mic. Bunicii nu mă plăceau deloc, considerau că i-am stricat viaţa fiului lor. Tatăl meu avea cinci fraţi şi surori, dar cu nici unul dintre ei nu era în relaţii prea bune. Bunicul muncise şi el la calea ferată. La vremea aceea, politica dusă de stat permitea unui angajat să aranjeze ca unul dintre copiii lui să lucreze la calea ferată, în cazul în care se pensiona anticipat. Bunicul meu îl alesese pe mezin, adică pe tata. Fireşte că toţi ceilalţi fraţi s-au supărat din această pricină şi poate că de aceea tatăl meu nu m-a mai dus niciodată la familia lui, după acea vizită făcută împreună.

Bunicii mei se prăpădiseră de mai bine de zece ani, dar surorile şi fraţii tatălui meu locuiau în continuare în casa părintească. Copiii lor plecaseră de mulţi ani din sat în căutarea unui loc de muncă şi îşi făcuseră deja un rost prin alte părţi.

Odată ajuns în oraşul aglomerat, am coborât din autocar, am căutat un taxi şi am plecat spre satul natal al tatălui meu. Taxiul gonea pe drumul asfaltat, un drum lat şi neted, şi atunci mi-am adus aminte de prima mea vizită cu tata acolo, pe când eram mic. La vremea aceea, mersesem pe un drum de pământ, plin de gropi, pe care maşina se hurducăia de mama focului. Şi, cum mă minunam eu aşa de măreţele prefaceri care se petrecuseră între timp, taxiul a frânat, căci drumul asfaltat se oprea brusc. În faţa ochilor mi-a apărut drumul de pământ plin de gropi. Şoferul a ţinut să-mi precizeze că nici un ştab nu avea să vină într-un asemenea loc uitat de lume, aşa că drumul asfaltat se oprea aici. Văzându-mi mirarea în privire, şoferul de taxi mi-a explicat că drumurile de la ţară erau asfaltate atunci când veneau şefii cei mari în inspecţie. Arătând înainte, mi-a mai zis că satul unde voiam eu să ajung era chiar în faţă, la vreo cinci kilometri distanţă.

Când într-un final am ajuns în satul tatălui meu, am băgat de seamă că nu mai era câtuşi de puţin satul unde fusesem eu în copilărie. Satul acela avea pădure şi pâlcuri de bambus, ba chiar şi câteva heleşteie. Odinioară, împreună cu câţiva veri mai mari ochisem vrăbii prin pădure cu arcul sau mă băgasem în heleşteu, cu pantalonii suflecaţi, ca să prind raci. Îmi aduc aminte că lanurile de rapiţă străluceau pe ogoarele înşiruite unele după altele şi răsunau de voci şi zgomote care mai de care – voci de bărbaţi, de femei, de copii sau bătrâni, însoţite de ciripitul păsărilor, de mugetul vacilor. Mai mult decât atât, ţin minte că erau pe acolo şi nişte scroafe care umblau prin canalele despărţitoare dintre câmpuri. Acum, satul era ca amorţit, ogoarele părăsite, iar pădăricea şi pâlcul de bambuşi fuseseră de mult tăiate. Nici heleşteiele nu se mai zăreau. Toţi tinerii din sat îşi găsiseră de lucru la oraş, ceea ce explica de ce am întâlnit doar câţiva bătrâni care stăteau în faţa porţii şi câţiva copilaşi care se apropiau de mine şovăielnici. Uitasem cum arătau fraţii şi surorile tatălui meu, aşa că l-am întrebat pe un bătrân cocoşat, care fuma în faţa porţii, dacă ştia unde locuiau fraţii şi mătuşile tatălui meu. El a mormăit de câteva ori numele Yang Jinbiao, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească, după care a strigat către o persoană în vârstă, care alegea fasole în faţa casei de peste drum:

— Te caută cineva!

Bătrânul acesta s-a ridicat în picioare şi m-a cercetat cu privirea în timp ce mă apropiam de el. Şi-a şters palmele pe haine, de parcă s-ar fi pregătit să dea mâna cu mine, însă, când am ajuns în faţa lui şi i-am spus că sunt Yang Fei, nu a avut nici o reacţie. I-am spus atunci că sunt fiul lui Yang Jinbiao. Uluit, a căscat gura fără dinţi şi a strigat către fraţii şi surorile lui:

— A venit băiatul lui Yang Jinbiao!

Apoi mi-a spus:

— Ce înalt ai crescut! Nu te-am recunoscut!

Au venit şi restul fraţilor şi surorilor, la fel de bătrâni. Am observat că toţi purtau haine din material sintetic şi, cum stăteau ei aşa, în faţa mea, mi-am dat seama cât de bine semănau unii cu alţii, doar înălţimea îi deosebea. Chiar că erau precum cele cinci degete de la o mână.

S-au bucurat mult să mă vadă şi de îndată mi-au pregătit un ceai, mi-au dat ţigări. Am luat ceaiul şi am scuturat din cap către cel care aducea ţigările aromate, spunând că nu fumez. După aceea, cu toţii s-au grăbit să pregătească de mâncare şi să aducă de băut. M-am uitat la ceas şi am băgat de seamă că nu era nici măcar ora unu după-amiază, aşa că le-am spus că mi se pare prea devreme pentru masă, dar ei au protestat într-un glas.

Odată cu trecerea anilor, încetaseră să-l mai invidieze pe tatăl meu, iar când au auzit că plecase de acasă, nu se ştie unde, fiind grav bolnav, au lăcrimat. Poate pentru faptul că aveau mâinile atât de aspre, cu toţii şi-au şters lacrimile cu dosul palmei. Le-am spus că îl căutam pe tata şi, fiindcă îmi trecuse prin cap că poate îşi dorise să se întoarcă la rădăcini, venisem să-l caut aici. Au scuturat din cap şi au spus că tata nu trecuse pe la ei.

Cufundat în tăcere, m-am ridicat în picioare şi am plecat de lângă piatra aceea. Am tot hoinărit, cufundat în linişte. Zăpada cădea uşor din cer, dar fulgii nu ajungeau pe trupul meu, ci mă înconjurau. Îndreptându-mă spre ea, ninsoarea îmi făcea loc să trec, iar când

am întors capul, într-un târziu, am băgat de seamă că se închidea în spatele meu ca o cortină.

Am pornit spre Li Yuezhen, pe drumul amintirilor mele.

Când m-am întors din satul tatălui meu în oraş, am aflat că Li Yuezhen se prăpădise. Într-o seară, pe când trecea strada, a fost lovită de un BMW în viteză. A proiectat-o prin aer, la mare distanţă, fiind călcată mai întâi de un camion şi apoi de o furgonetă de marfă. Lipsisem doar trei zile şi mama mea de suflet murise.

Hao Xia era în avion la momentul acela, în drum spre casă. Hao Qiangsheng a fost doborât de această nenorocire venită pe neaşteptate. Când am ajuns la el acasă, am dat peste câţiva călugări budişti care tocmai făceau o ceremonie cu scopul de a ajuta sufletul femeii decedate să treacă mai uşor în lumea de dincolo. În camera plină de fum, masa era acoperită cu o pânză galbenă pe care erau aşezate fructe şi prăjituri, plus plăcuţa pe care era înscris numele lui Li Yuezhen. Călugării stăteau în faţa mesei, cu ochii mijiţi, şi citeau sutrele într-un zumzăit ce semăna cu bâzâitul unui roi întreg de ţânţari. Hao Qiangsheng şedea pur şi simplu, cu privirea încremenită, iar eu m-am aşezat pe scaunul de lângă el.

Călugării probabil aflaseră că Li Yuezhen se pregătea să emigreze în Statele Unite, fiindcă, după ce au terminat de citit sutrele, i-au spus lui Hao Qiangsheng că sufletul femeii i se urcase pe genunchiul lui, după aceea pe umăr, după care cu piciorul drept se cocoţase în cer. Călugării au mai spus că serviciul funerar pentru ca sufletul ei să treacă dincolo costa trei mii de yuani, dar, dacă mai primeau cinci sute, atunci ei puteau face în aşa fel încât Li Yuezhen să se reîncarneze în America. Hao Qiangsheng stătea încremenit şi doar dădea întruna din cap. Călugării au mijit ochii şi au continuat să recite sutrele. De data aceasta, rugăciunea a fost scurtă şi nici eu, nici Hao Qiangsheng nu am înţeles mai nimic din ce au recitat ei, ci doar am auzit cuvântul America, însă ei nu au pronunţat cuvântul în limba chineză, ci au spus USA. Apoi călugării au spus că Li Yuezhen deja era pe drum spre USA şi avea să ajungă foarte curând, mai repede chiar decât un avion Boeing.

Hao Qiangsheng nu m-a recunoscut imediat. Am stat multă vreme lângă el, iar în clipa în care şi-a dat seama cine sunt, a izbucnit în plâns. M-a luat de mână şi a spus:

— Yang Fei, du-te s-o vezi pe mama ta! Du-te s-o vezi pe mama ta!

Cu trei zile înainte ca Li Yuezhen să moară, mai exact în dimineaţa aceea în care am plecat să-l caut pe tata în sat, am descoperit ceva foarte urât despre oraşul nostru. Li Yuezhen s-a dus la piaţă să cumpere legume şi, pe drumul de întoarcere către casă, trecând pe pod, a văzut că în apă pluteau câţiva bebeluşi. La început, a crezut că erau nişte peşti morţi şi s-a minunat în sinea sa de acest lucru, fiindcă niciodată nu mai văzuse asemenea peşti, doar că peştii aceia păreau să aibă mâini şi picioare. A crezut că i-a slăbit ei vederea din pricina vârstei, aşa că a strigat doi tineri şi i-a chemat să vadă şi ei ce plutea pe suprafaţa apei. Tinerii i-au spus că aceia nu erau peşti, ci bebeluşi. Atunci, Li Yuezhen a coborât în grabă de pe pod şi a văzut cu ochii ei cum într-adevăr pe apă pluteau printre frunze de copaci şi ierburi nişte prunci. Câţiva tocmai ieşeau din bezna de sub pod, plutind până în locurile unde bătea lumina strălucitoare a soarelui. Li Yuezhen s-a străduit să vadă mai bine şi, împiedicându-se de ceva, a observat că trei prunci rămăseseră agăţaţi la mal.

Nu s-a întors acasă, ci, cu coşul pe braţ, s-a dus direct la redacţia unui ziar, numai că acolo paznicul i-a interzis intrarea şi, văzând-o cu coşul de cumpărături, s-a gândit că probabil venise să depună vreo plângere împotriva autorităţilor, aşa că a îndrumat-o către biroul care se ocupa de reclamaţii din cadrul primăriei. La poarta redacţiei, Li Yuezhen a dat peste doi ziarişti care tocmai veniseră la muncă şi le-a ţinut calea, ca să le povestească despre grozăvia de pe râu. Cei doi au ascultat-o, după care s-au deplasat degrabă la faţa locului. De acum, pe pod şi pe malul râului se adunaseră o mulţime de curioşi, ba unii chiar încercau să tragă pruncii la mal, cu o prăjină de bambus.

Toată dimineaţa, cei doi ziarişti şi câţiva cetăţeni au adunat de acolo douăzeci şi şapte de prunci, dintre care opt aveau legată la picior o etichetă cu numele spitalului din oraşul nostru; ceilalţi nouăsprezece nu aveau nici un fel de etichetă. Ziariştii au făcut fotografii cu telefonul, iar apoi s-au dus la spital, unde au avut parte de o primire călduroasă din partea directorului, care a crezut că veniseră să-i ia un interviu referitor la noua strategie a spitalului în vederea rezolvării dificultăţilor şi reducerii costurilor tratamentelor. Tocmai bine, era perioada când spitalul făcea eforturi pentru a mai atenua criticile venite din partea comunităţii. După ce a văzut pozele cu bebeluşii morţi, făcute cu telefonul, directorului i-a pierit pe loc zâmbetul de pe faţă. A spus că a fost convocat urgent la o şedinţă în oraş şi l-a chemat pe unul dintre directorii adjuncţi, ca să discute cu ziariştii. Acesta, după ce a dat cu ochii de fotografii, a spus că trebuie să plece numaidecât la Direcţia Sanitară şi l-a chemat pe managerul spitalului. Acesta, după ce a aruncat o privire grăbită peste fotografiile cu bebeluşi, a descoperit etichetele, aşa că a spus imediat că acei opt bebeluşi muriseră fiindcă nu răspunseseră la tratament, iar părinţii lor fugiseră din spital pentru că nu putuseră să plătească tratamentul. Cu durere în glas, managerul a spus că rudele multor bolnavi dădeau bir cu fugiţii, ca să nu mai plătească cheltuielile medicale, aşa încât spitalul înregistra anual pierderi de peste un milion de yuani. El a mai explicat cum ceilalţi nouăsprezece prunci care nu aveau etichetă fuseseră avortaţi când ajunseseră pe la şase luni, pentru a se pune în aplicare cu fermitate politica de planificare a natalităţii, reamintindu-le cu mândrie ziariştilor că planificarea natalităţii este o politică de stat. Aceşti douăzeci şi şapte de bebeluşi erau, de fapt, deşeuri medicale, a declarat el, deci nu i se putea aduce nici o critică spitalului. Deşeurile trebuiau aruncate.

Ziarul din oraşul nostru a primit directive de sus ca să fie retras reportajul scris de cei doi ziarişti, însă aceştia, supăraţi, au postat fotografiile şi reportajul făcut pe internet. Imediat, opinia publică s-a inflamat, iar criticile de pe internet au căzut asupra oraşului nostru ca o ploaie de gloanţe. Abia atunci spitalul şi-a recunoscut greşelile, spunând că nu s-a ocupat aşa cum trebuie de aceste deşeuri medicale, însă cei responsabili fuseseră deja sancţionaţi. Faptul că cei de la spitalul numeau întruna aceşti prunci deşeuri medicale a înfuriat internauţii, iar în faţa unor acuze şi mai virulente, venite din toate părţile, purtătorul de cuvânt al primăriei oraşului a ieşit şi a spus că se vor ocupa aşa cum se cade de aceşti douăzeci şi şapte de prunci morţi, tratându-i ca pe nişte fiinţe umane, aşa încât, după incinerare, cenuşa lor avea să fie îngropată.

M-am dus la morgă pentru a-mi lua rămas-bun de la Li Yuezhen. Când am intrat acolo, am observat că întreaga încăpere era plină de jerbe pe care erau agăţate panglici albe cu inscripţia: „Regrete profunde pentru Liu Xincheng.“ Habar n-aveam cine este Liu

Xincheng, dar m-am gândit că, de vreme ce veniseră atâţia oameni să aducă flori, persoana aceasta trebuie să fi fost foarte înstărită sau de rang înalt. Nu am văzut-o pe Li Yuezhen, însă jerbele depuse peste tot făceau încăperea aceea mare să pară nespus de pustie. M-am întrebat în sinea mea dacă nu cumva greşisem locul.

Atunci, am descoperit că alături era o cămăruţă. Am intrat şi am văzut că pe jos era întinsă o pânză albă, mare, sub care părea să se afle un corp uman. M-am lăsat pe vine şi am ridicat un colţ, descoperind că acolo era chiar Li Yuezhen, îmbrăcată în haine albe, iar alături de ea se aflau bebeluşii morţi – ea în mijloc, şi ei îngrămădiţi pe lângă ea, de parcă era mama cu copiii.

Lacrimile au început să-mi curgă şiroaie pe obraji. Această femeie care mă crescuse ca o mamă stătea întinsă acolo, într-o linişte nesfârşită. Îndurerat, i-am privit chipul împietrit, care îmi era atât de cunoscut. Apoi, mi-am şters lacrimile şi am strigat-o în sufletul meu: „Mămico!“

În seara aceea, în oraşul nostru s-a întâmplat ceva zguduitor. În toiul nopţii, personalul medical care era de serviciu, precum şi pacienţii au auzit o bubuitură puternică. Locuitorii din blocurile aflate în apropiere au auzit şi ei şi au crezut că a fost cutremur, aşa că au ieşit în fugă, dar au descoperit imediat că dispăruse morga, iar în locul ei apăruse un crater uriaş. Acest crater apărut pe neaşteptate i-a înspăimântat pe oameni. Cei din spital, dar şi locuitorii din blocurile din apropiere nu mai aveau curajul să stea în case, ci s-au bulucit pe stradă să afle ce s-a întâmplat. Numai cei grav bolnavi au rămas în pat, în saloane, la mâna destinului.

Cei de pe stradă, încă şocaţi, au început să-i mulţumească Celui de Sus pentru că a deschis ochii şi a făcut în aşa fel încât numai morga să se scufunde, nu şi blocurile de locuinţe din apropiere. Dacă acel crater ar fi fost cu câteva zeci de metri mai departe, indiferent în ce direcţie, ar fi provocat prăbuşirea blocurilor şi cu siguranţă ar fi fost un număr uriaş de victime. Mulţi oameni tot bolboroseau: „Mulţumesc Celui de Sus!“, iar un bătrân, cu ochii în lacrimi, a rostit:

— Ce a trebuit să se scufunde, s-a scufundat. Ce nu trebuia să se scufunde, nu s-a scufundat. Cel de Sus este milostiv!

Panica a domnit toată noaptea, dar spre dimineaţă oamenii au început să se mai liniştească. Primăria a anunţat că acel crater, cu o circumferinţă de treizeci de metri şi o adâncime de cincisprezece metri, se formase din pricina pompării excesive a apei din subteran, fapt care determinase surparea terenului. Cinci cercetători din domeniul geologiei au coborât în crater, legaţi cu frânghii. Abia după o oră şi ceva au fost ridicaţi la suprafaţă. Ei au spus că morga, aşa scufundată, era intactă, dar în pereţi şi pe acoperiş apăruseră nenumărate crăpături.

După aceea, oameni din tot oraşul s-au perindat încontinuu pe lângă locul unde fusese morga şi priveau cu interes craterul.

— Este un crater perfect rotund, de parcă a fost trasat cu compasul! spuneau unii de-a dreptul uluiţi. Nici măcar puţurile vechi nu se făceau atât de bine!

Abia după două zile cineva şi-a adus aminte de Li Yuezhen şi cei douăzeci şi şapte de bebeluşi morţi care erau la morgă în momentul în care aceasta se scufundase, însă cei cinci cercetători care coborâseră în crater spuneau că acolo, înăuntru, nu era nici urmă de aşa

ceva. Li Yuezhen şi cei douăzeci şi şapte de bebeluşi morţi dispăruseră fără urmă, în mod cu totul misterios.

Un reporter i-a luat interviu unui lucrător de la spital, care se ocupase de curăţenia la morgă, iar acesta i-a spus că în ziua aceea, pe înserat, când şi-a terminat programul de lucru, ei erau încă întinşi pe jos în cămăruţa aceea. Reporterul l-a întrebat dacă nu cumva fuseseră incineraţi, dar el a negat imediat, spunând că la crematoriu nu se lucrează noaptea, aşa că nu putea fi nimeni incinerat la acea oră. Reporterul s-a dus la spital, dar cei de-acolo i-au spus că nu-şi explică motivul dispariţiei lui Li Yuezhen şi a celor douăzeci şi şapte de bebeluşi. După părerea lor, era ceva necurat la mijloc, căci cadavrele nu puteau să se facă nevăzute din acel crater.

Hao Xia, care tocmai coborâse din avion, chinuită de suferinţă şi de diferenţa de fus orar, a venit la spital, sprijinindu-şi tatăl îndurerat. A întrebat unde este trupul neînsufleţit al mamei ei, însă medicii nu au putut să-i dea un răspuns.

Vestea dispariţiei misterioase a lui Li Yuezhen şi a celor douăzeci şi şapte de bebeluşi s-a răspândit cu iuţeală în întreg oraşul, după care a ajuns pe prima pagină a câtorva site-uri. Chestia aceasta căpăta tot mai multă amploare, iar comentariile erau tot mai numeroase. Unii suspectau faptul că în spatele acestui eveniment erau probabil nişte chestiuni care nu puteau fi dezvăluite. Deşi mass-media păstra tăcerea, în urma indicaţiilor primite de a nu difuza nimic, ziarele din alte localităţi scriau cu litere de-o şchioapă despre această dispariţie cu totul misterioasă. Mulţi ziarişti de prin alte părţi au luat avionul, trenul sau maşina şi au venit aici, la noi, pregătiţi să transmită reportaje ample pe această temă.

Primăria a convocat o conferinţă de presă în regim de urgenţă, iar un funcţionar de la Biroul Administraţiei Civile a declarat că Li Yuezhen şi cei douăzeci şi şapte de bebeluşi morţi fuseseră trimişi la incinerare în după-amiaza zilei în care se scufundase morga. Ziariştii au întrebat numaidecât dacă fuseseră anunţate şi familiile celor decedaţi, înainte de incinerare, iar funcţionarul le-a răspuns că rudele celor douăzeci şi şapte de bebeluşi nu au putut fi contactate. Însă ziariştii au insistat cu întrebările referitoare la familia lui Li Yuezhen. Funcţionarul s-a blocat pentru o clipă, după care a declarat închisă conferinţa de presă, spunând:

— Vă mulţumesc tuturor.

În seara aceea, funcţionarul Biroului Administraţiei Civile împreună cu reprezentantul spitalului i-au trimis familiei Hao o urnă cu cenuşă, spunând că din pricina faptului că se încălzise vremea, cadavrul lui Li Yuezhen nu a mai putut fi păstrat, drept care se luase hotărârea să fie incinerat. Hao Xia, chiar dacă era nedormită de peste treizeci de ore, a reacţionat imediat, strigând furioasă:

— Abia este primăvară! Cum adică s-a încălzit vremea?

Angajatul care se ocupa de curăţenia de la morgă le-a spus ziariştilor veniţi de prin alte părţi că Li Yuezhen şi cei douăzeci şi şapte de bebeluşi într-adevăr fuseseră incineraţi în după-amiaza zilei dinainte de prăbuşire. Apoi, a mai adăugat că el însuşi ajutase la căratul lor până la cuptor. Un individ care pretindea că lucrează la bancă a postat pe internet ştirea că în contul personal al acelui angajat de la spital intraseră cinci mii de yuani în acea zi, bani despre care suspecta că ar fi fost, de fapt, o mită, ca să-şi ţină gura.

Pentru a pune capăt zvonurilor de pe internet, primăria oraşului i-a invitat pe ziariştii din alte localităţi să vină la crematoriu şi să vadă cele douăzeci şi şapte de micuţe urne funerare, aliniate în mare ordine. El a mai dat lămuriri cum că micuţii fuseseră incineraţi deja şi în curând urnele aveau să fie înhumate, aşa cum se cuvine. Dar nici nu s-au potolit discuţiile pe această temă, că au şi apărut altele. A doua zi, cineva a vorbit despre faptul că cenuşa lui Li Yuezhen şi a celor douăzeci şi şapte de bebeluşi fusese luată din cenuşa altora incineraţi în acea zi. Această ştire s-a difuzat cu iuţeală, iar după ce au prins de veste rudele celor incineraţi în acea zi, au deschis cu toţii urnele şi au spus că într-adevăr era prea puţină cenuşă, deşi era limpede că nimeni nu ştia cu siguranţă câtă cenuşă ar fi trebuit să rămână în mod normal după un om. Unii s-au dus să se intereseze la alţii care avuseseră pe cineva incinerat. Cei întrebaţi au scuturat din cap, spunând că niciodată nu deschiseseră urna celor dragi şi habar n-aveau câtă cenuşă ar fi trebuit să fie înăuntru. Un ziarist din altă localitate s-a dus special la crematoriu, sperând că are să găsească acolo un om curajos care să depună mărturie în privinţa acestor lucruri. Nici unul dintre angajaţii crematoriului nu a recunoscut nimic, iar conducerea crematoriului a condamnat aceste zvonuri de pe internet. Cineva a lansat altă ipoteză în spaţiul virtual, spunând că angajaţii crematoriului aveau să primească un salariu dublu faţă de cel din trecut.

M-am îndepărtat de aceste amintiri care se vădeau tot mai încâlcite, ca şi cum aş fi ieşit dintr-o pădure cu vegetaţie luxuriantă. Gândurile mele istovite s-au întins pe jos, ca să se odihnească, dar trupul meu a continuat să meargă tot înainte. Străbăteam haosul nesfârşit şi vidul cufundat într-o tăcere fără margini. În aer nu mai zburau păsări, în apă nu mai lunecau peşti şi nici pe pământ nu mai creştea iarba.

Ziua a patra

Am continuat să rătăcesc între dimineaţă şi noapte. N-aveam urnă funerară, n-aveam mormânt, aşa că nici să mă îndrept către locul odihnei veşnice nu puteam. Nu mai erau nici fulgii de zăpadă, nu mai era nici ploaia, iar eu vedeam doar aerul mişcându-se precum o pală de vânt care se ducea şi se întorcea.

O tânără, care după toate aparenţele părea a pribegi şi ea pe acolo, a trecut pe lângă mine. M-am uitat după ea şi atunci a întors şi ea capul şi m-a privit. A venit apoi către mine şi mi-a cercetat faţa cu mare băgare de seamă.

— Unde te-am mai văzut eu pe tine? m-a iscodit ea cu o voce care părea să plutească şi să se risipească asemenea unui abur.

Şi eu am întrebat-o acelaşi lucru. Am privit cu atenţie chipul acela care îmi părea atât de cunoscut. Părul îi flutura, însă n-am avut nici o clipă senzaţia că acest lucru se întâmpla din pricina vreunei pale de vânt. Am observat numaidecât că avea pete de sânge la urechi.

— Te-am mai văzut cândva, a continuat ea.

Întrebarea ei se transformase de acum în afirmaţie, iar chipul ei, la început necunoscut mie, îmi venea cumva din amintire, părându-mi tot mai familiar. Încercam din răsputeri să-mi amintesc, însă memoria mea se chinuia, ca şi cum ar fi fost nevoită că urce pieptiş o colină abruptă.

— Garsoniera închiriată! a exclamat ea brusc.

Destinsă, memoria mea ajunsese în vârful colinei, de unde un peisaj nesfârşit se dezvăluia vederii.

În urmă cu mai bine de un an, când de-abia mă mutasem în garsoniera închiriată, am descoperit că alături de noi locuiau doi tineri îndrăgostiţi, care îşi purtau părul vopsit în tot felul de culori. În fiecare zi, plecau dimineaţa şi se întorceau seara târziu. Habar n-aveam cum îi cheamă şi nici nu ştiam cu ce se ocupă. Îşi schimbau săptămânal culoarea părului – ba verde, ba galben, ba roşu, ba maroniu, ba un amestec de culori, însă niciodată nu i-am văzut cu părul negru. Oricum, întotdeauna îşi vopseau părul la fel, într-o culoare pe care o numeau „culoarea îndrăgostiţilor“. După o lună, am aflat că lucrau amândoi într-un salon de coafură, dar proprietarul clădirii mi-a spus că ei nu făceau acolo altceva decât să spele clientele pe cap. Locuiam de trei luni în garsoniera aceea când ei s-au mutat în altă parte.

Prin peretele care ne despărţea le auzeam foarte bine orice mişcare şi orice vorbă, aşa încât mi se părea că acel perete era acolo doar pentru a ne împiedica să ne vedem, nu şi să

ne auzim. Când făceau dragoste, patul lor scârţâia necontenit şi, în plus, le auzeam gâfâitul, gemetele şi strigătele. Aproape în fiecare seară, camera alăturată răsuna de zgomote şi larmă.

Lipsa banilor era adeseori motiv de scandal. Odată, am auzit-o pe fată spunând, printre lacrimi, că nu mai suportă să mai stea cu un prăpădit ca el, că ar fi preferat să se mărite cu un băiat de bani gata, să nu trebuiască să se mai zdrobească atâta cu munca, ci să stea toată ziua acasă şi să joace majong. La rândul lui, băiatul se plângea că s-a săturat să trăiască în sărăcie cu ea şi că şi-ar fi dorit să-şi găsească o nevastă bogată, să locuiască într-o vilă şi să conducă o maşină sport. Amândoi descriau întruna perspectivele vieţii lor îndestulate, ceea ce nu era decât o strategie de a-l umili pe celălalt, jurându-se că se vor despărţi chiar a doua zi, după care fiecare să-şi vadă de drum către un viitor glorios. Doar că a doua zi amândoi se purtau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Plecau ţinându-se de mână către salonul de coafură, unde continuau să trudească pentru câţiva bănuţi.

Odată s-au certat îngrozitor, iar băiatul a lovit-o pe fată. Înainte de asta, am auzit-o povestind despre o fată, parcă o consăteancă de-a ei, care plecase odată cu ea să muncească la oraş. Acum era angajată la barul unui club de noapte, iar atunci când vreun client punea ochii pe ea, se ducea cu el şi câştiga o mie de yuani pentru o partidă de sex. Dacă rămânea cu clientul toată noaptea, putea câştiga două mii de yuani, pe care îi împărţea cu clubul de noapte – ea păstra şaizeci la sută, iar clubului îi rămânea patruzeci la sută. În fiecare lună, ajungea la treizeci-patruzeci de mii de yuani. După trei ani şi ceva, îşi făcuse deja nişte clienţi fideli, care adeseori îi dădeau telefon şi o chemau la ei. În felul acesta, nu mai era nevoită să împartă banii cu clubul de noapte, astfel încât ajunsese să câştige lunar şaizeci–şaptezeci de mii de yuani. Fata a mai adăugat că prietena aceea voia s-o prezinte şi pe ea la club, ba chiar vorbise cu patronul şi urma ca a doua zi s-o ducă acolo.

— Mă laşi să mă duc? a întrebat ea.

El n-a răspuns, dar fata a insistat, spunând că voia să se ducă la clubul de noapte, pentru că în felul acesta ar fi câştigat foarte mulţi bani şi atunci el ar fi putut să renunţe la slujbă şi să stea acasă. Ar fi avut ea bani ca să-l întreţină. A mai adăugat că, după câţiva ani, când va fi adunat destui bani, avea să se lase, şi atunci amândoi se puteau întoarce în satul lui, unde să-şi cumpere o căsuţă şi să-şi deschidă o prăvălie.

— Mă laşi să mă duc? a întrebat ea din nou.

— Ai să sfârşeşti prin a te alege cu boli venerice şi SIDA, i-a zis el.

— Nici vorbă, a răspuns fata. Am să le cer clienţilor să folosească prezervativ.

— Clienţii ăia sunt nişte ticăloşi. Ce-ai să faci dacă nu folosesc prezervativ?

— Dacă refuză, atunci n-am să-i mai las să se atingă de mine. Tu eşti singurul bărbat din lume care poate să se culce cu mine fără prezervativ.

— Nu se poate aşa ceva. Şi de-ar fi să murim de foame, tot n-am să te las să mergi la clubul de noapte.

— Dacă tu ai de gând să mori de foame, n-ai decât. Eu n-am chef de aşa ceva.

— Am spus că nu se poate şi gata.

— Cu ce drept îmi impui tu asta? Că doar nu suntem căsătoriţi, iar dacă am fi fost, puteam să divorţez.

— Nu mai vreau să aud nici o vorbă despre asta!

— Ba ai să auzi! Şi prietena mea are un iubit, dar el n-are nimic împotrivă. De ce n-ai putea şi tu să fii ca el?

— Iubitul ăla e o jigodie, nu e om.

— Ba nu-i deloc o jigodie. Prietena mea a fost muşcată odată de un client, iar iubitul ei s-a dus la el, l-a înjurat, i-a zis că-i un derbedeu, ba chiar i-a tras şi o mamă de bătaie.

— Păi nu cumva chiar o jigodie e în stare să-şi lase iubita să se prostitueze? Mai are şi tupeul să zică de clientul ăla că-i derbedeu. După câte văd eu, derbedeul e chiar el!

— Eu n-am chef să mai duc viaţa asta amărâtă! Mi-a ajuns! Imediat ce a apărut iPhone 3, prietena mea şi-a şi cumpărat unul. A apărut iPhone 3S, imediat şi-a schimbat telefonul. Anul trecut, l-a schimbat cu iPhone 4, iar acum foloseşte un iPhone 4S, pe când eu am un jaf de telefon, pe care şi dacă l-aş vinde cu două sute de yuani, nu l-ar vrea nimeni.

— Am să-ţi cumpăr şi ţie un iPhone 4S.

— Tu nu ai bani nici pentru mâncare. Până o să ajungi tu să-ţi permiţi să cumperi un telefon, o să apară modelul iPhone 40S.

— Am zis că am să-ţi cumpăr un iPhone 4S.

— Tu te uiţi la tine? Nu vezi că baţi câmpii?

— Ascultă ce-ţi spun…

— Puţin îmi pasă mie de ce spui tu! Mâine mă duc la club şi gata.

Imediat după aceasta, am auzit un zgomot limpede, ca şi cum cineva ar fi lovit cu palma – pleosc, trosc…

— Loveşte-mă! Omoară-mă în bătaie! a zis ea plângând.

— Iartă-mă, iartă-mă! a spus el şi a izbucnit în plâns.

— Cum îndrăzneşti să mă loveşti? Am acceptat să stau cu un sărăntoc ca tine tocmai pentru că te purtai frumos cu mine şi acum ai ajuns să dai în mine. Eşti o brută!

— Iartă-mă, iartă-mă! se tânguia el.

Din nou am auzit nişte zgomote, ca şi cum cineva ar fi lovit cu palma, însă mi s-a părut că de astă-dată el se pălmuia singur. Apoi s-a izbit cu capul de perete, bum- bum-bum…

Ea a început să plângă şi l-a implorat:

— Încetează, te rog, încetează! Nu mai face asta, te implor, te implor. Nu mă mai duc la clubul de noapte şi de-ar fi să mor de foame în casă…

Amintirile mele s-au oprit aici. Privind-o pe tânăra pe chipul căreia desluşeam dezolarea, am dat din cap şi i-am spus:

— Te-am mai văzut la locuinţa închiriată.

A surâs, cu un aer trist, şi m-a întrebat:

— De câte zile ai venit?

— De trei zile, am spus. Apoi am scuturat din cap şi am continuat: Sau poate patru.

— Eu am venit de mai bine de douăzeci de zile, a spus ea cu capul plecat.

— Nu ai mormânt? m-am interesat.

— Nu. Dar tu?

— Nici eu n-am.

A ridicat capul şi mi-a cercetat chipul cu mare atenţie, întrebându-mă:

— Ţie ţi s-au mişcat ochii, nasul?

— Mi s-a mişcat şi bărbia, am zis eu.

— Nu se vede nimic la bărbie.

Când mi-a observat brasarda neagră de pe braţul stâng, a continuat:

— O porţi pentru tine?

Am fost un pic luat prin surprindere şi m-am întrebat în sinea mea cum de ştia că îmi purtam singur doliul.

— Şi acolo sunt oameni care îşi poartă singuri brasarda, a spus ea.

— Unde? am întrebat-o.

— Te duc eu la ei, a zis. Nici cei de acolo nu au mormânt.

Am pornit în urma ei către locul acela necunoscut. Îi ştiam numele, şi nu pentru că mi-l spusese ea, ci pentru că amintirile mele m-au dus înapoi, în lumea aceea pe care o părăsisem.

O tânără pe nume Liu Mei a suferit atât de mult din cauză că iubitul său i-a făcut cadou de ziua ei un iPhone 4S contrafăcut în loc de unul adevărat, încât s-a sinucis aruncându-se de la etaj – un adevărat breaking news în urmă cu mai bine de douăzeci şi ceva de zile.

Câteva ziare din oraşul nostru au publicat trei zile la rând articole despre sinuciderea lui Liu Mei, aceasta fiind considerată o ştire de larg interes. Reporterii au scos la iveală numeroase detalii din viaţa ei – cum l-a cunoscut pe iubitul său la salonul de coafură unde lucra, cum cei doi avuseseră două locuri de muncă vreme de trei ani – spălaseră clientele salonului pe cap şi fuseseră chelneri într-un restaurant, după care mai avuseseră şi ceva joburi temporare –, cum schimbaseră cinci locuinţe cu chirie, pentru care plătiseră din ce în ce mai puţini bani, cum ultima lor locuinţă fusese la subsol – un adăpost antiaerian, construit în timpul Revoluţiei Culturale, transformat apoi în cel mai mare complex rezidenţial subteran din oraş. Ziarele susţineau că în acest adăpost antiaerian locuiau cel puţin douăzeci de mii de oameni, numiţi „neamul de şobolani“, fiindcă ieşeau din pământ precum şobolanii, iar după o zi de muncă se întorceau tot sub pământ. Ziarele au publicat poze cu locuinţa subterană a lui Liu Mei şi a iubitului ei, despărţită doar printr-o draperie de cea a vecinilor. Ziarele mai susţineau că cei din neamul de şobolani făceau mâncare şi mergeau la budă în adăpostul acela, unde era o mizerie de nedescris. Aerul era infestat acolo, ba s-ar putea spune că nici nu mai era aer.

Un ziarist a descoperit că Liu Mei posta pe QQ[6] sub numele de Şoricuţa. Cu cinci zile înainte de a se sinucide, această fată scrisese pe blogul personal despre toată povestea cu cadoul de ziua de ei de naştere, primit de la iubitul său. Acesta îi spusese că cheltuise peste cinci mii de yuani ca să-i cumpere acel iPhone 4S. Cei doi au petrecut o zi fericită şi au luat cina la un fast-food. A doua zi, tânărul a trebuit să se ducă la casa părintească, să-şi vadă tatăl bolnav. Ea s-a întâlnit cu o prietenă care folosea un iPhone 4S adevărat şi, comparând telefonul cu cel al prietenei, a descoperit că logo-ul cu mărul muşcat de pe telefonul ei era ceva mai mare decât cel de pe telefonul prietenei şi, în plus, telefonul ei

era în mod evident mai uşor. Atât că ecranul avea o claritate mai mare. Abia atunci şi-a dat seama că prietenul ei o păcălise – marfa asta contrafăcută nu costa mai mult de o mie de yuani. Cineva care se pricepea a comentat la postarea ei, spunând că, dacă ecranul avea o rezoluţie mai mare, atunci trebuie să fi fost vorba de un produs Sharp. Cel care comentase pe net folosise termenul „rezoluţie“ în locul termenului „claritate“, folosit de ea, şi o corectase cu privire la marfa contrafăcută, precizând că, dacă era marca Sharp, atunci ar fi trebuit să se numească „o imitaţie superioară“, care trebuie să fi avut preţul de peste o mie de yuani.

6. Portal web înfiinţat de compania Tencent China.

Iubitul Şoricuţei s-a trezit că nu mai putea folosi telefonul, pentru că nu-şi plătise factura, aşa că ea nu l-a putut contacta. Tot ceea ce a putut face a fost să meargă la un internet cafe, de unde să-i trimită mesaje cinci zile la rând, pe QQ, cerându-i să se întoarcă imediat. Până în a cincea zi, n-a mai apărut în spaţiul virtual. Ea l-a înjurat, spunându-i că e un mare laş, după care l-a anunţat că nu mai are de gând să trăiască, ba chiar a făcut publice locul şi data când avea de gând să se sinucidă. Stabilise pentru a doua zi, la prânz, iar locul era un pod de unde plănuia să se arunce în râu. Cineva de pe net a sfătuit-o să nu facă aşa ceva, spunându-i că era miezul iernii, aşa că apa râului era foarte rece şi aveau să-i îngheţe oasele. Mai bine să caute un loc călduros în care să se sinucidă, adăugând că şi într-un asemenea moment trebuia să se trateze cu milă. L-a întrebat pe cel care i-a dat sfatul cum ar fi putut să se sinucidă la căldură, iar persoana respectivă i-a sugerat să-şi cumpere două flacoane de somnifere, să le înghită pe toate, după care să se bage sub plapumă şi să moară visând frumos. Alţii au comentat că aceasta era o idee foarte proastă, fiindcă de la spital ar fi putut lua pe rețetă doar vreo zece somnifere. Prin urmare, dacă voia să aibă la dispoziţie două flacoane, trebuia să-şi amâne sinuciderea cu cel puţin jumătate de an, până aduna destule pastile. Șoricuța a spus că în nici un caz nu amâna sinuciderea, aşa că a decis să se îmbrace cu o haină cu puf de gâscă şi să se arunce de la etaj. Ca loc îşi alesese clădirea peste drum de blocul în care locuia ea. După ce a vorbit despre cartierul acela, doi prieteni de pe net care locuiau acolo au rugat-o să nu se omoare la intrarea lor în bloc, pentru că acest lucru avea să le aducă ghinion. Unul dintre ei i-a propus să caute o soluţie ca să se urce pe clădirea primăriei şi să se arunce de acolo, fiindcă numai aşa va transmite un mesaj, dar ceilalţi prieteni au spus că acest lucru nu era posibil, fiindcă la intrarea în primărie erau paznici care ar fi reţinut-o imediat. Până la urmă, a ales să se arunce de pe Turnul Pengfei, o clădire cu cincizeci şi opt de etaje, de altfel cea mai înaltă clădire din oraş. De data aceasta, n-a mai fost nimeni care să o contrazică, ba unii chiar au lăudat alegerea făcută, spunând că locul acela era grozav, întrucât înainte de moarte putea să privească peisajul de la mare înălţime. Ultimul mesaj pe care l-a scris în spaţiul virtual a fost adresat prietenului ei: „Te urăsc!“

Şoricuţa s-a sinucis după-amiaza. Tot atunci am ajuns şi eu la Turnul Pengfei. În buzunar aveam diploma de absolvire a facultăţii şi diploma cu titlul academic, căci văzusem pe net că în turnul acela erau câteva companii care aveau ca obiect de activitate predarea cursurilor extraşcolare. Aveam de gând să-mi caut un job ca meditator.

În faţa Turnului Pengfei se adunaseră foarte mulţi oameni, ba veniseră şi maşini de poliţie şi de pompieri. Toată lumea privea în sus cu gura căscată. După prima ninsoare din acea iarnă, cerul era de un albastru lucios, iar razele soarelui făceau zăpada să strălucească puternic. Cum mă oprisem şi eu în loc, am ridicat capul şi am văzut cum pe la etajul treizeci şi ceva o siluetă umană micuţă părea agăţată în afara geamului. Într-o clipă, razele soarelui m-au orbit şi am plecat capul, ca să mă frec la ochi. Am văzut atunci că foarte mulţi păţiseră la fel ca şi mine – au ridicat capul şi au privit un pic, după care l-au plecat şi s-au frecat la ochi, vizibil deranjaţi de lumina soarelui. Apoi, iar au ridicat privirea. Auzeam tot felul de discuţii. Erau unii care spuneau că fata aceea era acolo de mai bine de două ore.

— De ce stă acolo în picioare? a întrebat cineva.

— Se sinucide, a răspuns altcineva.

— De ce se sinucide? a fost o altă întrebare.

— Nu mai vrea să trăiască!

— De ce nu mai vrea să trăiască?

— Cum dracu’ pui asemenea întrebări? În ultimii ani sunt atâţia care nu mai vor să trăiască!

S-au adunat oameni de pe la toate magazinele, vânzătorii ambulanţi de pe stradă. Cu toţii se înghesuiau în mulţime, fluturând mărfurile pe care le aveau de vânzare: serviete, genţi, coliere, eşarfe şi alte lucruri, toate marfă contrafăcută. Ba erau unii care vindeau şi uleiul fericirii. Unul a întrebat ce este ăla, iar răspunsul a fost că e de ajuns să freci un pic şi se întăreşte – va fi mai ferm ca fierul şi mai rezistent ca oţelul, ceva cu mult mai miraculos decât Viagra. Alţii vindeau tot felul de obiecte ilicite, întrebând în şoaptă:

— Vrei un dispozitiv de ascultare?

— Ăsta la ce e bun? a întrebat cineva.

— Poate vrei să afli dacă nu cumva nevastă-ta are un amant!

Unii vindeau ochelari de soare şi strigau în gura mare că îi dau la zece yuani perechea, adăugând şi ceva reclamă:

— Puteţi să priviţi în sus, să priviţi până departe, fără să vă fie frică de razele soarelui care v-ar putea vătăma ochii!

Câţiva au cumpărat ochelari de soare şi, după ce şi i-au pus la ochi, au ridicat privirea şi au continuat să se uite la silueta aceea micuţă cocoţată pe Turnul Pengfei. I-am auzit spunând că au văzut un poliţist care scosese capul pe fereastra de alături, încercând s-o consilieze pe sinucigaşă. După o vreme, oamenii aceia cu ochelari de soare de zece yuani au început să strige. Poliţistul a întins mâna. Şi fata a întins mâna, deci consilierea dădea roade. Au urmat strigăte de uimire, la unison, apoi o linişte ca de mormânt, după care am auzit bufnitura înfundată, atunci când trupul fetei s-a zdrobit de pământ.

Ultima imagine pe care a lăsat-o Liu Mei în acea lume a fost ea cu gura şi urechile din care ţâşnea sângele de un roşu aprins şi blugii ei care se sfâşiaseră în urma izbiturii puternice de pământ.

— Poţi să-mi spui Şoricuţa, a zis ea. Erai şi tu acolo?

Am încuviinţat din cap.

— Unii spun că i-am speriat cu moartea mea, că aveam faţa plină de sânge. Chiar aşa

a fost?

— Cine a spus asta?

— Cei care au venit după aceea.

Eu nu am scos nici o vorbă.

— Chiar i-am speriat pe oameni?

Eu am scuturat din cap şi am spus:

— Atunci când te-am văzut eu, parcă dormeai. Erai foarte liniştită.

— Ai văzut sânge?

Am ezitat un pic, fiindcă n-aş fi vrut să vorbesc despre sângele acela roşu ca focul.

— Am văzut că-ţi plesniseră blugii, am spus eu.

A oftat uşor şi a adăugat:

— El nu mi-a spus asta.

— Cine el?

— Acel om care a venit după aceea.

N-am putut decât să dau din cap.

— Mi-au plesnit blugii, a spus ea mai mult pentru sine.

— Cum au plesnit?

— Fâşii, fâşii.

— Cum adică fâşii, fâşii?

M-am gândit un pic şi i-am spus:

— Păi ca fâşiile dintr-un mop.

A plecat capul şi s-a uitat la pantalonii cu care era îmbrăcată – nişte pantaloni lungi şi largi; o pereche de pantaloni bărbăteşti.

— Mi i-a dat cineva, a mai zis.

— Perechea aceasta de pantaloni nu pare să-ţi aparţină, am spus.

— Aşa-i, a zis ea. Eu nu am asemenea pantaloni.

— Trebuie că ţi i-a schimbat un om cu suflet bun.

M-a aprobat din cap şi m-a întrebat:

— Tu cum ai venit?

Mi-am amintit atunci ultima scenă de la restaurantul familiei Tan şi am spus:

— Eu mâncam un bol de tăiţei la un restaurant şi tocmai citeam un ziar pe care îl lăsase cineva pe masă. La bucătărie a izbucnit un incendiu, urmat de o explozie, iar ceea ce s-a petrecut după aceea îmi este necunoscut.

— De fapt, eu nu voiam să mor, a zis ea. Eram doar supărată.

— Ştiu, am spus. Atunci când poliţistul a întins mâna, şi tu ai întins mâna.

— Ai văzut?

Nu văzusem, văzuseră acei oameni care purtau ochelari de soare de zece yuani. Totuşi, am încuviinţat din cap, lăsând-o să creadă că aşa fusese.

— Am stat acolo multă vreme. Bătea vântul tare şi era o vreme rece. Probabil că amorţisem de frig, iar când am vrut să-l prind pe poliţist de mână, mi-a alunecat piciorul. Cred că am călcat pe o bucată de gheaţă…. Cei care au venit după aceea au spus că în ziare s-a discutat la nesfârşit despre povestea mea.

— Trei zile, am precizat eu. Numai trei zile.

— Trei zile e foarte mult. Ce au zis ziarele despre mine?

— Au spus că prietenul tău ţi-a făcut cadou un iPhone contrafăcut, nu unul adevărat, şi atunci tu te-ai sinucis.

— N-a fost aşa, a spus ea în şoaptă. El m-a păcălit, spunând că este un iPhone adevărat, dar de fapt era contrafăcut. Nu m-aş fi supărat dacă nu mi-ar fi dat nimic, dar nu se poate să mă păcălească. Ziarele vorbesc aiurea. Şi ce au mai zis?

— Au spus că prietenul tău, după ce ţi-a dat un iPhone contrafăcut, a plecat acasă la părinţi, mi se pare că din cauză că tatăl lui se îmbolnăvise.

— Asta este adevărat, a spus ea încuviinţând din cap. Nu din cauza acelui telefon contrafăcut m-am sinucis.

— Au publicat în ziar şi postările tale de pe QQ.

A oftat şi mi-a mai spus:

— Am scris acolo ca să vadă el. Înadins am scris aşa, fiindcă voiam să se întoarcă imediat. Era de ajuns să vină şi să-şi ceară scuze, că l-aş fi iertat pe loc.

— Dar tu te-ai urcat în Turnul Pengfei!

— Neisprăvitul ăsta laş nu s-a arătat la faţă, aşa că n-am avut încotro şi a trebuit să urc în Turnul Pengfei. M-am gândit că aşa am să-l forţez să apară.

A făcut o pauză pentru o clipă şi apoi m-a întrebat iar:

— A scris în ziare că după ce m-am sinucis, el a fost foarte îndurerat?

Am scuturat din cap şi am zis:

— În ziare nu au fost ştiri despre el.

— Poliţistul mi-a spus că a venit într-un suflet, că plângea acolo, jos, la baza clădirii. M-a privit cu neîncredere şi a adăugat: De aceea am întins mâna, ca să-l prind pe poliţist!

Am ezitat un pic, dar totuşi i-am spus:

— Nu a venit. Şi după asta, vreme de trei zile, ziarele nu au scris că ar fi venit.

— Atunci, poliţistul m-a păcălit.

— Te-a păcălit ca să te salveze.

— Ştiu, a spus ea, dând uşor din cap, după care a continuat cu întrebările: S-a vorbit mai târziu în ziare despre el?

— Nu, am răspuns.

— A rămas tot un neisprăvit laş, a zis cu tristeţe în glas.

— Poate că el nu a ştiut ce se întâmplă, am spus. Poate că nu a intrat deloc pe internet şi nu a văzut ce scriai tu pe blog. Dacă era acasă, la părinţi, n-avea cum să citească ziarele de aici.

— Poate că nu a ştiut, a zis ea din nou. Cu siguranţă că nu a ştiut.

— Acum trebuie că ştie, am adăugat eu.

Am urmat-o pe drum multă vreme.

— Sunt foarte obosită, a spus fata. Aş vrea să stau pe scaun.

Spaţiul din jurul nostru era o nemărginire, iar tot ceea ce puteam desluşi erau Cerul şi Pământul. Nu vedeam copacii, nu vedeam râurile şi cursurile de apă, nu auzeam vântul şuierând şi iarba tremurând, nu auzeam paşi.

— Aici nu sunt scaune, am spus eu.

— Aş vrea să stau pe un scaun de lemn, a continuat ea să spună. Nu un scaun de piatră şi nici unul de fier.

— Poţi să stai pe scaunul pe care ţi-l doreşti, i-am răspuns.

— Eu deja am scaunul în minte şi stau pe el, a zis. De fapt, este o băncuţă din lemn. Ia şi tu loc aici!

— Bine, i-am răspuns.

Şi, cum mergeam noi aşa, ne-am aşezat pe băncuţa de lemn imaginară. Părea că eu stau la un capăt, iar ea la celălalt. Avem impresia că mă priveşte.

— Am obosit, mi-a spus. Aş vrea să mă sprijin de umărul tău… De fapt, las-o baltă! La urma urmei, tu nu eşti el şi nu mă pot sprijini de umărul tău.

— Poţi să te rezemi de spătarul băncuţei, i-am spus.

Şi, cum şedea ea aşa, s-a lăsat puţin pe spate şi a spus:

— Mă rezem de spătarul băncuţei.

— E ceva mai bine acum?

— E ceva mai bine, a zis.

Noi am rămas acolo, în tăcere deplină, şi ni se părea că ne odihnim, sprijinindu-ne de spătarul băncuţei.

S-ar fi zis că trecuse multă vreme când s-a ridicat, în imaginaţia sa, şi a spus:

— Să mergem!

Am încuviinţat din cap şi am părăsit băncuţa de lemn imaginară.

Părea că înteţisem pasul, mergând tot înainte.

— L-am căutat întruna în acest răstimp, a spus la un moment dat cu amărăciune în glas, dar nu l-am găsit. De acum, el ar trebui să fi aflat ce mi s-a întâmplat. Nu se poate să mai fie aşa de laş. Cu siguranţă mă caută şi el!

— Acum sunteţi despărţiţi, i-am spus.

— Cum despărţiţi?

— El este acolo, iar tu eşti aici.

— Aşa-i, a spus ea cu voce abia şoptită, plecându-şi capul.

— Acum este foarte îndurerat, am spus.

— Ar trebui să fie. Mă iubea atât de mult. Cu siguranţă că acum îmi caută mormânt, ca să am parte de odihna veşnică, a spus ea.

Şi, rostind aceste vorbe, a oftat adânc, după care a continuat:

— El nu are bani, iar prietenii lui sunt la fel de săraci ca şi el. De unde să facă rost de bani ca să cumpere un mormânt?

— Găseşte el o soluţie.

— Aşa-i! Era gata să facă orice pentru mine, aşa că va găsi o soluţie.

O expresie de uşurare s-a ivit pe chipul ei, ca şi cum îi revenise în minte o dulce amintire din lumea aceea pe care o părăsise.

— Zicea mereu că sunt cea mai frumoasă fată de pe pământ, a spus abia auzit. Apoi, m-a întrebat cu voce tare: Sunt frumoasă?

— Eşti foarte frumoasă, am spus cu sinceritate.

A zâmbit bucuroasă, după care o umbră de tristeţe s-a aşternut pe chipul ei.

— Mi-e teamă, a spus ea, că va veni primăvara curând, şi după ea vara, iar trupul meu

se va descompune. Nu o să mai rămână din el decât scheletul.

— Foarte curând îţi va cumpăra un mormânt, am liniştit-o eu, şi îţi vei găsi locul odihnei veşnice înainte să vină primăvara.

— Da, a spus încuviinţând din cap, aşa va face.

Mergeam prin tăcere, iar numele acestei tăceri era moartea. Nici unul din noi nu a mai scos o vorbă, şi asta pentru că amintirile noastre nu mai puteau înainta. Amintirile din acea lume de care ne îndepărtaserăm aveau nenumărate culori, erau goale, dar totuşi reale. Am simţit mişcarea uşoară a acestei tinere mâhnite care se afla alături de mine şi am suspinat cu gândul la durerea ce-i fusese pricinuită de lumea aceea îndepărtată.

Părea că am ajuns la capătul întinderii pe care mergeam, când ea s-a oprit şi mi-a spus:

— Am ajuns.

Cu uimire, am văzut cum în faţa noastră se desfăşura o lume în care se găseau râuri cu ape curgătoare, pajişti cu iarbă verde, copaci cu coroane bogate şi crengi doldora de fructe. Frunzele copacilor aveau formă de inimioară, iar atunci când se legănau, freamătul lor era precum ritmul inimilor ce băteau la unison. Am văzut foarte mulţi oameni, dintr-unii nu mai rămăseseră decât scheletele, dar mai erau şi câţiva cu trupul încă nedescărnat. Cu toţii umblau încoace şi încolo.

— Ce loc este acesta? am întrebat-o.

— Aici este locul celor neînmormântaţi, a spus ea.

Două schelete stăteau jos şi jucau şah în drumul nostru, dar parcă ar fi fost o uşă care să ne despartă de ei. Noi ne opriserăm în loc chiar în faţa lor. Cele două schelete tocmai se certau şi se învinuiau reciproc, fiecare acuzându-l pe celălalt că avea de gând să-şi retragă piesa pe care tocmai o mutase. Vocile lor erau într-un crescendo asemenea flăcărilor într-un foc care se înteţeşte cu repeziciune.

Scheletul din stânga a făcut un gest ca şi cum ar fi aruncat piesa de şah.

— Nu mai joc cu tine! a spus el.

Numaidecât, scheletul din dreapta i-a răspuns cu un gest asemănător, precizând:

— Nici eu nu mai joc cu tine!

Atunci a intervenit Şoricuţa:

— Nu vă mai certaţi! Mai bine retrageţi-vă fiecare piesele şi gata!

Cele două schelete au contenit cu cearta şi au ridicat capul, iar în momentul în care au dat cu ochii de Şoricuţa, şi-au căscat gurile goale. Eu m-am gândit în sinea mea că acela trebuie să fi fost zâmbetul lor. Apoi, băgând de seamă că eram şi eu alături de ea, cei doi au început să mă cerceteze cu privirile lor goale.

— Ăsta-i prietenul tău? a întrebat-o cel din stânga.

— Prietenul tău e prea bătrân, i-a spus cel din dreapta.

— Nu-i prietenul meu şi nici bătrân nu este, le-a răspuns Şoricuţa. Abia a venit.

— Am văzut că încă are carne pe el, a zis cel din dreapta, şi mi-am dat seama că abia a venit.

— Ai vreo cincizeci şi ceva de ani, aşa-i? m-a întrebat cel din stânga.

— Am patruzeci şi unu, am răspuns eu.

— Nu se poate aşa ceva, a zis cel din dreapta. Ai cel puţin cincizeci de ani.

— Chiar am patruzeci şi unu! am insistat.

Scheletul din stânga l-a întrebat pe cel din dreapta:

— Oare ştie povestea noastră?

— Dacă are patruzeci şi unu de ani, ar trebui s-o ştie, a spus cel din dreapta.

— Ştii povestea noastră? m-a întrebat celălalt.

— Ce poveste?

— Povestea de-acolo.

— Acolo sunt multe poveşti.

— Dintre toate poveştile de acolo, a noastră este cea mai cunoscută.

— Şi care e povestea voastră?

Mă aşteptam ca ei să-şi depene povestea numaidecât, însă n-au mai rostit nici un cuvânt, ci s-au întors la jocul de şah, care le-a captat din nou toată atenţia. Şoricuţa şi cu mine am păşit printre ei ca şi cum am fi trecut peste un prag.

Mi-am continuat drumul alături de Şoricuţa, privind în jur, cu sentimentul că frunzele copacilor parcă îmi făceau cu mâna, pietrele parcă îmi zâmbeau, iar râurile parcă mă salutau.

Câţiva oameni scheletici se apropiau dinspre malul râului, dinspre pajişte, dinspre pădure. Când au ajuns în faţa noastră, au dat din cap cu blândeţe şi, deşi au trecut abia simţit pe lângă noi, fără să se oprească, eu tot le-am perceput atitudinea prietenoasă. Unii ne-au salutat pe un ton călduros, ba chiar cineva a întrebat-o pe Şoricuţa dacă şi-a găsit prietenul. Altcineva m-a întrebat dacă tocmai am poposit pe acolo. Părea că vocile lor mai întâi hălăduiau prin alte locuri înainte să-mi ajungă la urechi, aducând cu ele umezeala apei, prospeţimea ierbii şi freamătul frunzelor de copac.

I-am auzit din nou pe cei doi jucători de şah cum se luau la harţă, de parcă erau nişte artificii ce pocneau în văzduh, departe de noi. Cearta lor răsuna sec – o larmă şi nimic mai mult.

Şoricuţa mi-a spus că, atunci când jucau şah, cei doi se purtau aiurea, voiau să-şi retragă mutările, după care se încingeau la ceartă. De atâtea ori spuseseră să se vor despărţi, că vor merge la incinerare, că se vor duce la propriile morminte, dar în fapt niciodată nu se ridicaseră să plece, să dea un semn că ar fi avut cea mai mică intenţie să facă altceva.

— Dar au morminte?

— Amândoi au, a spus Şoricuţa.

— Atunci de ce nu se duc acolo?

Tot ceea ce ştia Şoricuţa era că veniseră aici în urmă cu mai bine de zece ani. Unul din ei, pe nume Zhang, fusese poliţist în lumea cealaltă, iar acum nu se ducea nici la incinerare, nici la mormânt, ci aştepta ca părinţii lui să-i obţină titlu de „martir“. Celălalt se numea Li şi nici el nu se ducea nici la incinerare, nici la mormânt, căci îl aştepta pe Zhang să primească aprobarea pentru titlul de „martir“, ca apoi să meargă amândoi, precum fraţii, către cuptorul de la crematoriu, iar după incinerare să pornească fiecare către cuvenitul loc al odihnei veşnice.

— Am auzit că unul l-a omorât pe celălalt, a zis Şoricuţa.

— Acum ştiu povestea lor, i-am spus.

În urmă cu mai bine de zece ani, după ce părinţii mei naturali au venit din oraşul acela aflat în nord ca să mă întâlnească, iar povestea „băiatului născut în tren“ a ajuns la un deznodământ mulţumitor, o altă poveste a făcut vâlvă. În timpul unei operaţiuni de combatere a prostituţiei în oraşul nostru, intitulată Mişcarea Tunet, condusă de poliţie, una dintre fetele arestate pentru prostituţie s-a dovedit a fi, de fapt, băiat. Acesta, pe nume Li, se deghizase în fată, pentru a câştiga bani vânzându-şi trupul.

Un poliţist numit Zhang Gang, care tocmai ieşise de pe băncile şcolii de poliţie, a luat parte şi el la operaţiunea respectivă, fiind cel care l-a interogat pe Li în seara în care acesta a fost arestat. Tipul nu-şi regreta câtuşi de puţin faptele, ci, dimpotrivă, era chiar foarte mândru de ingeniozitatea lui. Potrivit spuselor sale, se pricepea de minune să-şi învârtă clienţii pe degete, atât de bine încât, dacă nu l-ar fi arestat poliţia, nici că ar fi descoperit vreunul faptul că el era bărbat. Din păcate, îşi folosise toată energia pentru a se ocupa de clienţi, fără să se mai ferească de poliţie, iar rezultatul s-a dovedit dezastruos, fiind prins exact atunci când se aştepta mai puţin, după cum s-a exprimat chiar el, însoţindu-şi vorbele cu un oftat.

Aflat la primul său interogatoriu adevărat după absolvirea şcolii de poliţie, Zhang Gang n-avea de gând să fie câtuşi de puţin indulgent. Acest bărbat deghizat în prostituată nu numai că nu era umil, ci, dimpotrivă, avea o îndrăzneală pe care numai instructorii de la şcoala de poliţie erau în stare s-o arate. Zhang Gang turba de furie, iar atunci când băiatul a comparat poliţia cu un canal de scurgere, nu s-a mai putut abţine şi i-a tras un şut chiar în bărbăţie. Acesta şi-a acoperit cu mâinile locul unde piciorului poliţistului lovise năprasnic şi a început să urle de durere. S-a tăvălit pe jos mai bine de zece minute, strigând printre lacrimi:

— Ouăle mele, mi-ai făcut praf ouăle…

— Şi aşa nu-ţi erau de nici un folos! a scrâşnit Zhang Gang dispreţuitor.

Bărbatul pe nume Li a fost reţinut pentru cincisprezece zile, dar, după ce a fost eliberat, a pornit protestele şi a ţinut-o aşa vreme de vreo trei ani. La început, venea în fiecare zi la poarta Departamentului de Poliţie, indiferent dacă ploua sau bătea vântul, cu o pancartă în mâini, pe care scria: „Să-mi dai înapoi cele două ouă!“ Pentru a demonstra că testiculele sale nu erau un ornament inutil, ci aveau o existenţă cât se poate de reală, bărbatul, fără nici o jenă, le explica trecătorilor cum se prostitua el, ca să câştige bani.

Unii îi atrăgeau atenţia că acel cuvânt de pe pancartă – „ouă“ – era foarte vulgar. Tânărul a acceptat cu umilinţă critica, după care a modificat cuvântul şi a scris: „Să-mi dai înapoi cele două testicule!“, precizându-le adeseori trecătorilor:

— Eu folosesc un limbaj civilizat.

Protestul prelungit al lui Li le-a dat mari bătăi de cap şefului şi adjuncţilor Departamentului de Poliţie, care în fiecare zi îl vedeau cu pancarta ţintuit locului la poartă. Chiar aveau o mare problemă, mai ales atunci când au venit şefii cei mari în inspecţie şi s-au interesat:

— Despre ce testicule e vorba pe pancarta de la poartă?

Şeful şi adjuncţii săi au făcut o şedinţă şi s-au sfătuit, după care l-au transferat pe

Zhang Gang la o secţie locală, doar că numitul Li l-a urmat acolo, cu tot cu „cele două testicule“. După un an, a venit rândul şefului de secţie şi adjuncţilor săi să-şi arate nemulţumirea faţă de această situaţie. În fiecare săptămână, se duceau de cel puţin două ori la sediul central, cu daruri pentru şef şi adjuncţii lui, totodată plângându-se de faptul că secţia lor nu mai putea lucra normal din cauza scandalului. Şeful Departamentului de Poliţie, împreună cu adjuncţii, alarmaţi de aceste plângeri repetate, l-au transferat pe Zhang Gang la centrul de detenţie, însă Li l-a urmat şi acolo, cu tot cu „cele două testicule“ ale lui. După doi ani de chin, şi conducerea de aici s-a plâns la şeful Departamentului de Poliţie că „cele două testicule“ se agită toată ziua în faţa unităţii lor, că nu mai există pic de respect faţă de lege. Suportaseră toată povestea asta vreme de doi ani, aşa că era cazul ca acum „cele două testicule“ să fie mutate în altă parte. Şeful Departamentului şi adjuncţii săi s-au gândit că trebuia găsită o soluţie, dar la nici o secţie de poliţie oamenii nu erau dornici să-l primească pe Zhang Gang, fiindcă se ştia prea bine că, odată ce l-ar fi acceptat, îşi făceau apariţia neîntârziat şi „cele două testicule“.

Zhang Gang ştia că şeful centrului de detenţie voia să scape de el, însă nici altă secţie nu părea dornică să-l primească. N-ar fi vrut să mai să stea acolo, aşa că s-a dus la şeful poliţiei cu o cerere ca să se întoarcă la Departamentul de Poliţie unde fusese de la bun început. Şeful l-a ascultat, şi prima imagine care i-a apărut dinaintea ochilor a fost pancarta cu „cele două testicule“ afişată la poartă. După ce s-a gândit un pic, l-a întrebat pe Zhang Gang dacă nu i-a trecut cumva prin cap să-şi schimbe profesia. Acesta l-a întrebat cu ce ar fi putut schimba, iar şeful i-a propus să-şi dea demisia, după care să-şi deschidă un butic, adăugând că, după ce avea să plece din poliţie, cele „două testicule“ probabil că vor înceta să-l mai urmărească. Zhang Gang a râs amar şi i-a spus şefului că el n-avea decât două soluţii: prima, să-l omoare pe purtătorul „celor două testicule“, şi a doua, să i se alăture şi el individului, la poarta departamentului, cu o pancartă în mână, pe care să scrie că solicită să se întoarcă la muncă la departament. Lui Zhang Gang i s-au umezit ochii spunând toate acestea. Şeful îl compătimea sincer pentru tot ceea ce îndura. El avea să se pensioneze în curând şi atunci chiar nu-i mai păsa de „cele două testicule“ de la poartă. S-a ridicat în picioare, s-a apropiat de Zhang Gang şi, bătându-l uşor pe umăr, i-a spus:

— Întoarce-te aici!

După revenirea lui Zhang Gang, „cele două testicule“ ale numitului Li nu şi-au mai făcut apariţia. Deşi bărbatul lucra deja de o lună acolo, oamenii de prin alte birouri credeau că venise în vizită sau să rezolve diverse probleme. Habar n-aveau că deja fusese transferat, aşa că mulţi l-au întrebat cum se face că în ultima vreme umblă mereu pe la ei. Nu cumva se întâmplase ceva la secţia de poliţie? Atunci, Zhang Gang le-a spus că se transferase înapoi, iar oamenii au fost foarte surprinşi şi s-au întrebat imediat cum se face că la poartă nu mai apăruseră „cele două testicule“. La fel de surprinşi au fost şi şeful, şi adjuncţii săi, iar unul dintre ei, odată, la o şedinţă, nu s-a mai putut abţine şi a întrebat:

— Ce s-a întâmplat de n-au mai apărut „testiculele“ la poartă?

Cu toate că „cele două testicule“ dispăruseră fără urmă, Zhang Gang era tot neliniştit. În fiecare zi, când venea la muncă sau pleca acasă, căuta cu privirea spre poartă şi răsufla uşurat numai după ce se asigura că individul numit Li nu-şi făcuse apariţia. La început,

Zhang Gang s-a temut că Li se îmbolnăvise, iar odată ce se însănătoşea, avea să vină din nou să-şi fluture pancarta pe la poartă. Dar au trecut aşa trei luni, şase luni, şi „cele două testicule“ tot n-au apărut. În cele din urmă, Zhang Gang s-a liniştit, socotind că de acum putea şi el să înceapă o viaţă de om normal, să-şi vadă de munca lui.

După mai bine de un an, când cei de la poliţie uitaseră cu desăvârşire de „cele două testicule“, şi-a făcut apariţia şi numitul Li. De data aceasta, nu mai avea pancarta pe care scria „Să-mi dai înapoi cele două testicule!“, ci a intrat cu un rucsac negru în spate. Paznicul de la poartă, văzându-l că-şi face loc pe lângă un microbuz care a ieşit din curte, a strigat după el şi l-a întrebat unde se duce. Fără să întoarcă privirea, a răspuns:

— Am treabă.

— Vino să te înregistrezi! a strigat paznicul.

N-a apucat să-şi termine vorba, că Li era deja înăuntru. Pe culoar, a întâlnit un poliţist pe care l-a întrebat care este biroul lui Zhang Gang. I s-a spus că era biroul numărul 503, la etajul cinci. Poliţistului i s-a părut destul de cunoscută figura acelui bărbat, însă n-a făcut legătura cu celebrele „două testicule“ de acum patru ani. Li nu a mers cu liftul, temându-se că va fi recunoscut, ci a luat-o pe scări până la etajul cinci. A intrat în biroul cu numărul 503, unde se aflau patru poliţişti. L-a recunoscut dintr-o privire pe Zhang Gang, a deschis rucsacul negru, s-a apropiat de el şi a strigat:

— Zhang Gang!

Acesta era la birou şi tocmai scria ceva. A ridicat ochii din hârtii şi l-a recunoscut pe dată pe numitul Li, care, sub privirile lui uluite, a scos din rucsac o sabie şi i-a tăiat gâtul. Sângele roşu ca focul a ţâşnit în toate părţile. Zhang Gang a dus mâna la gât, iar trupul i s-a lăsat pe spate fără vlagă şi a rămas rezemat de spătarul scaunului. Numai ce a apucat să geamă de două ori, că sabia i-a străpuns pieptul. Abia atunci au reacţionat ceilalţi trei poliţişti din birou, ridicându-se de pe scaune şi năpustindu-se spre el. Li a smuls sabia din pieptul lui Zhang Gang şi a început s-o agite înspre cei trei poliţişti, care n-au putut decât să pareze cu umerii. Răniţi, cu sângele şiroind, au fugit pe culoar, urlând:

— L-a omorât! L-a omorât!

La etajul cinci din clădirea poliţiei se crease un haos de nedescris. Plin de sânge, din cap până-n picioare, Li tăia cu sabia pe oricine îi ieşea în cale. Lovea şi gâfâia. Apoi, peste douăzeci de poliţişti de la celelalte etaje au venit în mare grabă, înarmaţi cu bastoane electrice, şi l-au aranjat pe Li, care deja stătea rezemat de perete, lipsit de vlagă.

Zhang Gang a murit în maşina salvării, în drum spre spital, iar numitul Li, după şase luni, a fost condamnat la moarte.

Această crimă a zguduit oraşul. Toată lumea vorbea despre nenorocire, spunând că poliţiei îi place să se dea mare şi să se arate ameninţătoare, dar de fapt până şi un neisprăvit fără testicule a putut, fără să întâmpine nici o oprelişte, să omoare un poliţist şi să rănească încă nouă, dintre care doi erau în stare gravă. Dacă ar fi fost în locul individului o gaşcă de bărbaţi cu testicule, atunci cu siguranţă că ar fi făcut un masacru la secţia aceea. La auzul acestor comentarii, poliţiştii de la Departamentul de Poliţie au spus că dacă ar fi ştiut că numitul Li venise să omoare pe cineva, l-ar fi aranjat de la bun început. Un poliţist le-a spus câtorva prieteni că, în mod obişnuit, cei care veneau cu rucsac în spate la poliţie aduceau cadouri, aşa că nimeni nu şi-a putut imagina că acest

individ putea să scoată din rucsac o sabie, şi nu un cadou.

În următorii zece ani şi ceva, părinţii lui Zhang Gang s-au străduit să-i obţină fiului lor titlul de martir. La început, poliţia din oraş nu a fost de acord, pe motiv că Zhang Gang nu se jertfise în exerciţiul funcţiunii. Părinţii lui Zhang Gang nu s-au lăsat – mai întâi s-au dus la Departamentul de Poliţie la nivel de provincie, apoi la Ministerul Securităţii Publice din Beijing. Cei de la nivel municipal s-au enervat foarte tare. Într-un an, la Beijing au avut loc două mari congrese ale partidului, iar părinţii lui Zhang Gang s-au dus în Piaţa Tian'An Men cu un banner prin care cereau ca fiului lor să-i fie acordat titlul de martir. Acest lucru i-a înfuriat teribil pe cei de la Beijing, iar instituţiile de poliţie de la nivel de provincie şi oraş au avut parte de o critică foarte aspră pentru toată tărăşenia aceasta. Poliţia de la nivel municipal a raportat superiorilor situaţia şi a solicitat să i se acorde acest titlu, iar poliţia de la nivel de provincie a raportat la Beijing, dar de aici nu a venit nici o aprobare. Părinţii lui Zhang Gang nu s-au lăsat şi şi-au continuat acţiunea. Mai cu seamă în câteva rânduri, când au avut loc la Beijing congrese importante şi Adunarea Reprezentanţilor Partidului, ei au sărit imediat în tren, ca să ajungă acolo, doar că de fiecare dată au fost blocaţi pe drum. Erau reţinuţi la diferite hoteluri şi eliberaţi după încheierea evenimentelor. După ce povestea părinţilor lui Zhang Gang, care se luptau să-i obţină fiului lor titlul de martir, a ajuns virală pe internet, de la nivelul oraşului nu au mai fost trimişi oameni care să-i împiedice sau să-i reţină, ci s-a schimbat tactica, şi anume în perioadele delicate, când la Beijing aveau loc congrese sau adunarea reprezentanţilor Partidului, erau trimişi oameni care să-i însoţească pe părinţii lui Zhang Gang în excursii. Aşa au reuşit cei doi să se bucure anual de excursii plătite din bani publici, de care altminteri aveau parte numai ştabii, şi iată cum, după ce au recurs la proteste vreme îndelungată, fără nici un rezultat, deznădejdea lor se transformase într-o pasiune pentru călătorii. De fiecare dată când era o perioadă delicată, ei le sugerau celor de la primărie că mai sunt nu ştiu ce zone turistice în care nu fuseseră niciodată, lăsând să se înţeleagă că acolo voiau să ajungă. Cei de la primăria oraşului erau la capătul răbdărilor şi spuneau că în aceşti mai bine de zece ani cheltuiseră cu părinţii lui Zhang Gang aproape zece mii de yuani.

Ziua a cincea

Îl căutam pe tata printre oamenii scheletici, căci aveam o senzaţie misterioasă că aici se găseau urmele trecerii sale. Chiar dacă urmele acelea erau la fel de diafane precum trecerea unei gâşte sălbatice, tot le percepeam uşor, ca atunci când simţi cum vântul îţi adie prin plete. Ştiam însă că, şi de ar fi stat în faţa mea, tot nu l-aş fi putut recunoaşte. El cu siguranţă că m-ar fi recunoscut dintr-o privire. Mergeam către schelete – uneori erau o mulţime, alteori erau doar câteva – şi mă arătam, aşteptând ca din mijlocul lor să răsune o voce:

— Yang Fei!

Ştiam prea bine că vocea aceea avea să-mi fie străină, aşa cum vocea lui Li Qing îmi păruse complet necunoscută, dar aş fi putut să disting chemarea tatălui meu după ton. În lumea aceea pe care o părăsisem, atunci când mă striga tata, avea un ton atât de familiar, care ar fi trebuit să fi rămas neschimbat şi în lumea aceasta.

Peste tot pe aici umblau siluetele celor fără mormânt. Incapabile să ajungă la locul odihnei veşnice, aceste siluete erau aidoma unor copaci în mişcare – uneori păreau răzleţite, alteori adunate laolaltă. Eu mergeam printre ei ca şi cum aş fi străbătut o pădure cu copaci doborâţi la pământ. Aşteptam să răsune de undeva vocea tatălui meu – în faţă sau poate în spate, în stânga sau poate în dreapta, aşteptam să-mi strige numele de undeva.

Uneori, îi întâlneam pe cei care purtau brasarda neagră pe braţ – în fapt era prinsă pe mânecile ce păreau goale –, încredinţat că aceşti oameni veniseră de multă vreme aici şi că sub mânecile acelea nu mai era nimic altceva decât osul descărnat. Atunci când ne-am văzut, ne-am zâmbit, dar zâmbetul lor nu se zărea în expresia feţei, ci în ochii aceia goi, fiindcă pe chipul lor nu mai exista nici o expresie. Chiar dacă chipul lor se compunea doar din oase ce păreau împietrite, simţeam zâmbetul lor plin de înţelegere, căci ne aflam în aceeaşi situaţie – în lumea cealaltă nimeni nu purta brasarda neagră pentru noi, ci eram nevoiţi să ne purtam doliul singuri.

Un om cu brasarda neagră pe braţ a băgat de seamă privirea mea iscoditoare. S-a oprit în faţa mea, iar eu i-am privit chipul scheletic, observând că pe frunte avea o gaură micuţă.

— Pe cine cauţi? m-a întrebat el cu o voce prietenoasă. Cauţi o persoană sau mai multe?

— O persoană, am răspuns eu. Pe tata. Probabil că este chiar aici.

— Cine este tatăl tău?

— Îl cheamă Yang Jinbiao.

— Aici numele nu ne ajută cu nimic.

— Are şaizeci şi ceva de ani…

— Celor de aici nu li se cunoaşte vârsta…

M-am uitat la scheletele care umblau şi mai aproape, şi mai departe şi mi-am dat seama că într-adevăr n-ai fi putut pricepe ce vârstă au. Puteam doar să-mi dau seama dacă cineva era mai înalt sau mai scund, în timp ce urechile mele deosebeau bărbaţii de femei, bătrânii de tineri.

Mi-am amintit că în ultima perioadă tata fusese peste măsură de vlăguit şi am spus:

— Are un metru şaptezeci şi este foarte slab…

— Aici toţi sunt foarte slabi.

I-am privit pe toţi acei oameni care erau atât de slabi, încât nu mai rămăsese decât scheletul din ei, dar chiar că nu-mi dădeam seama cum ar fi trebuit să-l descriu pe tata.

— Mai ţii minte cu ce haine era îmbrăcat? m-a întrebat el.

— Cu uniforma de la căile ferate, m-am grăbit eu să-i răspund. O uniformă nou-nouţă.

— De cât timp a venit?

— De vreun an şi ceva.

— I-am văzut pe unii îmbrăcaţi cu alte uniforme, nu cu uniformă de la căile ferate.

— Poate că au văzut ceilalţi pe cineva îmbrăcat astfel.

— Eu sunt de multă vreme aici şi nu am văzut niciodată aşa ceva. Nu cred că-i cu putinţă să-l fi văzut altcineva.

— Poate că şi-a schimbat hainele.

— E drept că mulţi îşi schimbă hainele înainte de a veni aici.

— Cred că el este aici.

— Dacă nu-l găseşti, poate că s-a dus la mormânt.

— Nu are mormânt.

— Atunci trebuie să fie tot aici.

În timp ce umblam în căutarea tatălui meu, pe nesimţite m-am trezit în faţa celor două schelete care jucau şah. Amândouă şedeau pe iarbă, cu picioarele încrucişate, cu un aer încremenit, încât păreau aidoma unor statui. Nu se clinteau nici un pic, ci doar mâinile făceau întruna gesturi ca şi cum ar fi mutat piesele. Nu am văzut tabla de şah, nici piesele, ci doar mâinile lor scheletice care făceau mişcări de şah. Nu pricepeam dacă jucau şah chinezesc sau go.

O mână scheletică tocmai ce a pus jos o piesă, după care imediat a ridicat-o. Într-o clipă, două mâini scheletice au apăsat mâna aceea.

— Nu se poate să retragi piesa, a spus posesorul celor două mâini.

Celălalt a strigat:

— Adineauri şi tu ai retras piesa!

— Adineauri am retras piesa pentru că şi tu ai făcut acelaşi lucru.

— Am făcut asta pentru că mai înainte şi tu făcuseşi la fel.

— Eu am retras piesa pentru că şi tu ieri ţi-ai retras piesa!

— Ieri, întâi tu ai retras mişcarea, după care m-am luat şi eu după tine!

— Alaltăieri tu ai retras primul!

— Şi răsalaltăieri cine a retras?

Cei doi nu mai conteneau cu cearta, învinuindu-se reciproc, fiecare încercând să-şi aducă aminte gesturile celuilalt, întorcându-se cât mai mult în trecut – cu zilele, lunile, anii.

Posesorul celor două mâini striga:

— La momentul acesta, nu mai pot să te las să-ţi retragi piesa, fiindcă eu am să câştig pe dată!

Posesorul mâinii striga:

— Ba eu chiar am să retrag piesa!

— Nu mai joc şah cu tine!

— Nici eu!

— Eu n-am să mai joc şah cu tine niciodată!

— Eu de mult nu mai aveam de gând să joc şah cu tine!

— Eu îţi spun că am să plec! Chiar mâine merg la incinerare, după care mă duc la mormântul meu!

— Eu şi mai de mult voiam să mă duc la incinerare şi de mult voiam să merg la mormântul meu!

Le-am întrerupt disputa, spunându-le:

— Vă ştiu povestea.

— Toată lumea de aici ne ştie povestea, a zis unul din ei.

— Cei care abia au venit probabil că n-o ştiu, l-a corectat celălalt.

— Chiar şi fără s-o ştie cei abia veniţi, povestea noastră tot este de notorietate.

— Dacă ar fi să folosim un limbaj elevat, atunci am spune că povestea noastră este arhicunoscută.

— Eu mai ştiu şi despre prietenia voastră, am continuat.

— Prietenie?

Au chicotit, după care unul dintre ei l-a întrebat pe celălalt:

— Ce prietenie?

— Habar n-am, i-a răspuns.

Amândoi au izbucnit în râs şi şi-au ridicat capetele, privindu-mă cu ochii goi.

— Tu ai venit de curând? m-a întrebat unul.

N-am apucat să răspund, că celălalt a şi spus:

— A venit cu fata aceea frumoasă.

Cele două schelete şi-au lăsat capetele la loc şi, râzând, au continuat să joace şah, de parcă adineauri nici că se certau, nici că vreunul din ei ar fi vrut să-şi retragă mişcarea.

Au jucat un pic, după care unul a ridicat capul şi m-a întrebat:

— Tu ştii ce jucăm noi?

Am privit modul în care se mişcau mâinile lor şi am spus:

— Şah chinezesc.

— Greşit. Este go.

Iar celălalt m-a întrebat:

— Acum ştii ce jucăm?

— Desigur, am zis eu. Este go.

— Greşit. Jucăm şah chinezesc.

Şi au întrebat amândoi în acelaşi timp:

— Ce jucăm noi acum?

— Nu go, ci şah chinezesc, am zis eu.

— Iar ai greşit, au spus ei. Noi jucăm „Cinci în linie“.

Amândoi au izbucnit în râs şi au făcut aceleaşi gesturi – şi-au dus o mână în dreptul burţii, iar cealaltă mână şi-au pus-o unul pe umărul celuilalt. Cele două schelete se zguduiau de râs de parcă ar fi fost doi copaci uscaţi, cu crengile întrepătrunse, care se zgâlţâiau în bătaia vântului.

După o vreme, şi-au continuat jocul de şah şi n-a trecut mult până când, din pricina încercării unuia dintre ei de a-şi retrage mutarea, s-au luat din nou la ceartă. Mi se părea că ei jucau şah tocmai pentru a se certa şi pentru a se învinui unul pe altul de tentativa de a retrage mutările. Eu stăteam acolo şi ascultam istoria veselă a jocului lor de şah, precum şi cearta hazlie în urma retragerii pieselor imaginare. Se învinuiau cu mare plăcere unul pe celălalt la fiecare tentativă, mergând cu gândul în trecut până în urmă cu şapte ani. La un moment dat, mi-am pierdut răbdarea, ştiind că mai aveau vreo şapte, opt ani de rememorat, aşa că i-am întrerupt:

— Care dintre voi e Zhang Gang? Şi care este numitul Li?

Am ezitat un pic, socotind că era cam nepotrivit să folosesc acest apelativ – „numitul Li“ –, pe care îl folosiseră ziarele la vremea aceea, aşa că am reformulat:

— Care este domnul Li?

— Domnul Li?

Cei doi s-au privit unul pe celălalt, după care au pufnit în râs.

— Ghiceşte singur! au spus ei la unison.

I-am privit cu atenţie, dar îmi părea că cele două schelete sunt absolut identice, aşa că am spus:

— Nu-i chip să ghicesc. Parcă aţi fi gemeni!

Din nou au chicotit. După aceea, au continuat să joace şah în aceeaşi atmosferă de caldă prietenie. Starea de tensiune extremă de dinainte de a-i întrerupe eu s-a risipit precum norii pe cer.

După aceea, au revenit la şmecheriile lor, întrebându-mă:

— Tu ştii ce jucăm noi?

— Şah chinezesc, go, „Cinci în linie“, am spus eu dintr-o răsuflare.

— Greşit, au răspuns ei. Jucăm dame!

Din nou au izbucnit în hohote de râs şi apoi din nou i-am văzut cum fiecare şi-a pus o mână în dreptul burţii şi o mână pe umărul celuilalt. Cele două schelete se zguduiau de râs în acelaşi ritm.

Am râs şi eu. În urmă cu mai bine de zece ani, veniseră aici la distanţă de jumătate de an unul de celălalt, însă ura dintre ei nu a izbutit să treacă hotarul dintre viaţă şi moarte, încremenind în lumea pe care o părăsiseră atunci.

Am continuat neobosit să-mi caut tatăl, umblând după el aşa cum umblă limbile unui

ceasornic tot înainte, fără a părăsi vreo clipă cadranul, însă nu-l găseam nicicum.

De câteva ori, am întâlnit un grup de schelete – erau câteva zeci care nu se asemănau cu celelalte, care uneori stăteau adunate laolaltă, alteori umblau răzleţe. Acestea însă se adunau tot timpul în cerc, arătând precum reflexia lunii pe apă, mereu neschimbată, indiferent de valul care se stârnea.

Când am întâlnit scheletele acestea pentru a patra oară, m-am oprit în loc. S-au oprit şi ele şi ne-am măsurat din priviri. Se ţineau de mâini, iar trupurile lor stăteau rezemate unele de celelalte, aidoma unui copac cu coroana bogată, cu crengi unele mai înalte, altele mai plecate. Ştiam că sunt acolo şi bărbaţi, şi femei, şi tineri, şi bătrâni. Le-am zâmbit şi ne-am salutat:

— Bună ziua!

— Bună ziua! au răspuns ei la unison.

Auzeam şi voci de bărbaţi, şi voci de femei, voci de oameni bătrâni, dar şi voci tinere. Din ochii lor goi răzbătea până la mine surâsul lor.

— Câţi sunteţi? am întrebat eu.

— Treizeci şi opt, au răspuns ei tot într-un glas.

— De ce staţi totdeauna împreună? am continuat eu cu întrebările.

— Noi am venit împreună, a răspuns o voce de bărbat.

— Suntem o familie, a completat o femeie.

Printre ei a răsunat şi vocea unui băieţel:

— Tu de ce eşti singur?

— Nu sunt singur, am spus, plecându-mi capul şi privind către brasarda neagră pe care o purtam pe braţul stâng. Îmi caut tatăl. E îmbrăcat cu o uniformă de la căile ferate.

Dinspre mulţimea de schelete aflate în faţa mea a răsunat o voce:

— N-am văzut nici un om îmbrăcat în uniformă de la căile ferate.

— Probabil că şi-a schimbat hainele înainte să vină aici, am spus.

— Tăticule, şi el a venit de puţin timp? a întrebat o fetiţă cu voce cristalină.

Toate vocile masculine au răspuns în cor:

— Da.

Fetiţa a continuat cu întrebările:

— Mămico, şi el a venit de puţin timp?

Toate vocile feminine au răspuns:

— Da.

Am întrebat-o pe fetiţă:

— Ei toţi sunt taţii tăi? Şi ele toate sunt mamele tale?

— Da, a răspuns ea. Eu înainte aveam doar un tată şi o mamă, dar acum am mulţi taţi şi multe mame.

Băieţelul care vorbise puţin mai devreme m-a întrebat:

— Cum ai venit aici?

— Cred că a fost un incendiu, am zis eu.

Băieţelul le-a întrebat pe scheletele de lângă el:

— Cum se face că nu are arsuri?

Le-am simţit privirile triste, aşa că m-am grăbit să mă justific:

— Nici nu am văzut bine focul, că imediat a răsunat şi o explozie, după care mi se pare că s-a prăbuşit clădirea.

— Ai murit strivit? m-a întrebat fetiţa.

— Se prea poate.

— Ţi s-a mişcat faţa? a fost curios băieţelul.

— Da.

— Noi suntem frumoşi? m-a întrebat iar fetiţa.

Am privit stânjenit cele treizeci şi opt de schelete din faţa mea, neştiind cum să-i răspund fetiţei cu voce cristalină.

— Cei de aici spun că noi suntem din ce în ce mai frumoşi, a zis fetiţa.

— Aşa-i, a zis băieţelul. Se zice că cei de aici sunt din ce în ce mai urâţi şi doar noi suntem tot mai frumoşi.

Am ezitat un pic şi n-am putut să spun decât că habar n-am.

Apoi a răsunat vocea unui bătrân din mijlocul lor:

— Noi ne-am ales cu arsuri din incendiu, aşa încât atunci când am ajuns aici arătam de parcă eram treizeci şi opt de cărbuni. După aceea, au început să ne cadă părţile arse şi aşa se face că acum arătăm în halul ăsta, iar oamenii vorbesc astfel despre noi.

Bătrânul mi-a povestit istoria lor, în timp ce ceilalţi treizeci şi şapte ascultau tăcuţi. Aşa am aflat că în ziua în care tatăl meu a plecat fără să-şi ia rămas-bun, la centrul comercial aflat la mai puţin de un kilometru de buticul meu a izbucnit pe neaşteptate un incendiu, iar clădirea aceea în nuanţe de gri-argintiu a ars până s-a făcut toată neagră precum cărbunele. Primăria municipală a spus că au fost şapte morţi şi douăzeci şi unu de răniţi, dintre care doi foarte grav. Pe internet însă cineva a afirmat că numărul morţilor depăşea cincizeci, ba unii chiar spuneau că depăşea o sută. Văzând cele treizeci şi opt de schelete din faţa mea, m-am întrebat dacă nu cumva ei erau morţii şterşi de pe listă. Dar ce se întâmplase cu rudele lor?

— De ce şi rudele voastre au ascuns faptul că aţi fost mai mulţi? m-am interesat eu.

— Au fost ameninţaţi. Ba mai mult decât atât, au fost şi mituiţi ca să tacă, a spus bătrânul. Ei, noi deja am murit, dar dacă rudele noastre rămase în viaţă pot să ducă o viaţă liniştită, suntem şi noi mulţumiţi.

— Dar copiii? Şi părinţii lor…

— Acum noi suntem părinţii lor, m-a întrerupt bătrânul.

Apoi, ţinându-se de mână şi sprijinindu-se unul de celălalt, au trecut pe lângă mine tăcuţi şi s-au îndepărtat. Aşa îngrămădiţi cum au plecat, nici cel mai aprig vânt nu i-ar fi putut despărți.

În depărtare, am zărit doi oameni care încă nu erau descărnaţi. Se apropiau dinspre pădurea de duzi cu coroana bogată – un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi foarte simplu. De fapt, ceea ce aveau pe ei nu era chiar îmbrăcăminte, ci mai degrabă ceva care abia îi acoperea. Când s-au apropiat, am văzut mai bine că femeia purta numai chiloţi şi un sutien de culoare neagră, iar bărbatul – nişte chiloţi albaştri. Femeia părea speriată şi mergea chircită, cu mâinile lipite de coapse, ca şi cum ar fi încercat să se acopere. Bărbatul o ţinea pe după umeri, într-un fel foarte protector.

Când au ajuns în faţa mea, m-au iscodit cu privirea, ca şi cum s-ar fi străduit să găsească în memoria lor un chip cunoscut cu care să mă asocieze. Am observat apoi cum o expresie de dezamăgire se aşterne treptat pe chipul lor, odată ce şi-au dat seama că, de fapt, le eram cu totul necunoscut.

— Ai venit de curând? a întrebat bărbatul.

Am încuviinţat din cap şi i-am întrebat la rândul meu:

— Şi voi aţi venit de curând. Sunteţi căsătoriţi?

Au aprobat din cap în acelaşi timp, iar femeia a spus cu o voce demnă de toată mila:

— Ai văzut-o cumva pe fiica noastră pe acolo?

Am scuturat din cap şi am spus:

— Acolo sunt oameni câtă frunză şi câtă iarbă. Habar n-am care-i fiica voastră.

Femeia şi-a plecat privirea îndurerată, iar bărbatul, mângâind-o pe umăr, a consolat-o:

— Vor mai veni şi alţii, stai liniştită!

— Dar acolo sunt oameni câtă frunză şi câtă iarbă, a spus femeia, repetând vorbele pe care tocmai le rostisem eu.

— Sigur va veni cineva care s-o fi văzut-o pe Xiaomin, a continuat bărbatul.

— Xiaomin?

Parcă mai auzisem numele acesta.

— Cum aţi venit? i-am mai întrebat.

Pe chipul lor s-a aşternut o expresie de groază – umbra pe care o arunca aici experienţa din lumea pe care o părăsiseră. Mi-au evitat privirea, poate pentru a-şi ascunde lacrimile de mine.

Apoi, bărbatul a început să depene o poveste înspăimântătoare. Ei locuiseră pe strada Shenghe, acolo unde municipalitatea intenţiona să dărâme trei clădiri. Locatarii refuzaseră mutarea şi au protestat timp de mai bine de trei luni împotriva celor care veniseră cu demolarea, până într-o dimineaţă înfricoşătoare când aceştia au trecut la acţiune în forţă. Cei doi soţi s-au întors acasă în zori, după tura de noapte, au trezit-o pe fiica lor, i-au pregătit micul dejun, după care fetiţa şi-a pus ghiozdanul în spinare şi a plecat la şcoală, iar ei s-au dus la culcare. Prin somn, au auzit cum afară se transmiteau la megafon avertismente unul după altul, însă erau mult prea istoviţi ca să se mai trezească. Mai auziseră şi altă dată asemenea avertismente la megafon, mai văzuseră buldozerele gata de atac, însă de fiecare dată, după confruntarea cu locatarii, şi megafoanele, şi buldozerele fuseseră retrase. De aceea, au crezut că şi de data aceasta veniseră să-i sperie, aşa că s-au culcat la loc, însă atunci când clădirea a început să uruie şi să se zgâlţâie violent, s-au trezit speriaţi. Locuiau la parterul blocului. Bărbatul a sărit din pat şi a tras-o pe femeie spre ieşire şi deja deschisese uşa, doar că femeia s-a întors şi s-a repezit înspre canapea, să-şi ia hainele. Bărbatul a fugit şi el înapoi, după ea, moment în care clădirea s-a prăbuşit cu un zgomot asurzitor.

Bărbatul spunea toate acestea cu o voce ascuţită, ca un strigăt de pasăre.

— Iartă-mă, iartă-mă… a răsunat vocea femeii printre lacrimi.

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare.

— N-ar fi trebuit să-mi iau hainele…

— Şi dacă nu ţi le-ai fi luat, tot nu mai apucam să ieşim.

— Dacă nu m-aş fi dus după haine, nici tu nu te-ai fi întors şi ai fi avut vreme să scapi!

— Şi dacă eu scăpam, tu ce-ai fi făcut?

— Dacă reuşeai tu să scapi, Xiaomin măcar ar mai fi avut tată.

Acum ştiam cine era fiica lor – chiar acea fetiţă îmbrăcată cu hăinuţa de iarnă, roşie, care stătea pe moloz afară, în frig. Îşi făcea temele, aşteptându-şi părinţii să se întoarcă.

— Am văzut-o pe fetiţa voastră, am spus eu. O cheamă Zheng Xiaomin.

— Da, aşa o cheamă! au strigat ei într-un glas.

— E în clasa a patra, am continuat eu.

— Aşa-i. De unde ştii? au întrebat ei cu voce precipitată.

— Am vorbit cu tine la telefon, i-am spus bărbatului. Eu sunt meditatorul care trebuia să vină acasă la voi.

— Tu eşti profesorul Yang?

— Da, eu sunt Yang Fei.

— Este chiar profesorul Yang! i-a spus bărbatul soţiei sale. I-am spus că nu avem venituri prea mari şi el imediat a acceptat să-i plătim doar treizeci de yuani pentru o oră de meditaţie.

— Îţi mulţumesc, a spus femeia.

Am râs cu amărăciune, la gândul că aud mulţumiri tocmai aici.

— Tu cum ai ajuns aici? m-a întrebat bărbatul.

— Eram la un restaurant când a izbucnit un incendiu la bucătărie, urmat de o explozie. Am venit în aceeaşi zi cu voi, mai târziu cu câteva ore. Pe când eram la restaurant ţi-am dat câteva telefoane pe mobil, dar n-ai răspuns.

— N-am auzit telefonul mobil sunând.

— Erai deja sub dărâmături.

— Aşa-i. Probabil că telefonul mobil a ajuns ţăndări, i-a spus el soţiei sale.

— Ce a făcut Xiaomin? a întrebat femeia îngrijorată.

— Noi stabiliserăm să vin la voi după-amiază, la ora patru, dar când am ajuns eu acolo, cele trei blocuri dispăruseră…

Am ezitat un pic şi am hotărât să nu le spun cum fusese trecută sub tăcere moartea lor în timpul demolărilor din strada Shenghe. Se ţesuse precis o întreagă poveste despre moartea lor la datorie. Fiica lor primise urne în care se găsea cenuşa altora şi avea să crească într-o minciună frumoasă.

— Xiaomin ce a făcut după aceea? a întrebat din nou femeia.

— Este foarte bine, i-am răspuns eu. Este cel mai înţelept copil pe care l-am întâlnit vreodată. Puteţi să staţi liniştiţi, ştie să-şi poarte singură de grijă.

— Are doar unsprezece ani, a spus femeia cu durere în glas. De câte ori pleca la şcoală, se oprea imediat după ce ieşea pe uşă şi ne striga: „Tăticule! Mămico!“ şi aştepta să-i răspundem. Apoi spunea: „Eu am plecat“ şi abia după ce-i răspundeam pornea spre şcoală.

— Ce ţi-a spus? a întrebat bărbatul.

Mi-am amintit cum am întrebat-o atunci, stând în ger, dacă nu-i e frig şi ea mi-a răspuns că îi este foarte frig. După aceea, am încercat s-o conving să meargă la un KFC din

apropiere, să-şi facă temele, spunându-i că acolo e cald, însă ea a scuturat din cap şi mi-a zis că dacă pleacă, nu o vor găsi părinţii atunci când se vor întoarce acasă. Nu ştia că părinţii ei rămăseseră sub dărâmături.

Am şovăit, întrebându-mă dacă să le spun aceste lucruri, dar în cele din urmă m-am îndurat şi am zis:

— Ea stătea chiar deasupra voastră.

Am observat numaidecât cum lacrimile au pornit a se rostogoli, în tăcere, pe obrajii lor şi am înţeles atunci că aceste lacrimi n-aveau să se mai usuce niciodată. Fiindcă simţeam că mi se umezesc ochii, le-am întors spatele şi m-am îndepărtat grăbit. Am mers o vreme şi, la un moment dat, am auzit plânsul lor cum mă ajungea din urmă precum valurile mării, un plâns mai răsunător decât tânguirea unei mulţimi întregi. În mintea mea parcă desluşeam valurile luând-o pe fetiţa îmbrăcată cu haina roşie de iarnă şi aruncând-o pe mal. Când s-au retras apele, ea a rămas acolo, însingurată, în lumea oamenilor.

Am văzut în faţa mea un banchet, pe un tărâm cu iarba verde, pomi doldora de fructe, legume care crescuseră mari şi râuri care susurau la vale. Cei morţi şedeau pe pajişte, în cerc, de parcă erau la masă, exact ca la un chef. Se mişcau în fel şi chip – unii mâncau la repezeală, cu capul plecat, alţii savurau mâncărurile pe îndelete, unii stăteau de vorbă, alţii fumau şi beau, alţii închinau câte un pahar, alţii, după ce se săturaseră, se frecau, mulţumiţi, pe burtă… După aceea, am văzut câţiva oameni, unii cu carne pe ei, alţii doar nişte schelete, umblând încoace şi încolo. Gesturile lor sugerau faptul că purtau platourile cu mâncare şi turnau băutura, aşa încât mi-am dat seama numaidecât că aceştia erau chelnerii.

În momentul în care m-am apropiat, un tip scheletic m-a întâmpinat spunându-mi:

— Familia Tan vă urează bun venit!

Numele acesta, rostit de vocea blândă a unei tinere, m-a speriat. Apoi, am auzit o voce necunoscută cum m-a strigat pe nume:

— Yang Fei!

Am privit în direcţia din care răzbătea vocea aceea şi de îndată l-am văzut pe Tan Jiajin cum venea şchiopătând spre mine. Ţinea mâna dreaptă ca şi cum ar fi dus un platou şi avea o expresie de bucurie pe chip, aşa cum nu mai văzusem la el niciodată în lumea aceea pe care o părăsisem. Acolo, de câte ori îl întâlneam, zâmbea cu amărăciune.

Când a ajuns în faţa mea, mi-a spus cu veselie:

— Yang Fei, când ai ajuns aici?

— Ieri, am spus eu.

— Noi suntem aici de patru zile.

În timp ce vorbea cu mine, îşi ţinea mâna dreaptă ca şi cum ar fi dus platoul în continuare. A întors capul şi le-a strigat pe soţia şi pe fiica lui, ba chiar şi pe ginere. Le-a rostit numele cu voce tare, împărtăşindu-le apoi vestea cea bună:

— A venit Yang Fei!

I-am văzut pe toţi cum se apropie, făcând gesturi ca şi cum ar fi ținut platouri sau sticle de băutură. În timp ce ei se apropiau, Tan Jiajin le-a spus:

— Exact în ziua în care s-a deschis restaurantul „La familia Tan“, a venit şi Yang Fei!

Când au ajuns în faţa mea, ei m-au măsurat din cap până-n picioare, zâmbitori.

— Parcă ai slăbit, a spus soţia lui Tan Jiajin.

— Şi noi am slăbit, a comentat voios Tan Jiajin. Toţi cei care ajung aici slăbesc, dar căpătă o siluetă frumoasă.

— Cum se face că ai venit şi tu? m-a întrebat fiica lui Tan Jiajin.

— Nu am avut mormânt, am răspuns eu. Dar voi?

Pe chipul lui Tan Jiajin s-a aşternut o umbră de tristeţe.

— Toate rudele noastre sunt în Guangdong[7], a zis. Probabil că încă nu au aflat ce ni s-a întâmplat.

7. Provincie din sudul Chinei.

— Suntem toţi aici, toată familia, a spus soţia lui.

— Aşa-i, toată familia e aici, a spus Tan Jiajin, aerul vesel revenindu-i pe chip.

— Ţi-ai rupt piciorul? l-am întrebat pe Tan.

— Cu piciorul rupt pot să merg şi mai repede, a răspuns el, chicotind vesel.

— Mâncarea noastră, băutura noastră… s-a auzit cineva zicând mai încolo.

Tan Jiajin s-a îndreptat în direcţia aceea şi a strigat:

— Vine băiatu'!

S-a îndepărtat grăbit, tot şchiopătând, cu mâna dreaptă săltată ca şi cum ar fi ţinut un platou. Soţia, fiica şi ginerele au pornit şi ei în grabă, cu aceleaşi gesturi, de parcă ar fi dus platouri şi sticle de băutură.

Tan Jiajin a întors capul în timp ce se îndepărta şi m-a întrebat:

— Tu ce mănânci?

— Tot un bol cu tăiţei.

— În regulă.

Mi-am căutat un loc, m-am aşezat pe iarbă, dar aveam senzaţia că parcă aş fi stat pe un scaun. În faţa mea se afla un schelet care, judecând după gesturi, părea doar că bea, nu că mănâncă cu beţişoarele. La un moment dat, şi-a îndreptat ochii goi către brasarda neagră pe care o purtam pe braţ.

Îmi părea îmbrăcat ciudat – haina neagră era foarte largă, fără mâneci, lăsând la vedere braţele şi umerii scheletici, iar după culoare părea că a fost expusă vreme îndelungată la soare şi vânt. După aţele care atârnau, ai fi zis că mânecile i-au fost mai degrabă smulse.

Ne-am privit unul pe celălalt, iar el a întrebat:

— De cât timp eşti plecat?

— Este a cincea zi, am spus eu. Ieri am ajuns aici.

A ridicat paharul şi l-a dat pe gât, după care l-a pus jos şi a făcut un gest ca şi cum l-ar fi umplut din nou.

— Văd că eşti tare singur, a spus el, însoţindu-şi vorbele cu un oftat.

Am plecat capul şi mi-am privit brasarda neagră de pe braţ.

— Tu ai ştiut să-ţi pui singur banderola neagră, a spus el. Unii prăpădiţi, însinguraţi ca şi tine, n-au avut şi, la vederea celorlalţi, a început să-i roadă invidia, aşa că s-au tot

ţinut de mine până când mi-am rupt mânecile, ca să-şi facă doliu din ele.

M-am uitat la braţele şi umerii scheletului, aşa cum se iţeau din haină, şi am surâs. Judecând după gesturile lui, aş fi zis că a dat pe gât paharul, după care l-a pus jos.

— Mânecile au fost lungi, a spus el, arătând cu mâna, treceau de degete, iar acum vezi şi tu că am rămas cu braţele dezgolite.

— Dar tu nu ai nevoie de brasarda neagră? am întrebat eu.

— Mai am familie acolo, a spus el, dar cred că m-a dat uitării.

A făcut din nou acel gest ca şi cum ar fi luat sticla de băutură, ca să-şi toarne un pahar, de altfel ultimul, pe care l-a şi dat pe gât.

— Bună băutură!

— Ce bei?

— Rachiu galben, mi-a răspuns.

— Ce marcă este?

— Habar n-am.

Am râs şi l-am întrebat:

— De cât timp ai venit?

— Am şi uitat.

— Dacă ai uitat, trebuie să fi fost demult.

— Tare demult.

— Tu trebuie să fi văzut multe pe aici. Aş vrea să te întreb ceva, am zis eu, gata să-i împărtăşesc o idee care îmi trecuse prin minte. Nu ştiu de ce, dar îmi vine a crede că după moarte urmează viaţa veşnică.

Mă privea cu ochii goi, fără să spună nimic.

— De ce e nevoie ca după moarte să mergem la locul odihnei veşnice? am continuat eu.

Mi s-a părut că are să înceapă să râdă, dar a spus:

— Nu ştiu.

— Nu pricep de ce trebuie să fii incinerat şi să nu mai rămână din tine decât o biată urnă cu cenuşă.

— Aşa e regula.

— Cei care au mormânt dobândesc odihna veşnică, cei fără mormânt dobândesc viaţa veşnică. Ia spune şi tu, care-i mai bună din ele? l-am întrebat.

— Habar n-am, mi-a răspuns el.

Pe urmă a întors capul şi a strigat:

— Chelner, nota!

A făcut un gest ca şi cum ar fi pus o bancnotă de cincizeci de yuani pe masă, m-a salutat din cap şi s-a ridicat. Îndepărtându-se de mine, mi-a zis:

— Micuţule, nu-ţi mai bate capul cu atâtea!

Uitându-mă la hainele lui largi şi la braţele acelea scheletice, fără să vreau m-am gândit la un gândac. Silueta lui s-a pierdut treptat în depărtare, printre alte schelete.

Apoi, s-a apropiat ginerele lui Tan Jiajin, ţinându-şi mâinile căuş, de parcă ar fi dus un bol, pe care mi l-a oferit. Eu i-am venit în întâmpinare, luându-l cu grijă.

În momentul în care am făcut gestul de a aşeza bolul pe iarbă am avut senzaţia că de

fapt l-am aşezat pe o masă. Cu mâna stângă am ridicat bolul, cu mâna dreaptă am apucat beţişoarele, după care am continuat să mimez că iau o gură de tăiţei şi savurez. Am avut numaidecât senzaţia că este acelaşi gust ca în lumea pe care o părăsisem.

Am băgat de seamă că în jurul meu răsunau numai râsetele celorlalţi. Cu toţii mâncau şi beau bucuroşi, în acelaşi timp enumerând cu veselie alimentele contaminate din lumea pe care o părăsiseră: orezul contaminat, laptele praf toxic, pâiniţele fierte în aburi, contaminate şi ele, ouăle contrafăcute, laptele preparat cu latex, tăiţeii de plastic, hot-pot cu chimicale, doufu din bălegar, chili chimic, ulei reciclat.

Printre hohote de râs, i-am auzit cum lăudau mâncărurile de aici, folosind cuvinte precum „proaspăt“, „delicios“, „sănătos“.

— În toată China există numai două locuri în care mâncarea e sigură, a rostit o voce.

— Care locuri?

— Ăsta e unul din ele!

— Şi celălalt?

— La banchetele de stat, în lumea de dincolo.

— Că bine zici, i-a dat cineva dreptate. Aici avem norocul să fim trataţi ca la un banchet de stat!

Cum râdeam eu aşa, cu poftă, am băgat de seamă că încetasem să mai gesticulez, căci, iată, părea că isprăvisem deja bolul de tăiţei. Atunci, am auzit pe cineva de lângă mine care a strigat:

— Nota!

Un chelner scheletic de lângă el s-a apropiat şi i-a spus:

— Optzeci şi şapte de yuani.

— Poftim o sută, i-a spus chelnerului.

— Poftiţi restul, i-a răspuns acesta.

— Mulţumesc!

În tot acest timp, achitarea notei a fost, în fapt, o simplă conversaţie, neînsoţită de gesturi. Atunci s-a apropiat de mine, cu mers şchiopătat, Tan Jiajin, ţinând mâinile ca şi cum ar fi dus un platou. Ştiam că mie îmi aducea un platou cu fructe, iar în momentul în care am întins mâinile pentru a-l lua, el s-a aşezat în faţa mea şi a spus:

— Sunt fructe proaspete, adineauri culese.

Am început să gesticulez ca şi cum aş fi mâncat fructele şi deodată am simţit gustul aromat.

— Tan Jiajin, aşa repede ai deschis afacerea! l-am felicitat eu.

— Aici nu există poliţie, pompieri, control sanitar, birou comercial, birou de taxe, a spus el. Dincolo, dacă vrei să deschizi un restaurant, pompierii te întârzie un an sau doi, spunând că restaurantul tău prezintă risc de incendiu, controlul sanitar – la fel, spune că nu ai condiţii de igienă conform standardului. Îţi permit să-ţi deschizi afacerea abia după ce le dai bani şi cadouri.

Imediat, o umbră de nelinişte i s-a aşternut pe faţă şi m-a întrebat:

— Tu ne-ai urât vreodată?

— De ce să vă urăsc?

— Fiindcă te-am blocat înăuntru.

Mi-a revenit atunci în minte ultima imagine din acea lume, în care Tan Jiajin mă ţintuia cu privirea prin fumul des şi striga la mine.

— Mi se pare că tu strigai la mine, am zis eu.

— Îţi spuneam să fugi mai repede, a spus el oftând. Noi n-am reuşit să ţinem pe nimeni în loc, doar tu ai rămas.

— Nu m-aţi blocat voi, am zis eu, scuturând din cap, ci n-am vrut să plec!

N-am scos o vorbă despre ştirea din ziar referitoare la sinuciderea lui Li Qing, fiindcă asta ar fi fost o poveste mult prea lungă.

Poate că aveam să-i relatez întregul episod altădată, cine ştie când.

Pe Tan Jiajin încă îl chinuia conştiinţa încărcată, căci a ţinut să-mi explice de ce a izbucnit focul la bucătărie, cum au blocat ieşirea clienţilor, ca să-i facă să plătească, după care voiau să-i lase să plece. A mai spus că restaurantul lor funcţionase fără autorizaţie vreme de mai bine de trei ani.

— Am fost un prost, a spus el. Mi-am făcut rău singur, am făcut rău familiei mele, ţi-am făcut rău şi ţie.

— Nu-i rău că am venit, am spus eu, fiindcă şi tata e aici.

— Şi tatăl tău e aici?! a exclamat Tan Jiajin. De ce n-aţi venit împreună?

— Încă nu l-am găsit, am răspuns, dar am sentimentul că este chiar aici.

— După ce dai de el, neapărat să-l aduci la mine, a spus Tan Jiajin.

— Am să-l aduc! am răspuns eu.

Tan Jiajin a mai zăbovit câteva clipe în faţa mea, fără să se mai încrunte, ci doar privindu-mă surâzător. Când s-a ridicat să plece, mi-a repetat să nu uit să-l aduc pe tata, să guste şi el ceva de pe aici.

După ce mi-am plătit nota, s-a apropiat de mine o fată scheletică, iar eu m-am gândit că probabil era vreo chelneriţă nouă de-a lui Tan Jiajin.

— Tăiţeii fac unsprezece yuani. Fructele sunt din partea casei, mi-a spus ea.

— Poftim douăzeci de yuani, i-am spus.

— Poftiţi nouă yuani restul.

La fel ca mai devreme, şi noi am avut doar un schimb de replici, fără să schiţăm vreun gest. Atunci când m-am ridicat să plec, această fată scheletică a spus pe un ton prietenos în urma mea:

— Vă mulţumim. Mai poftiţi pe la noi!

În faţa unei păduri de bambus cu frunza fragedă, de un verde crud, s-a apropiat de mine un schelet cu banderolă neagră pe mânecă. Am observat că avea o gaură în frunte şi mi-am dat seama că îl mai văzusem undeva, pe când încercam să dau de urma tatălui meu. I-am zâmbit şi mi-a răspuns şi el tot aşa. Zâmbetul lui apăruse nu ca expresie a unor sentimente care îl încercau, ci mai degrabă ca o boare ce se răsfira din ochii lui goi şi din gura la fel de goală.

— Acolo este focul de tabără, mi-a spus el, chiar acolo!

I-am urmărit degetul care arăta undeva departe, parcă spre orizont, şi am privit într-acolo. Pajiştea se întindea în faţă atât cât puteam cuprinde cu ochii, iar în locul unde se sfârşea, se vedea ceva strălucind puternic, asemenea unei panglici de mătase. Mie mi se

părea că sunt apele unui râu. Se zărea şi un foc verde, asemenea flăcăruii care se iveşte atunci când aprinzi bricheta. Am văzut apoi câteva schelete care, coborând de pe colină, au străbătut pădurea şi s-au îndreptat, rând pe rând, în aceeaşi direcţie.

— Ce-ar fi să mergem şi noi să stăm un pic acolo?

— Ce loc este acolo? l-am întrebat.

— Este un foc de tabără pe malul râului.

— Voi mergeţi adeseori acolo?

— Nu, doar din când în când.

— Toţi cei de aici merg?

— Nu, a răspuns.

S-a uitat la brasarda neagră de pe mânecă şi, arătând spre propria banderolă, a spus:

— Merg cei precum noi doi.

Am înţeles atunci că acela era locul unde se adunau cei care se jeleau singuri. Am încuviinţat din cap şi l-am urmat spre focul de tabără de pe malul râului, care arăta aidoma unei panglici de mătase. Iarba verde ca smaraldul foşnea uşor sub paşii noştri.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat, privindu-i brasarda de pe braţ.

— Ei, e poveste lungă. Se fac în curând nouă ani de când sunt aici, a zis el.

Puteam să-mi dau seama după vocea lui că rememora întâmplările de odinioară, care îl aduseseră aici.

— Eram căsătorit de mai bine de doi ani, a început să povestească, iar nevasta mea era bolnavă de nervi. N-am ştiut nimic înainte de căsătorie. M-am întâlnit cu ea doar de trei ori şi mi se părea mie că are un râs straniu, care mă cam neliniştea, dar părinţii mei au spus că nu-i nimic, să nu-mi fac griji, că-i o fată de condiţie bună, are zestre mare şi douăzeci de mii de yuani puşi deoparte. Noi, ca oameni de la ţară, eram tare săraci, iar când era vorba de găsit nevastă, părinţii hotărau totul. Cu cei douăzeci de mii de yuani ai fetei puteam construi o casă cu etaj, aşa că părinţii mei au stabilit degrabă căsătoria. După aceea, am aflat şi noi că fata suferea de o boală nervoasă. Era totuşi o fată bună – nu sărea la bătaie, nu făcea scandal, doar că râdea întruna cât era ziua de lungă şi nu făcea nimic prin casă. Părinţii mei începuseră să fie chinuiţi de regrete, simţindu-se foarte vinovaţi faţă de mine, dar nu mi-au îngăduit să divorţez, zicând că deja fusese ridicată casa cu banii fetei şi nu se cădea ca acum să o gonesc, după ce am profitat de pe urma ei. Nici eu nu mă gândeam să divorţez, ba dimpotrivă, eram gata să-mi duc zilele aşa mai departe. Boala de care suferea nu o făcea să fie agitată, ci era mai degrabă liniştită, iar noaptea, când dormea, era la fel ca toţi oamenii normali. În vara aceea, ea a plecat de acasă, fără să ştie încotro se ducea. Am pornit imediat în căutarea sa, la fel şi părinţii, fratele meu şi cumnata. Ne-am interesat peste tot, dar n-am dat de urma ei. Vreme de trei zile am căutat-o, fără nici un rezultat, după care ne-am dus la casa părintească, numai că cei din familia ei ne suspectau de acum că i-am făcut vreun rău, aşa că s-au dus la poliţie şi ne-au reclamat.

După vreo cinci zile de la dispariţia soţiei mele, pe suprafaţa unui lac aflat la vreo doi kilometri distanţă de satul nostru, s-a ivit trupul unei femei. Era o vară toridă şi de aceea, atunci când a fost găsit trupul, deja era în descompunere, încât nu mai puteai să-ţi dai seama despre cine e vorba. Poliţia ne-a chemat pe mine şi pe familia ei să recunoaştem

cadavrul, dar n-a fost cu putinţă aşa ceva. Judecând doar după înălţime, am fi putut spune că era ea. Poliţia a tras imediat concluzia că femeia aceea trebuie să se fi înecat în ziua în care nevasta mea dispăruse de acasă, şi atunci mie chiar mi s-a părut că era ea. La fel au zis şi cei din familia ei. M-am gândit că probabil, neatentă fiind, a intrat în lac şi, cum era bolnavă de nervi, nu şi-a dat seama că, odată ajunsă în apă, se va îneca. Eram destul de necăjit în sinea mea, fiindcă, oricare ar fi fost situaţia, îmi fusese nevastă mai bine de doi ani.

După două zile, a venit poliţia să mă interogheze, să afle ce am făcut eu în ziua în care a plecat ea de acasă. În acea zi, eu fusesem în oraş, iar seara, când m-am întors, am descoperit dispariţia ei. Poliţia m-a întrebat dacă era cineva care putea depune mărturie că într-adevăr fusesem în oraş. M-am gândit ce m-am gândit şi le-am spus că nu era nimeni. Poliţia a consemnat şi a plecat. Familia ei însă a declarat că eu o omorâsem şi tot la fel a considerat şi poliţia, drept care am fost arestat.

La început, părinţii mei, fratele şi cumnata nu au crezut că eu aş fi putut s-o omor, dar apoi, când am recunoscut acest lucru, i-am convins şi pe ei. Au fost foarte îndureraţi şi m-au învinuit că din cauza mea nu vor mai ridica niciodată capul din pământ de ruşine, că aşa era la noi în sat – dacă într-o casă era un ucigaş, nimeni din familia aceea nu mai putea să iasă în lume. Când tribunalul m-a condamnat la moarte, nu a venit nici unul dintre ai mei. În schimb, din familia ei au venit toţi, dar eu nu le găsesc lor nici o vină. Atunci când am fost arestat, au vrut să vină să mă vadă, dar poliţia nu i-a lăsat. Cum sunt nişte oameni simpli, cinstiţi, n-aveau de unde să ştie că eu fusesem acuzat pe nedrept.

Până la urmă, n-am avut încotro şi am recunoscut crima, fiindcă poliţiştii m-au atârnat de grindă şi m-au bătut, ca să mă forţeze să recunosc. De atâta bătaie, am făcut pe mine, iar apoi, când m-au legat de mâini şi m-au atârnat două zile, mi s-au înnegrit patru degete – n-am să mai fiu în stare să le folosesc niciodată, mi-au spus poliţiştii. M-au agăţat de picioare, cu capul în jos, şi aşa am descoperit că, în bătaia pe care o înduram în această poziţie, cel mai tare mă durea nu corpul, ci mă dureau ochii şi mă ardeau cumplit, atunci când sudoarea sărată mi se prelingea pe faţă şi îmi intra în ochi, aidoma unor ace ascuţite. Atunci m-am gândit că mai bine ar fi să mor, aşa că am recunoscut crima.

El s-a oprit pentru o clipă şi apoi m-a întrebat:

— Ştii de ce cresc genele pe marginea pleoapei?

— De ce?

— Ca să apere ochiul de sudoare.

L-am auzit cum râde uşor, ca pentru sine.

Pe urmă a arătat spre ceafă, după care spre gaura din frunte şi a spus:

— Glonţul a intrat pe la ceafă şi a ieşit pe aici.

Bărbatul a plecat capul, s-a uitat la banderola neagră de pe mânecă şi a continuat:

— Când am venit aici, i-am văzut pe unii care îşi purtau singuri doliul şi atunci m-am gândit să fac şi eu la fel, fiindcă mi-am zis că dincolo nu va ţine nimeni doliu pentru mine. Părinţii, fratele, cumnata sigur nu îndrăznesc, căci, la urma urmei, eu sunt doar un criminal. Când am întâlnit aici pe cineva care purta o haină neagră foarte lungă şi foarte largă, cu mâneci lungi, l-am întrebat dacă n-ar putea să rupă o bucată din mânecă, să-mi dea şi mie. Şi-a dat seama pentru ce îi ceream acest lucru, aşa că a rupt o bucată şi mi-a

oferit-o. După ce mi-am pus brasarda pe braţ, am simţit o mare uşurare.

Printre cei care au venit în urma mea era unul care îmi ştia povestea. El mi-a spus că la vreo jumătate de an după ce am fost executat, nevasta mea cea bolnavă de nervi a apărut pe neaşteptate. Avea hainele rupte, soioase, şi era aşa de murdară pe faţă, că nu o mai cunoştea nimeni. S-a oprit în poarta casei, râzând întruna, şi a rămas acolo o vreme, până când a recunoscut-o cineva din sat.

Cei de-acolo, într-un târziu, au înţeles că fusesem acuzat pe nedrept. Părinţii mei, fratele şi cumnata au jelit două zile, socotind că sunt vrednic de toată mila, iar primăria i-a despăgubit cu cinci sute şi ceva de mii de yuani, cu care mi-au cumpărat un mormânt…

— Păi dacă ai mormânt, de ce eşti încă aici? l-am întrebat eu.

Mi-am scos brasarda neagră, azvârlind-o la poalele unui copac, după care am dat să plec, dar n-am făcut decât câţiva paşi, fiindcă mi-am dat seama numaidecât că, de fapt, nu mă înduram să plec, aşa că m-am întors şi mi-am pus brasarda la loc pe braţ.

— Nu vrei să te duci la odihna cea veşnică? i-am mai zis.

— Vreau. M-am gândit că oricum ar fi, am mormânt şi, dacă vreau, pot să mă duc liniştit acolo în orice clipă.

— Acum câţi ani s-a întâmplat acest lucru?

— În urmă cu opt ani.

— Încă mai ai mormântul?

— Încă îl am. L-am avut tot timpul.

— Şi când ai de gând să te duci?

— Mai încolo.

Am ajuns curând în locul unde se adunau cei care se jeleau singuri. În faţă s-a ivit un râu mare, iar peisajul a devenit mai strălucitor, căci pe malul râului ardea cu putere un foc de tabără, din care steluţe verzi săltau fără încetare, de parcă ar fi fost nişte licurici în zbor.

Deja erau foarte multe schelete cu brasardă neagră pe braţ, care stăteau pe lângă foc. L-am urmat pe cel cu care venisem şi ne-am dus în mijlocul lor, căutându-ne un loc. Am văzut câteva schelete aşezate pe jos, care tocmai se înghesuiau ca să ne aşezăm şi noi. Eu stăteam acolo şovăielnic, neştiind unde ar trebui să mă duc. Văzându-l pe însoţitorul meu că găsise locul cel mai apropiat, l-am urmat şi m-am aşezat jos. Când am ridicat capul şi am privit în jur, am băgat de seamă că mai erau şi alţii care tocmai se îndreptau către noi – unii pe pajişte, alţii de-a lungul râului. Se adunau cam aşa cum se adună pâraiele ca să formeze râul cel mare.

— Bună! am auzit eu vocea prietenoasă a unui schelet de lângă mine.

— Bună! au răsunat mai multe voci, ca un val plăpând care a pornit de lângă mine, a ocolit focul de tabără şi apoi s-a întors tot la mine.

— M-au salutat cumva? l-am întrebat pe însoţitorul meu.

— Da, a răspuns el. Tu eşti nou-venit.

Aveam sentimentul că sunt un copac reîntors în pădure, o picătură de apă reîntoarsă în matca râului, un grăunte de praf reîntors în pământ.

Cei care purtau brasarda neagră s-au aşezat jos rând pe rând şi vocile li s-au stins treptat, contopindu-se cu tăcerea. Noi stăteam în jurul focului de tabără şi în liniştea nesfârşită au izbucnit deodată mii şi zeci de mii de glasuri, căci nenumărate vieţi umile îşi

prezentau raportul. Fiecare avea în lumea aceea, pe care o părăsise, amintiri dureroase, pe care ar fi vrut să le dea uitării, fiecare era ca un orfan însingurat venit de acolo. Ne adunasem laolaltă noi, cei care ne jeleam singuri, însă acum, aşezaţi în jurul focului verde, nu ne mai simţeam ai nimănui.

Apoi, n-au mai răsunat vorbe, nu s-a mai simţit nici o mişcare, căci noi doar schimbam priviri şi surâdeam. Ne cufundasem în tăcere, pentru nimic altceva decât pentru a simţi că nu mai eram singuri; de acum eram o mulţime.

Cum stăteam aşa, în tăcere, am auzit focul cum sălta ca într-un dans; am auzit apa cum lovea; am auzit iarba cum se legăna; am auzit copacii cum foşneau; am auzit vântul cum sufla; am auzit norii cum alunecau.

Sunetele acestea păreau să ne împărtăşească toate durerile lor, ca şi cum şi ele îndураseră multe chinuri pe care nu-şi doreau să şi le mai amintească. Au răsunat şi nişte triluri ca de privighetoare – s-au auzit un pic, au contenit pentru o clipă şi iar au răsunat un pic…

Am auzit cum cineva a spus cu voce slabă, de parcă mi-ar fi şoptit la ureche:

— Ai venit!

M-am îndreptat către vocea aceea străină mie, limpede şi molatică precum picăturile de ploaie care se preling de pe streaşina casei pe pervazul ferestrei. Îmi dădeam seama că este vocea unei femei care, după ce îndurase toate necazurile cu putinţă, păstra încă liniştea din clipele de amurg. Totuşi, vocea avea o rezonanţă limpede, ca şi cum ar fi ciocănit cineva la uşă – o dată, de două ori, de trei ori.

— Ai venit!

Eram cam nedumerit. Oare vocea aceasta mi se adresa mie? Totuşi, îmi părea cunoscută, mă ajungea cumva de departe, din străfundurile amintirilor mele. După cum mi s-a adresat o dată şi încă o dată, am simţit că mie îmi vorbea. După aceea am auzit din nou cântecul privighetorii, rostogolindu-se în valuri către mine. Glasul acela, repetând aceleaşi cuvinte, venea către mine, purtat de trilurile privighetorii.

Am pornit către acel cântec şi către vocea care îmi spunea: „Ai venit!“

Am intrat într-o pădure, căci am simţit cum din copacii de acolo venea, plutind uşor, cântecul privighetorii. M-am apropiat şi am văzut că frunzele erau din ce în ce mai late, iar apoi am băgat de seamă cum pe fiecare frunză stăteau, ca în leagăne, scheletele unor bebeluşi care fredonau cântece emoţionante. Am întins mâna şi am început să-i număr, iar când am ajuns cu numărătoarea la douăzeci şi şapte, mâna mi-a căzut, căci numărul acesta m-a făcut să mă înfior, aducându-mi aminte într-o clipă de cei douăzeci şi şapte de bebeluşi din acea lume, plutind pe apele râului sau abandonaţi pe mal, ca rebuturi medicale.

— Ai venit!

Am văzut atunci scheletul unei femei îmbrăcate cu o haină largă, albă, stând pe iarba din crâng. Ea s-a ridicat uşor şi, oftând, mi-a spus:

— Fiule, cum se face că ai venit aşa de repede?

Mi-am dat seama numaidecât cine este şi i-am spus cu voce gâtuită:

— Mamă!

Li Yuezhen s-a apropiat de mine şi m-a cercetat cu ochii goi. Vocea ei răsuna nesigură:

— Arăţi de parcă ai avea cincizeci şi ceva de ani, când tu, de fapt, ai numai patruzeci şi unu.

— Îţi mai aduci aminte vârsta mea! am spus.

— Eşti de-o seamă cu Hao Xia.

În clipa aceasta, Hao Xia şi tatăl ei, Hao Qiangsheng, erau în cealaltă lume, în America, în timp ce eu şi Li Yuezhen ne aflam în această lume.

Când cei doi au plecat din ţară, i-am condus la aeroport. Au zburat întâi până la Shanghai, unde au făcut escală, iar pe urmă direct spre America. L-am implorat atunci pe Hao Qiangsheng să mă lase să duc eu în braţe urna, căci voiam s-o conduc pe mama mea de suflet pe acest ultim drum.

— V-am văzut când aţi mers la aeroport, te-am văzut că duceai urna în braţe, dar să ştii că aceea nu era cenuşa mea, era a altcuiva, a spus Li Yuezhen, scuturând din cap.

Mi-am dat seama că cenuşa altcuiva fusese îngropată în America, sub numele ei.

— Hao Xia mi-a spus că deja îţi găsise un loc pentru odihna veşnică acolo şi pe viitor va fi şi tata acolo, cu tine, am spus.

Nu am mai continuat, pentru că mi-am dat seama că peste ani, când Hao Qiangsheng se va prăpădi, nu îşi va dormi somnul de veci alături de Li Yuezhen, ci va fi alături de cenuşa unuia sau a mai multor străini.

Cu siguranţă că gândul acesta a făcut ca din ochii goi ai lui Li Yuezhen să picure lacrimi care s-au rostogolit pe obrajii ei ca de piatră, ajungând apoi pe firele de iarbă verde. După câteva clipe, ochii ei goi păreau că surâd. A ridicat capul şi a privit către bebeluşii din jur, care cântau ca nişte privighetori.

— Aici am douăzeci şi şapte de copii, a spus ea. Acum, că ai venit şi tu, am douăzeci şi opt.

Cu degetele din care nu mai rămăseseră decât oasele mi-a mângâiat brasarda neagră de pe braţ, ştiind prea bine că îmi purtam singur doliul, şi a spus:

— Bietul meu copilaş!

Am simţit în inima mea rece ca gheaţa o căldură parcă stârnită de flăcări mistuitoare. Din neatenţie, un bebeluş s-a rostogolit şi a căzut din copac. A început să plângă şi s-a târât până a ajuns în faţa lui Li Yuezhen, care l-a luat la pieptul ei numaidecât. După ce l-a legănat de câteva ori, l-a pus înapoi pe o frunză lată, iar acesta într-o clipă s-a întors la cântecul ca de privighetoare, alături de ceilalţi bebeluşi.

— Tu cum ai ajuns aici? m-a întrebat Li Yuezhen.

I-am povestit ultimele clipe din lumea cealaltă şi i-am mai spus cum a venit Li Qing de departe să-şi ia rămas-bun de la mine.

M-a ascultat, după care a oftat prelung.

— Li Qing n-ar fi trebuit să te părăsească, a spus.

Poate că avea dreptate, m-am gândit eu. Dacă Li Qing nu m-ar fi părăsit atunci, fără îndoială că acum ne-am fi dus viaţa liniştiţi în acea lume, iar copilul nostru ar fi mers la şcoală. La vremea aceasta ar fi fost elev de gimnaziu.

Mi-am amintit de dispariţia misterioasă a lui Li Yuezhen şi a celor douăzeci şi şapte

de bebeluşi. La crematoriu deja îi incineraseră, însă pe internet s-a spus că cenuşa lor a fost strânsă din urnele funerare ale altor oameni.

— Eu ştiu toate lucrurile acestea, a spus ea. Mi-au povestit cei care au venit după mine.

Am ridicat capul şi m-am uitat la bebeluşii care cântau pe frunzele late de copac, după care am întrebat-o:

— I-ai adus până aici?

— Nu i-am adus eu, a zis. Eu mergeam înainte, iar ei s-au târât după mine.

Li Yuezhen a spus că în noaptea aceea nu a auzit uruitul clădirii care se prăbuşea, dar s-a trezit. Până atunci, fusese cufundată într-un somn adânc. Când s-a cufundat în primul somn adânc, a văzut o întindere haotică, în care cerul şi pământul se contopeau. O rază de lumină s-a ivit în depărtare precum linia orizontului, după care lumina a năvălit precum un torent, iar cerul şi pământul s-au despărţit, la fel cum s-au despărţit dimineaţa şi seara. În al doilea somn profund, a văzut cum vine aerul spre ea şi cum trece cu iuţeală încoace şi încolo. În al treilea somn profund, a văzut cum apa se ridică de pe pământ, precum marea învolburată.

Apoi s-a trezit, iar trupul ei părea că se prăbuşeşte de pe o stâncă atât de repede, încât cădea drept, ca un bolovan. Şi-a desfăcut încetişor pânza aceea albă, de parcă ar fi dat la o parte zăpada din uşa casei. A început să-şi mişte picioarele, ieşind de pe fundul unei gropi scăldate de lumina lunii. Picioarele ei au călcat pe pereţii gropii, care arătau precum colţii încălecaţi ai unor câini, până când a ieşit din groapă.

A mers prin oraşul luminat de felinarele de pe drum, un oraş în care maşinile şi oamenii forfoteau fără încetare. Totul era aşa cum ştia, nimic nou, doar că ea călătorea în afara acestei lumi.

A ajuns în faţa blocului în care locuia, la fel de firesc cum s-ar fi întors acasă, doar că nu a putut să intre, aşa cum făcea de obicei. Oricum mergea, tot nu era chip să se apropie de acea clădire. Asta se întâmpla în a treia noapte de când părăsise acea lume. A văzut pe urmă că pe la fereastra de la etajul şase a trecut iute silueta unei femei şi atunci inima i-a bătut cu putere. Era Hao Xia, fiica ei, care se întorsese acasă.

În următoarele două zile şi nopţi, nu a contenit să păşească tot înainte, dar cu cât mergea, cu atât se îndepărta mai mult. La fereastra aceea nu a apărut deloc Hao Qiangsheng şi n-am apărut nici eu. Hao Xia s-a arătat doar o dată. După aceea, a văzut cum masa, scaunele, dulapurile au fost scoase din casă rând pe rând, după care măsuţa de ceai şi canapeaua, iar când a fost mutat şi patul, a ştiut că mobila din casa în care stătuse zeci de ani de-a rândul fusese vândută. Apoi, şi casa a fost vândută, căci soţul şi fiica urmau să plece în America.

În cele din urmă, ne-a văzut şi pe noi, după-amiaza, când Hao Qiangsheng a ieşit din clădire cu urna funerară în braţe, sprijinit de Hao Xia. Aceasta ducea în mâna dreaptă o geantă de voiaj mare, iar eu veneam în urma lor cu două valize. Ne-am oprit toţi trei pe marginea drumului, unde a tras un taxi. Şoferul şi cu mine am pus în portbagaj cele două valize şi geanta de voiaj din mâna lui Hao Xia. M-a văzut spunându-i ceva lui Hao Qiangsheng, după care acesta mi-a dat urna funerară. Hao Xia şi tatăl ei s-au aşezat pe bancheta din spate, eu am stat în faţă, iar taxiul a pornit.

A ştiut atunci că venise momentul despărţirii pentru totdeauna, căci Hao Qiangsheng şi fiica lor aveau să plece departe, în America. A podidit-o plânsul şi s-a năpustit către noi, dar cu cât fugea mai tare, cu atât se îndepărta şi mai mult de noi, aşa că până la urmă s-a oprit în loc, urmărind cu privirea taxiul care se pierdea în şuvoiul de maşini de pe stradă.

A plâns mult timp, până când a auzit în spatele ei un murmur, ca un suspinat, iar când a întors capul, i-a văzut pe cei douăzeci şi şapte de bebeluşi înşiraţi, târându-se pe jos. Sub razele gălbui ale soarelui, ei au traversat oraşul zgomotos şi au pătruns în linişte, unde i-au întâmpinat razele cenuşii-argintii ale lunii. Pe măsură ce înaintau, se afundau şi mai mult în linişte.

După ce au trecut de graniţa dintre viaţă şi moarte, Li Yuezhen a călcat pe pajişte. Firele de iarbă crudă îi gâdilau pe cei douăzeci şi şapte de bebeluşi pe gât, făcându-i să chicotească. După ce au ajuns la capătul pajiştii, au dat de un râu cu apa lucioasă. Li Yuezhen a intrat în apa care, încetul cu încetul, i-a ajuns la piept, după care, tot încetul cu încetul, a scăzut, ajungându-i la picioare. Într-un final, a poposit pe celălalt mal. Cei douăzeci şi şapte de bebeluşi veneau şi ei pe luciul apei, înghiţind apă şi tuşind. Au traversat râul şi au intrat în pădurea unde Li Yuezhen a început să fredoneze o melodie, după care s-au pornit şi bebeluşii să cânte. Femeia s-a oprit, dar ei au continuat să cânte precum nişte privighetori şi au tot ţinut-o aşa, într-un cântat, până în clipa de faţă.

— Tatăl tău a fost aici, a spus Li Yuezhen. Yang Jinbiao a fost aici.

O priveam uluit, dar ea a adăugat:

— A bătut cale lungă ca să ajungă aici. Era tare ostenit, aşa că a fost nevoit să stea întins câteva zile. Numai la tine îi era gândul.

— Unde a plecat el fără să-şi ia măcar rămas-bun de la mine?

— S-a suit în tren şi s-a dus în locul unde te-a părăsit odinioară.

Îmi aminteam foarte bine discuţia cu tata, din ultima seară. Stăteam înghesuiţi în patul din spatele magazinului. Felinarele de pe drum păreau gata să se cufunde şi ele în somn, în timp ce vântul nopţii ne mângâia fereastra. Pentru întâia oară, tata a plâns în faţa mea şi mi-a povestit cum, de dragul unei femei, pe când aveam patru anişori, m-a părăsit pe o piatră în oraşul acela necunoscut. Mi-a descris cât de aspră era acea piatră verzuie şi ce netedă era partea de sus, pe care m-a aşezat el. Îşi reproşa întruna cât de lipsit de suflet a fost atunci. Dar după ce tata a plecat fără să-şi ia rămas-bun, eu am dat uitării episodul acesta. L-am căutat peste tot, însă nici că mi-ar fi trecut prin cap să mă duc cu trenul în locul acela.

Tata s-a îmbrăcat în momentul plecării cu uniforma nou-nouţă de la căile ferate, pe care nu se îndurase s-o poarte până atunci. Trăgând de trupul său vlăguit, s-a suit în tren, şi-a găsit cu greu loc şi numai ce s-a aşezat, că s-a pus şi trenul în mişcare. Privind cum părăseşte gara încetişor, deodată a simţit că nu-i mai rămăsese mult timp în acea lume. Chiar nu ştia dacă avea să mă mai vadă vreodată.

Tata i-a spus lui Li Yuezhen că în ultima noapte nu a pus geană pe geană, ci numai a stat şi mi-a ascultat respiraţia liniştită şi, din când în când, sforăitul. La un moment dat, nu m-a mai auzit respirând şi atunci chiar s-a speriat. Imediat a întins mâna şi m-a mângâiat pe faţă, pe gât, dar eu m-am trezit şi m-am săltat un pic, uitându-mă la el. Tata a închis ochii imediat şi s-a prefăcut că doarme. I-a spus lui Li Yuezhen că eu l-am mângâiat şi,

grijuliu, i-am învelit braţele.

Am scuturat din cap şi am spus:

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea.

— S-a întins acolo şi a povestit întruna, mi-a spus Li Yuezhen, arătând către iarba de la poalele copacilor din faţa noastră.

Tata a găsit locul acela, dar nu a mai găsit piatra verzuie şi crângul, nici podul de piatră şi pârâul secat. Îşi amintea că dincolo de pod era o clădire din care răsunau cântecele copiilor, însă n-a mai găsit acea clădire şi nici n-a mai auzit cântecele. Tata i-a mărturisit lui Li Yuezhen că totul se schimbase, până şi trenul era altfel. În anul acela, când am plecat împreună cu tata, trenul a pornit din gară în zorii zilei şi abia pe la amiază a ajuns în acel orăşel. Acum însă, când a plecat el singur, a luat trenul tot din zori, dar a ajuns după numai o oră şi ceva.

— Îţi mai aduci aminte cum se numea locul acela? m-a întrebat Li Yuezhen.

— Bineînţeles, am zis eu. Era pe strada Malul râului.

Scăldat de razele soarelui de dimineaţă, tata a ieşit din gara aceea. Toţi în jurul său mergeau grăbiţi, trăgând după ei genţi de voiaj sau valize, de parcă porniseră la atac. Deşi nu căra nimic după el, tata se mişca încet, căci trupul lui era mai greoi decât toate bagajele din lume. A ieşit din gară mergând agale, cu braţele atârnându-i vlăguite pe lângă trup.

S-a oprit în piaţa din faţa gării şi cu voce stinsă i-a întrebat pe cei care treceau grăbiţi pe lângă el dacă sunt de-ai locului. A întrebat vreo douăzeci şi ceva de oameni şi doar patru i-au răspuns afirmativ. Pe aceştia din urmă i-a întrebat mai departe despre strada Malul râului. Primii trei tineri i-au spus că habar n-au unde este această stradă, însă cel de-al patrulea, un bătrân, i-a spus că trebuie să schimbe trei autobuze până acolo, aşa că tata s-a urcat într-un autobuz, trăgând de trupul lui secătuit de puteri, şi a pornit în căutarea locului unde mă abandonase, în acel oraş necunoscut.

— De ce te-ai dus acolo? l-a întrebat Li Yuezhen.

— Am vrut să stau un pic pe piatra unde l-am lăsat pe Yang Fei, i-a răspuns el.

Când a găsit locul, deja se făcuse după-amiază. Îşi adunase toată vlaga care îi mai rămăsese, ca să se poată înghesui în autobuz, dar după ce a coborât, a trebuit să se aşeze pe bordură şi să stea ţintuit locului multă vreme până când să se simtă în stare să urce în următorul autobuz. După ce a schimbat trei maşini, a coborât la staţia care se afla la trei sute de metri de strada Malul râului, unde voia el să ajungă. Drumul de trei sute de metri s-a dovedit a fi pentru el mai lung decât unul de trei mii de metri. Înainta cu greu, cu pasul târşâit, de parcă ar fi avut bolovani atârnaţi de picioare. După ce a străbătut vreo cincizeci-şaizeci de metri pe trotuar, a trebuit să se sprijine de un copac pentru câteva clipe. În clipa în care a zărit un restaurant pe marginea drumului, s-a gândit că ar trebui să mănânce şi el ceva, aşa că s-a aşezat la una dintre mesele de pe trotuar, proptindu-şi braţele de marginea ei, ca să-şi susţină trupul mai bine. Şi-a comandat un bol de colţunaşi *hundun*[8], dar după câteva îmbucături, i s-a făcut greaţă şi a vomat într-o pungă pe care o avea la el. Cei care stăteau lângă el şi-au luat bolurile şi au fugit, unul câte unul, înăuntru. Cu voce stinsă, le-a cerut scuze, după care a continuat să mănânce, dar şi să vomite după aceea. Într-un final, a terminat de mâncat, dar şi de vomat. Cu toate acestea, i se părea că a mâncat mai mult decât a vomat, aşa că a prins un pic de vlagă. S-a ridicat clătinându-se şi tot aşa a pornit

către strada Malul râului.

8. Colţunaşi cu umplutură de carne, care, de regulă, se servesc în supă.

— În locul acela s-a ridicat un bloc înalt, în care locuiau mulţi oameni, i-a povestit tata lui Li Yuezhen.

Pârâul de odinioară dispăruse, la fel şi podul de piatră. A auzit voci de copii, dar nu erau vocile copiilor care cântau odinioară, ci vocile unor copii care se jucau la locul de joacă, strigând, cocoţaţi pe tobogan, sub supravegherea bunicilor care stăteau de vorbă pe lângă ei. De acum, se ridicase acolo o zonă rezidenţială, cu alei înguste printre blocurile înalte, pe unde circulau oameni şi maşini. Tata s-a interesat de pârâu, de podul de piatră, însă cei care locuiau acolo veniseră de prin alte locuri, aşa că i-au spus că acolo n-a existat niciodată vreun pârâu şi nici vreun pod de piatră. A întrebat din nou dacă aceea era strada Malul râului, iar oamenii i-au confirmat.

— Dacă dispăruse pârâul, tot se chema strada Malul râului? l-a întrebat Li Yuezhen.

— Numai numele locului nu s-a schimbat. În rest, toate s-au schimbat, a spus el.

Cu voce sfârşită, a continuat să-i întrebe pe oameni dacă acolo era un crâng şi dacă pe pajiştea din mijlocul crângului mai era o piatră verzuie. Cineva i-a spus că nu mai există crângul, dar pajiştea tot acolo este, doar că acum e într-un parc de lângă blocuri, iar pe pajişte într-adevăr mai există o piatră. Tata s-a interesat cât de departe era parcul şi i-a spus că foarte aproape, la vreo două sute de metri, doar că pentru el distanţa aceasta a însemnat un drum pe care l-a făcut cu mare greutate.

Până să ajungă în parc, s-a lăsat amurgul. Razele soarelui la apus, care încă mai zăboveau peste pajişte, răsfirau nuanţe calde asupra pietrelor care răsăreau din iarbă. Printre ele a căutat piatra aceea, din amintirea lui, şi la un moment dat i s-a părut că a dat de ea – piatra aceea cu luciri verzui, pe care stătusem eu odinioară. S-a apropiat încetişor şi ar fi vrut să se aşeze pe ea, doar că trupul nu-l asculta şi tot aluneca la pământ. N-a putut decât să stea pe iarbă, rezemat de piatră, doar că după o vreme a simţit că nu are destulă putere ca să se mai ridice în picioare. Şi-a sprijinit capul de piatra aceea şi a privit fără vlagă un om al străzii, îmbrăcat cu nişte haine ponosite, de culoare albastră, nu departe de el, care tocmai scormonea printr-un coş de gunoi. De mâncare n-a găsit, dar a scos o sticlă de Coca-Cola, i-a desfăcut dopul, a dus-o la gură şi a dat pe gât cele câteva picături care mai rămăseseră pe fund. Vagabondul a mai agitat un pic sticla înainte s-o arunce înapoi în coşul de gunoi. Apoi s-a întors şi l-a ochit pe tata. Îl privea cu nişte ochi ca de şoim, încât tata şi-a plecat privirea, jenat. După o vreme, când şi-a ridicat capul, l-a văzut cum stătea pe o bancă, lângă coşul de gunoi, cu privirea aţintită asupra lui. Tatăl meu numaidecât şi-a dat seama că individul pusese ochii pe uniforma lui cea nouă.

— L-am văzut pe Yang Fei chiar pe piatra aceea, i-a spus el lui Li Yuezhen.

Îşi trăia ultimele lui clipe. Se cufunda în întuneric de parcă s-ar fi cufundat în apă, într-o tăcere desăvârşită. Luminile de la blocuri s-au stins treptat şi tot aşa s-au stins şi stelele, şi luna pe bolta cerească. N-a trecut mult până când în faţa ochilor i s-a aşternut o mare de lumină scânteietoare şi din nou i-a apărut imaginea aceea când m-a părăsit. M-a văzut pe mine, băieţelul de patru anişori, stând pe piatră, îmbrăcat cu un costumaş de

marinar, cu dungi albe şi albastre, pe care mi-l cumpărase atunci când se hotărâse să mă abandoneze. Un micuţ marinar stătea pe o piatră verzuie şi îşi legăna bucuros picioruşele. Cu glas îndurerat, mi-a spus atunci: „Eu mă duc să cumpăr de mâncare“, iar eu i-am răspuns vesel: „Tăticule, să cumperi mai multă!“

Imaginea aceasta, scăldată în lumină, a dispărut într-o clipă, căci două mâini butucănoase i-au smuls tunica de pe el, aducându-l înapoi de la graniţa dintre viaţă şi moarte. Simţea cum trupul îi amorţise deja, dar fărâma de conştiinţă care îi mai rămăsese i-a dat de ştire ce făcea vagabondul acela, care şi-a scos hainele lui ponosite şi s-a îmbrăcat cu uniforma nou-nouţă a tatălui meu. „Te implor!“ a rostit tata cu glasul stins. Auzindu-l că bâiguie ceva, vagabondul s-a aplecat spre el, iar tata a spus: „Două sute de yuani“, după care vagabondul a dibuit banii în buzunarul cămăşii, i-a scos şi i-a vârât în buzunarul tunicii care de acum îi aparţinea. Tata din nou l-a implorat cu voce stinsă, iar vagabondul, auzindu-i chemarea îndurerată, s-a oprit în loc şi l-a privit pentru o clipă, pentru ca apoi să se aplece şi să îl îmbrace cu haina lui albastră şi ponosită.

Ultimul cuvânt rostit de tata, pe care l-a auzit vagabondul, a fost: „Mulţumesc!“

Bezna era nemărginită, iar tata s-a cufundat acolo unde cele zece mii de lucruri[9] piereau şi pierea şi el însuşi. După o vreme, parcă a auzit pe cineva care striga: „Yang Fei!“ Atunci s-a ridicat în picioare şi curând a descoperit că mergea însingurat pe un câmp nesfârşit. Cel care strigase „Yang Fei!“ era chiar el însuşi. A continuat să meargă, a continuat să strige „Yang Fei, Yang Fei, Yang Fei, Yang Fei, Yang Fei, Yang Fei, Yang Fei“, doar că glasul acela era tot mai stins. A străbătut cale lungă peste câmp, nu mai ştia dacă o zi sau poate chiar mai multe, până când chemarea aceea necontenită l-a adus în oraşul în care trăise odinioară şi, aidoma unei călăuze, i-a condus paşii pe străzile oraşului către magazinaşul nostru. A stat multă vreme în loc, peste drum de butic, nu mai ştia dacă au fost două, trei zile sau două săptămâni, însă în tot acest răstimp uşa şi geamurile au rămas închise, iar eu n-am apărut nici măcar pentru o clipă.

9. „Cele zece mii de lucruri“ este o expresie care desemnează întreaga realitate. Este folosită în limba chineză din cele mai vechi timpuri.

Câtă vreme a stat acolo, totul în jur a început să-i devină din ce în ce mai străin. Oamenii şi maşinile care umblau încoace şi încolo pe stradă au prins a se înceţoşa tot mai mult. Cumva a simţit că locul acela în care se afla de atâta amar de vreme se transforma, fiind tot mai greu de desluşit. Numai imaginea magazinului rămăsese limpede tot timpul, aşa că şi el a stat încremenit în loc, aşteptând să se deschidă uşa şi să-mi fac eu apariţia. În cele din urmă, uşa s-a deschis, însă în locul meu a văzut o femeie care vorbea din uşă cu un bărbat dinăuntru. Tata şi-a dat seama numaidecât că acela nu eram eu, aşa că, deznădăjduit, s-a îndepărtat cu capul plecat.

— Yang Fei a vândut buticul şi a plecat să te caute, i-a spus Li Yuezhen.

Tata a încuviinţat din cap şi a spus:

— Am văzut că a ieşit altcineva de acolo şi mi-am dat seama că Yang Fei vânduse tot.

Apoi, tatăl meu a umblat întruna, rătăcind fără încetare şi, cum mergea el aşa, i-au ajuns la urechi cântecele acelea aidoma unor triluri de privighetoare. Numaidecât a pornit

către locul de unde răzbăteau ele, ca să descopere acolo nenumărate schelete care se vânzoleau încoace şi încolo. În cele din urmă, trilurile l-au condus către o pădurice, unde, pe frunzele late ale copacilor, se legănau nişte schelete de copilaşi. O femeie îmbrăcată în alb a ieşit dintre copaci şi atunci a recunoscut-o pe Li Yuezhen. Şi ea l-a recunoscut pe el, căci la momentul acela înfăţişarea lor era încă neschimbată. Au stat amândoi între copilaşii care cântau precum privighetorile şi şi-au povestit ultimele clipe trăite în lumea pe care o părăsiseră. Tata a întrebat de mine, iar Li Yuezhen i-a spus că ultimul lucru pe care îl ştia era că plecasem să-l caut în satul lui natal. Altceva nu mai ştia nici ea.

Cum se simţea de-a dreptul istovit, el s-a întins pentru câteva zile pe iarbă, la poalele copacilor în care cântau copiii. După aceea, s-a ridicat şi i-a spus lui Li Yuezhen că îmi tare duce dorul şi ar fi vrut nespus de mult să-mi mai vadă chipul o dată. I-ar fi fost de ajuns şi să mă zărească un pic de la depărtare. A pornit din nou în căutarea mea, rătăcind drumul necontenit, dar deja nu se mai putea apropia de oraş, căci părăsise de prea multă vreme lumea aceea. A mers zi şi noapte, şi într-un târziu a ajuns la salonul funerar. Aici era punctul de legătură dintre cele două lumi.

A intrat în sala unde aşteptau cei ce urmau să fie incineraţi, la fel ca şi mine, când am intrat pentru prima dată. Acolo a ascultat discuţiile despre hainele funerare ale fiecăruia, despre urne funerare şi morminte şi i-a văzut cum intră unul câte unul în cuptor. A stat multă vreme acolo, până când s-a gândit că sala aceea de aşteptare ar fi trebuit să aibă un lucrător. Aşa gândea el, un împătimit al muncii. Când a intrat unul care întârziase, el, din proprie iniţiativă, l-a întâmpinat, i-a cerut numărul de ordine şi l-a condus către scaun. Şi-a dat seama că se purta întocmai ca un lucrător de-al locului, aşa că a început să se plimbe încoace şi încolo pe culoar. La un moment dat, a băgat mâna în buzunarul hainei albastre ponosite, cu care îl îmbrăcase vagabondul, şi a dat peste o pereche de mănuşi albe. După ce şi le-a pus, a avut sentimentul că este cu adevărat lucrător în sala de aşteptare. Zi după zi, şi-a îndeplinit sarcinile, arătând cel mai mare respect celor care veneau acolo; zi după zi, aştepta cu bucurie, ştiind că dacă îşi vedea de treabă, peste treizeci, patruzeci, cincizeci de ani… avea să mă întâlnească.

Li Yuezhen a făcut o pauză. Acum ştiam unde este tata. El era cel îmbrăcat cu haină albastră şi cu mănuşi albe, din sala de aşteptare a salonului funerar, lucrătorul acela cu chipul numai oase, fără piele, omul acela cu vocea ostenită, dar îndurerată – acela era tatăl meu.

Vocea lui Li Yuezhen a răsunat din nou. Mi-a spus că odată tata s-a întors de la salonul funerar şi a venit direct la ea, ca să-i spună despre cum a intrat el în sala de aşteptare şi a început o nouă slujbă acolo. Imediat ce a isprăvit de povestit lucrurile acestea, a şi plecat, căci nu mai putea să zăbovească. Li Yuezhen a mai adăugat că el era atât de grăbit fiindcă se gândea că n-ar fi trebuit să părăsească locul acela.

Vocea lui Li Yuezhen răsuna precum apa care picura, şi fiecare cuvânt pe care îl rostea era aidoma picăturii de apă ce atingea pământul.

Ziua a şasea

Un tânăr care se rătăcise, după ce a tot ezitat, până la urmă a venit aici să-i aducă Şoricuţei veşti dintr-o altă lume despre prietenul ei.

Când a ajuns printre noi, tânărul s-a uitat năuc în jurul său, la iarba verde şi copacii cu coroana bogată, apoi la cei care umblau de colo, colo – mulţi doar nişte schelete, alţii cu ceva carne pe ei.

— Oare cum am ajuns eu aici? a spus mai mult pentru sine. După care a continuat: Pare-mi-se că sunt de vreo cinci zile pe aici. Am umblat întruna, dar habar n-am cum am ajuns aici.

O voce de lângă mine i-a spus:

— Unii vin aici la o zi după ce au murit, alţii după câteva zile.

— Am murit? a zis uluit.

— N-ai ajuns încă la salonul funerar? a întrebat vocea.

— Salonul funerar? De ce să mă duc la salonul funerar?

— Oricine trebuie să se ducă la salonul funerar după ce moare, pentru incinerare.

— Voi toţi aţi fost incineraţi? a spus privindu-ne cu uimire. Din câte văd eu, nu arătaţi a fi nişte urne funerare!

— Încă nu am fost incineraţi.

— Nici voi nu aţi ajuns la salonul funerar?

— Noi nu avem mormânt.

— Păi nici eu n-am, a mormăit. Dar cum se face că am murit?

— Îţi vor spune cei care vor veni după tine, a zis o altă voce.

El a scuturat din cap şi a adăugat:

— Adineauri m-am întâlnit cu cineva care mi-a spus că numai ce a venit încoace. Nu mă cunoaşte şi nici nu ştie cum am ajuns eu aici. Nu ştie nici el cum a ajuns.

Eu mă pregăteam să mă duc la sala de aşteptare a salonului funerar, să-l văd pe tata, însă acum tânărul acesta mă oprise din drum. Avea trupul cam turtit, iar pe pieptul hainei se vedea un semn ciudat. După ce l-am studiat mai cu atenţie, mi-am dat seama că era urma unei roţi de maşină.

— Îţi mai aduci aminte ultima imagine? l-am iscodit.

— Ce vrei să zici cu ultima imagine?

— Ia gândeşte-te, ultimul lucru care ţi s-a întâmplat.

Se vedea pe chipul lui cum se căzneşte să-şi amintească, iar după o vreme a spus:

— Îmi aduc aminte doar că era o ceaţă deasă. Eu mă aflam pe stradă şi aşteptam autobuzul. În rest, mi s-a şters totul din minte.

Mi-am amintit atunci ceaţa deasă din ziua în care am părăsit cămăruţa închiriată. Când am trecut pe lângă staţia de autobuz, am auzit o bufnitură ca şi cum s-ar fi ciocnit mai multe maşini. Apoi, o limuzină a ţâşnit din ceaţa deasă, după care strigătele disperate ale oamenilor au vuit precum puhoaiele năvalnice.

— Nu cumva stăteai lângă tăbliţa din staţia de autobuz? l-am întrebat eu.

S-a gândit un pic şi a spus:

— Aşa-i, acolo stăteam.

— Pe tăbliţă nu scria cumva „Autobuzul nr. 203“?

A încuviinţat din cap zicând:

— Da, da, aşteptam autobuzul cu numărul 203.

— Ai ajuns aici în urma accidentului de maşină, i-am spus. Ai urme de roţi pe haine.

— Am murit în accidentul de maşină? a întrebat el şi a lăsat privirea în jos, către pieptul hainei, părând a înţelege ce s-a întâmplat. Parcă m-a lovit ceva, după care a trecut peste mine. M-a privit, a privit şi scheletele de lângă el şi mi-a spus: Tu nu eşti la fel ca ei.

— Eu de abia am venit, i-am răspuns eu, pe când ei au venit de multă vreme.

— O să fiţi şi voi curând la fel ca noi, a spus un schelet.

— O să treacă primăvara, apoi vara şi o să fim şi noi ca ei, i-am zis și eu tânărului.

Pe chipul său s-a ivit o umbră de nelinişte.

— O să mă doară? l-a întrebat el pe schelet.

— Nu doare, i-a răspuns acesta. E exact ca atunci când cad frunzele toamna, una după alta.

— Dar frunzele dau din nou primăvara! a spus el.

— La noi nu mai dă nimic, i-a răspuns scheletul acela.

— Am înţeles, a spus tânărul, dând din cap, cu aerul unui om cufundat în gânduri.

Atunci s-a auzit vocea unei femei:

— Xiao Qing!

— Mi se pare că mă strigă cineva, a tresărit.

— Xiao Qing! a răsunat din nou vocea aceea.

— Ce ciudat! Şi aici e cineva care mă cunoaşte, a spus privind cu vădită curiozitate în jur.

— Xiao Qing, aici sunt!

Şoricuţa se apropia, îmbrăcată cu nişte pantaloni bărbăteşti atât de mari, încât călca pe manşete. Tânărul acesta pe nume Xiao Qing privea stupefiat spre Şoricuţa, căci o auzea înainte să o vadă.

— Xiao Qing, sunt eu, Şoricuţa!

— După voce nu pari a fi Şoricuţa, dar din câte văd, chiar tu eşti.

— Chiar eu sunt, Şoricuţa!

— Chiar?

— Da, chiar sunt!

Când a ajuns în faţa noastră, l-a întrebat:

— Cum de-ai ajuns aici?

— Accident de maşină, a spus el, arătând spre piept.

— Ce-i asta? a întrebat Şoricuţa, cu ochii aţintiţi asupra urmelor de roţi de pe hainele lui.

— Pe aici au trecut roţile maşinii.

— Te-a durut?

S-a gândit un pic şi a zis:

— Nu-mi amintesc. Parcă totuşi am tras un ţipăt.

Şoricuţa a dat din cap şi a continuat:

— L-ai văzut pe Wu Chao?

— L-am văzut.

— Când?

— Cu o zi înainte de a veni aici.

Şoricuţa s-a întors către noi şi ne-a spus că, în lumea aceea, Xiao Qing locuia cu „neamul şobolanilor“ în adăpostul antiaerian. Ea şi prietenul ei îl cunoscuseră în urmă cu mai bine de un an, fiind vecini la subsol.

— Wu Chao a aflat ce mi s-a întâmplat? l-a întrebat.

— A aflat, a spus Xiao Qing. Ţi-a cumpărat un mormânt.

— Mi-a cumpărat mormânt?

— Da. Mi-a dat mie banii şi m-a trimis să ţi-l cumpăr eu.

— De unde a făcut el rost de bani ca să-mi cumpere mormânt?

Când Şoricuţa a murit aruncându-se de la etaj, Wu Chao tocmai îl îngrijea pe tatăl său, care era grav bolnav. De îndată ce sănătatea acestuia s-a mai îmbunătăţit un pic, Wu Chao s-a întors în oraş, la locuinţa lor din subsol. Era miezul nopţii deja. Cum n-a găsit-o pe Şoricuţa acolo, a strigat-o cu voce joasă de câteva ori, dar aceasta nu i-a răspuns. Toţi cei din neamul şobolanilor erau în lumea viselor de acum. Tânărul a plecat pe culoarul îngust, ca să tragă cu urechea, gândindu-se că ea ar fi putut fi prin alte încăperi, de vorbă cu cineva. N-a auzit nimic, în afară de un bărbat care sforăia, o femeie care vorbea în somn şi un prunc care plângea. Atunci s-a gândit că Şoricuţa poate că se afla la vreun internet cafe, de vorbă cu cineva online, aşa că a pornit către ieşirea din subteran. Acolo l-a întâlnit Xiao Qing, care se întorcea din tura de noapte şi care i-a spus că Şoricuţa deja părăsise lumea oamenilor, căci murise în urmă cu trei zile.

Xiao Qing a mai spus că, atunci când a auzit că tânăra s-a sinucis aruncându-se de pe Turnul Pengfei, Wu Chao a rămas încremenit. După o vreme, a început să tremure din tot corpul şi, scuturând întruna din cap, spunea că aşa ceva nu-i cu putinţă, nu se putea întâmpla asta. Apoi s-a năpustit către ieşirea din adăpostul antiaerian.

A intrat în goană în cel mai apropiat internet cafe şi a citit postările sale pe QQ, după care a citit un articol despre sinuciderea ei. Atunci a priceput că fata murise şi îl părăsise pentru totdeauna.

Wu Chao a rămas în faţa calculatorului într-o stare vecină cu inconştienţa, până când monitorul s-a înnegrit. Abia atunci s-a ridicat şi a părăsit cafeneaua. Cum mergea în liniştea nopţii, a văzut deodată un străin care se apropia.

— Şoricuţa a murit! i-a spus Wu Chao cu voce tremurândă.

Trecătorul s-a speriat teribil şi, crezând că a dat peste vreun bolnav psihic, a traversat strada cu pas grăbit, uitându-se temător în urma lui.

Wu Chao hoinărea ca o umbră prin crivăţul care biciuia oraşul. Mergea fără ţintă prin bezna nopţii, fără să ştie de cât timp şi nici încotro se îndreaptă. Când a trecut pe lângă Turnul Pengfei, n-a avut curajul să ridice capul şi să privească în sus. A umblat aşa până la revărsatul zorilor, dar tot pierdut se simţea. Când s-a amestecat printre oamenii care plecau grăbiţi, dis-de-dimineaţă, la serviciu, încă rostea fără încetare: „Şoricuţa a murit!“

Oamenii se arătau nepăsători la cuvintele lui şi numai unul singur, care mergea alături de el, văzându-l că vorbeşte întruna şi plânge, l-a întrebat curios:

— Cine e Şoricuţa?

Wu Chao a rămas buimac pentru o clipă, după care a răspuns:

— Liu Min.

Bărbatul acela a scuturat din cap, semn că nu o cunoaşte pe Liu Min, după care şi-a văzut de drum. Wu Chao l-a petrecut cu privirea şi a spus în şoaptă:

— Era prietena mea.

Când s-a înnoptat, s-a întors în locuinţa din subteran şi s-a întins, deznădăjduit, pe patul pe care îl împărţise cu Şoricuţa. Într-un târziu, a adormit, dar s-a trezit de câteva ori, plângând în somn.

A doua zi, nu mai avea lacrimi să plângă. N-a avut chef nici să mănânce, nici să bea, ci a stat în pat inert, ascultându-i pe vecinii lui cum gătesc şi vorbesc. Se mai auzeau şi copiii care alergau şi ţipau. Habar n-avea ce făceau şi ce discutau ceilalţi. Tot ce ştia era că nenumărate zgomote se amestecau fără încetare.

S-a cufundat în prăpastia amintirilor, din care Şoricuţa îi apărea uneori veselă, alteori supărată, însoţită de o lumină care ba strălucea, ba se stingea. După mult timp, a înţeles că tot ce avea de făcut de acum înainte era să se asigure cât mai repede că Şoricuţa avea parte de odihna veşnică. În scurta ei viaţă, avusese multe dorinţe, dar el nu reuşise s-o ajute să-şi împlinească nici una. Ea se plângea de fiecare dată, după care uita şi curând tânjea după altceva. Acum, lui i se părea că ultima ei dorinţă trebuie să fi fost să aibă parte de un mormânt, dar se temea că şi de astă dată avea s-o dezamăgească.

În timp ce-l frământau toate aceste gânduri, din tot vacarmul acela a răzbătut până la el vocea limpede a unui bărbat care povestea despre cum câştigase un cunoscut de-al său peste treizeci de mii de yuani vânzându-şi un rinichi.

Cum stătea Wu Chao în pat, deodată s-a ridicat în capul oaselor, cu un singur gând în minte: să-şi vândă un rinichi, ca să-i cumpere mormânt Şoricuţei.

A ieşit din adăpostul antiaerian şi a intrat în internet cafe, amintindu-şi că văzuse pe internet, cândva, o ştire despre vânzarea de rinichi. A căutat un pic şi a găsit numaidecât un număr de telefon. A împrumutat un pix de la cineva, şi-a scris numărul de telefon pe palmă, a ieşit din cafenea şi s-a dus la un telefon public, de unde a sunat. Cel care i-a răspuns a avut nenumărate întrebări şi, după ce s-a asigurat că într-adevăr voia să-şi vândă un rinichi, au stabilit să se vadă la Turnul Pengfei. La auzul acestui nume, Wu Chao nu şi-a putut stăpâni un fior, căci era chiar locul de unde se aruncase în gol Şoricuţa lui.

Când a ajuns acolo, a observat că era un loc foarte animat, cu maşini şi pietoni care

circulau în toate direcţiile, un loc cu adevărat zgomotos. A rămas în aşteptare, el şi umbra lui. Maşinile treceau una după alta, intrând sau ieşind din parcarea subterană. A ridicat capul de câteva ori şi a privit către geamurile clădirii, care reflectau razele orbitoare ale soarelui. Nu ştia că acolo stătuse cândva şi Şoricuţa lui.

Un bărbat îmbrăcat cu o haină de iarnă neagră s-a apropiat de el şi l-a întrebat în şoaptă:

— Tu eşti Wu Chao?

A încuviinţat din cap şi atunci bărbatul acela i-a şoptit:

— Vino cu mine!

Wu Chao l-a urmat, înghesuindu-se într-un autobuz. După câteva staţii, au coborât şi s-au urcat în altul. După ce au schimbat şase autobuze, au ajuns într-o zonă care părea să fie în suburbii. Wu Chao l-a urmat până la intrarea într-un cartier. Bărbatul i-a spus să intre, iar el a rămas afară, ca să dea un telefon. Wu Chao a intrat în cartierul acela care părea cam părăsit şi a văzut că dintr-o clădire a ieşit un bărbat care fuma. Wu Chao s-a apropiat de el, iar individul şi-a aruncat ţigara pe jos, a stins-o călcând pe ea, după care l-a întrebat:

— Deci vrei să-ţi vinzi rinichiul?

Wu Chao a încuviinţat din cap şi atunci individul i-a făcut un semn cu mâna, chemându-l în interiorul clădirii. Au mers pe o scară murdară din beton, până la subsol, iar când bărbatul acela a deschis uşa, l-a izbit mirosul de fum de ţigară. În lumina palidă, Wu Chao a văzut şapte indivizi care stăteau pe paturi şi fumau. S-a îndreptat către patul care era liber.

Apoi a arătat buletinul, a semnat acordul de vânzare a rinichiului, după care i s-a făcut un control medical şi i-a fost recoltată o probă de sânge. A rămas să aştepte rezultatele. Începea o nouă viaţă în subteran. S-a culcat pe o pernă soioasă, care nu mai fusese spălată niciodată. Cine ştie câţi mai dormiseră pe ea, fiindcă emana un miros greu. Individul acela care îl condusese aici venea de două ori pe zi şi le aducea ţigări ieftine şi câte două mese – la prânz, varză şi cartofi, seara, cartofi şi varză. În încăpere nu se afla nici o masă, aşa că mâncau în pat, ba doi dintre ei stăteau pe vine lângă pat şi mâncau aşa. În încăperea aceea din subsol se simţeau tot felul de mirosuri ciudate, acoperite de mirosul de ţigară atunci când cei şapte fumau, rând pe rând. Când dormeau însă, Wu Chao se trezea din somn din pricina mirosului puternic, simţind ca o apăsare grea pe piept.

Cei şapte bărbaţi de acolo erau toţi tineri. N-aveau nici o problemă şi toată ziua fumau, stăteau de vorbă despre treburile de pe şantier, de la fabrică, de la firma care se ocupa cu mutările. Păreau să fi făcut multe munci la viaţa lor. Toţi îşi vindeau câte un rinichi ca să facă rost mai repede de nişte bani, fiindcă spuneau că, şi dacă ar fi muncit din greu câţiva ani, tot nu reuşeau să adune atâţia bani cât primeau din vânzarea unui rinichi. Visau la viaţa pe care o vor duce după aceea, când îşi vor putea permite să-şi cumpere un rând de haine bune, un telefon Apple, vor putea să stea câteva nopţi la un hotel de lux şi să mănânce câteva mese la un restaurant bun. După ce visau aşa, se cufundau cu toţii în tristeţe, pentru că de mai bine de o lună de când aşteptau, nu se găsise nici un primitor de organe cu care să fie compatibili. Unul dintre ei fusese deja în centre de recoltare de organe din cinci oraşe, în fiecare petrecând aproape două luni, după care fusese dat afară,

din pricină că nimeni nu voia rinichiul lui. Traficanţii de rinichi îi dădeau doar patruzeci, cincizeci de yuani pentru drum, cu care el trebuia să-şi cumpere biletul de tren până în următorul oraş unde exista un centru de recoltare. Spunea că nu avea nici un şfanţ, aşa că n-avea încotro decât s-o ducă aşa, ca un cerşetor, dintr-un centru în altul.

Bărbatul acesta era umblat şi văzuse multe, iar atunci când cineva se plângea de hrana proastă, spunând că nu mănâncă altceva decât cartofi şi varză, el îl contrazicea, spunându-i că o dată pe săptămână aveau parte de doufu şi de supă din oase de pui. Mai spunea că într-un centru de recoltare, unde fusese mai înainte, mâncase zi de zi vreme de o lună o mâncare dezgustătoare. Unii se temeau că operaţia aceasta prin care le era scos un rinichi nu era sigură, însă el, ca un mare cunoscător în acest domeniu, le spunea că totul ţine de noroc. După părerea lui, traficanţii de organe n-aveau pic de conştiinţă, fiindcă dacă ar fi avut, n-ar fi fost în stare de o asemenea muncă. În plus, ca să mai economisească nişte bani, nu chemau medici profesionişti să facă operaţiile, din pricina onorariilor mari pe care le cereau, ci întotdeauna apelau la felceri.

La auzul veştii că nişte felceri aveau să-i opereze, ceilalţi tineri au fost foarte revoltaţi, spunând că nemernicii de traficanţi de organe n-aveau pic de scrupule, numai ca să câştige mai mulţi bani.

Acestui tip nu-i păsa însă şi spunea că lumea nu ducea lipsă de nemernici care să facă tot felul de ticăloşii, nu-i aşa? Mai mult de-atât, felcerul era şi el un doctor şi, cum ajungea să se specializeze în recoltarea de rinichi, devenea foarte experimentat, poate chiar mai priceput decât un chirurg dintr-un spital normal.

Ceea ce îl înfuria pe el era că nimeni nu voia rinichiul lui, socotindu-se lipsit de noroc, dacă nu se găsise deloc o compatibilitate cu vreun cumpărător. Anual erau un milion de bolnavi de rinichi în toată ţara, dependenţi de dializă, dar numai în jur de patru mii de transplanturi legale de rinichi. Cu siguranţă că jigodiile alea care trebuiau să găsească receptorii compatibili nu-şi făceau treaba aşa cum se cuvine, şi astfel ajunsese să aştepte mai bine de jumătate de an să-şi doneze bunătate de rinichi. Mai spunea că, dacă şi de data aceasta avea să fie dat afară, se va duce la templu, ca să aprindă beţişoare şi să se roage la Buddha ca să-şi vândă rinichiul cât mai repede, după care să-şi cumpere un bilet şi să ia trenul către următorul centru de recoltare.

De când venise în acest centru subteran, Wu Chao nu scosese o vorbă, ci îi ascultase nepăsător pe ceilalţi cum îndrugă verzi şi uscate. Şi când a auzit că vine un felcer să le facă operaţia de rinichi a rămas tot nepăsător, doar că simţea cum îl cuprinde amărăciunea când se gândea la Şoricuţa. Se ruga să se găsească mai repede cineva compatibil cu el, ca să-şi vândă rinichiul şi să-i cumpere ei cât mai curând un mormânt. Numai că cei şapte din centrul subteran aşteptau de atâta amar de vreme, iar unul dintre ei mai avea un pic şi făcea un an de când era acolo. Toate acestea îl nelinişteau teribil, îi dădeau insomnii, făcându-l să se perpelească în aşternuturile acelea murdare, cu miros greu de îndurat.

În a şasea zi de când se afla acolo, bărbatul acela care venea doar ca să le aducă mâncarea a apărut pe neaşteptate, a deschis uşa şi a strigat:

— Wu Chao!

La început, Wu Chao, care stătea întins în aşternuturile soioase, nu a reacţionat. Ceilalţi şapte s-au privit unul pe celălalt, pricepând că nici unul dintre ei nu avea acest

nume, ci era vorba de cel care nu scosese un cuvânt de când venise.

— Atât de repede! au spus cu uimire în glas.

— Wu Chao, a spus bărbatul stând în uşă, s-a găsit unul compatibil cu tine.

Wu Chao a dat la o parte pătura soioasă, după care s-a îmbrăcat şi s-a încălţat rapid, sub privirile pline de invidie ale celorlalţi şapte bărbaţi. În timp ce se îndrepta spre uşă, individul care fusese în cinci oraşe ca să-şi vândă rinichii i-a spus:

— Ai să te umpli de bani!

Wu Chao l-a urmat pe bărbatul acela şi a urcat până la etajul patru pe scara de beton. Au ciocănit la o uşă, după care au intrat. În încăpere, pe canapea, era un bărbat de vârstă mijlocie, care, pe un ton prietenos, l-a invitat pe Wu Chao să ia loc pe canapea şi i-a explicat cum în realitate corpul uman are nevoie doar de un rinichi, cel de-al doilea fiind în plus, la fel ca apendicele, poţi să-l păstrezi, dar poţi şi să-l scoţi.

Lui Wu Chao nu-i păsa de lucrurile acestea, aşa că l-a întrebat:

— Cu cât se vinde un rinichi?

— Treizeci şi cinci de mii de yuani, a spus bărbatul.

Wu Chao s-a gândit că banii aceştia sigur îi ajung ca să cumpere un mormânt, aşa că a încuviinţat din cap imediat.

— Aici primeşti cei mai mulţi bani. Peste tot ţi se dau numai treizeci de mii, a spus bărbatul.

I-a precizat şi că nu-i cazul să-l îngrijoreze operaţia, fiindcă ei aduc numai doctori de la spitale mari, dornici să facă şi ei un ban în plus.

— Cei din salon spuneau că sunt felceri, a zis Wu Chao.

— Vorbesc numai prostii! a spus bărbatul între două vârste, enervat. Noi aducem numai chirurgi profesionişti, cărora le dăm cinci mii de yuani pentru o operaţie de rinichi.

După aceea, Wu Chao a intrat într-o cameră de la etajul cinci, unde erau patru paturi, dar numai o singură persoană se afla acolo, căreia i se făcuse deja operaţia de prelevare a rinichiului. Când l-a văzut pe Wu Chao intrând, i-a zâmbit prietenos, iar Wu Chao i-a răspuns şi el cu un zâmbet.

Operaţia acestui bărbat reuşise, aşa că acum putea să se ridice în capul oaselor şi să stea de vorbă cu Wu Chao. I-a spus că deja nu mai făcea febră, iar peste câteva zile putea să şi plece acasă. L-a întrebat pe Wu Chao de ce vrea să-şi vândă rinichiul, iar el a plecat capul şi s-a gândit un pic, după care i-a spus:

— Pentru prietena mea.

— Şi eu la fel, a răspuns bărbatul.

Apoi i-a povestit că de trei ani avea o prietenă, la el în sat, şi ar fi vrut s-o ia de nevastă, dar familia ei i-a cerut mai întâi să-şi facă o casă, dacă se gândea la căsătorie. Atunci el a plecat la muncă, doar că avea un câştig demn de toată mila, aşa încât ar fi fost nevoit să muncească vreo zece ani ca să ajungă să ridice o casă. Tânăra cu siguranţă nu l-ar fi aşteptat atâta timp şi s-ar fi căsătorit cu altcineva. Atunci, pentru că avea mare nevoie de bani, se hotărâse să vină aici şi să-şi vândă un rinichi.

— Banii ăştia vin repede, a spus el.

Şi zicând aşa, a pufnit în râs. A mai spus că aşa e acolo, la ei acasă, dacă n-ai bani, mai bine nu te căsătoreşti şi l-a întrebat pe Wu Chao dacă aşa era şi la el.

Wu Chao a încuviinţat din cap. Ochii i s-au umezit brusc, amintindu-şi de Şoricuţa, care nu îl părăsise nici o clipă, ci îi fusese alături mereu, aşa sărac cum era. Şi-a plecat capul la gândul acesta, căci n-ar fi vrut ca străinul să-i vadă lacrimile. După un timp, a ridicat capul şi a întrebat:

— Dar prietena ta de ce nu lucrează?

— Ar vrea să lucreze, dar nu poate, fiindcă tatăl ei a paralizat, iar mama este bolnavă şi ea. Cum ea este singurul copil, n-are ce face, trebuie să stea să-i îngrijească.

Wu Chao s-a gândit la soarta pe care a avut-o Şoricuţa, aşa că a spus şi el o vorbă la întâmplare:

— Atunci mai bine să nu lucreze.

Viaţa de la etajul cinci era total diferită de cea din subsol. Aici aerul era proaspăt, aşternuturile erau curate. Ziua bătea soarele, noaptea strălucea luna. Dimineaţa putea să mănânce un ou, o chiflă fiartă în abur, putea să bea un bol de terci, iar la prânz şi seara primea câte o casoletă cu mâncare în care găsea şi carne, ba uneori avea parte şi de peşte.

Wu Chao se trezea înconjurat de razele soarelui, iar seara se culca sub razele lunii. De vreun an şi ceva, de când trăia în acest oraş, nu avusese parte de aşa o viaţă, ci se trezise şi se culcase în fiecare zi în locul acela unde nu ajungeau nici razele soarelui, nici lumina lunii. Acum, lumina celor două astre îi părea atât de frumoasă şi, chiar şi atunci când închidea ochii, simţea strălucirea lor. În faţa geamului creştea un copac care iarna era de un gălbui palid. Cu toate că părea uscat, păsările tot poposeau pe crengile lui. Uneori cântau la fereastra lor, apoi băteau din aripi şi zburau una după alta peste acoperişurile caselor. Și-a amintit că Şoricuţa trăise alături de el mai bine de un an şi, în tot acest răstimp, nu avusese parte de razele lunii la culcare şi nici de strălucirea soarelui la sculare, iar la gândul acesta a simţit o durere nespusă în suflet.

După trei zile, Wu Chao l-a urmat pe bărbatul acela de vârstă mijlocie într-o încăpere fără ferestre. Un tip cu ochelari, după toate aparenţele doctor, i-a spus să se întindă pe un pat de operaţie foarte simplu. O lampă îi bătea în faţă, iar lumina era atât de puternică, încât l-au durut ochii şi după ce i-a închis. Anestezia l-a adormit complet. Când şi-a revenit în simţiri, era deja în patul lui din salonul cufundat în tăcere. Bărbatul acela cu care împărţise camera mai înainte deja plecase, aşa că era singur. A observat că pe pernă avea un pliculeţ cu antibiotic şi o sticlă de apă minerală. Când a încercat să se mişte, a simţit o durere violentă în partea stângă, ceea ce i-a dat de înţeles că nu mai are rinichiul stâng.

Bărbatul de vârstă mijlocie a venit să-l vadă de două ori. I-a spus să ia antibioticul la timp şi după o săptămână n-o să mai aibă nimic. Wu Chao a stat singur în camera de la etajul cinci. În fiecare zi veneau să-l vadă păsărelele – unele zburau prin faţa ferestrei, altele poposeau pentru o vreme pe crengile copacilor. Ciripeau ca şi cum ar fi stat la taifas după placul inimii.

Când s-a întors acasă, vecinii din adăpostul antiaerian au văzut doi străini cum îl aduc acasă pe targă şi îl aşază în pat. Apoi au aflat şi ei că îşi vânduse un rinichi ca să-i cumpere mormânt Şoricuţei.

Wu Chao a stat în pat şi a luat antibiotic, dar după câteva zile, când a terminat tratamentul, tot făcea febră mare, ba de câteva ori și-a mai și pierdut cunoștința. Când şi-a revenit, a avut senzaţia că trupul său îl părăsea. Toţi vecinii din subsol veneau să-l vadă, îi

aduceau de mâncare, dar el era în stare doar să bea un pic de terci. Unii au spus că o să-l ducă la spital, însă el a scuturat din cap cu încăpăţânare, fiindcă ştia că, odată ajuns la spital, avea să-şi piardă toţi banii câştigaţi din vânzarea rinichiului. Era convins că avea să reziste, însă această credinţă pălea tot mai tare cu fiecare zi care trecea, şi cum leşina tot mai des, îi era tot mai limpede că nu va putea merge singur să-i aleagă un mormânt Şoricuţei, iar acest lucru îl mâhnea straşnic, făcându-l adeseori să izbucnească în plâns.

Odată, când şi-a revenit din leşin, Wu Chao i-a întrebat cu voce şoptită pe cei câţiva vecini care se aflau în preajma sa:

— Au venit păsărelele?

— Nu sunt păsărele aici, au zis vecinii.

Wu Chao continua să spună în şoaptă:

— Eu am auzit păsărele.

— Adineauri, când am venit încoace, am văzut un liliac, a spus unul dintre vecini.

— Nu era liliac, era o pasăre, a răspuns Wu Chao.

Xiao Qing i-a povestit că ultima oară când l-a văzut, Wu Chao, care de acum deschidea ochii cu greu, i-a cerut ajutorul. I-a spus că avea treizeci şi cinci de mii de yuani sub pernă, din care să ia treizeci şi trei de mii şi să se ducă să-i cumpere un mormânt Şoricuţei, după care să cumpere o piatră funerară mai bună şi o urnă funerară. I-a mai spus că păstrează el două mii de yuani, fiindcă îi trebuiau ca să se pună pe picioare, şi în plus, va avea nevoie în fiecare an, de Sărbătoarea Luminii Pure[10], să se ducă să-i cureţe Şoricuţei mormântul.

10. Sărbătoarea Luminii Pure este sărbătoarea morţilor în China, care are loc în data de 5 aprilie.

S-a tras într-o parte cu greu, ca să dibuiască Xiao Qing banii de sub pernă. Apoi, l-a învăţat pe acesta ce să scrie pe piatra funerară: „În amintirea iubitei mele Şoricuţe“, după care să graveze şi numele lui. Xiao Qing a luat banii şi, când era pe punctul să iasă din încăpere, Wu Chao l-a chemat cu voce stinsă şi i-a spus că mai bine să scrie pe piatra funerară Liu Min în loc de Şoricuţa.

Şoricuţa plângea, iar plânsul ei era precum ploaia cea tristă. Când îi atingeau faţa şi trupul, lacrimile răsunau precum picăturile de ploaie care cădeau peste frunzele de bananier. Față de plânsetele celor douăzeci şi şapte de bebeluşi, plânsul ei era şi mai îndurerat, şi mai răsunător.

Multe schelete aflate acolo ascultau cu luare-aminte şi se tot întrebau cine cânta cântecul acesta atât de jalnic? Cineva a spus că nu-i cântec, ci e plâns – plângea fata aceea frumoasă care abia venise, tânăra drăguță îmbrăcată cu pantaloni lungi, bărbăteşti. Pantalonii erau atât de lungi şi largi, încât ea călca pe manşete. Acum, nu se mai vânzolea dintr-o parte într-alta, ci stătea locului şi plângea.

Şoricuţa stătea pe iarba de la poalele copacului, pe malul apei, cu spinarea rezemată de trunchi. Îşi acoperise picioarele cu iarba verde şi florile de câmp care tocmai se deschiseseră. În apropiere, râul susura la vale. Lacrimile de pe chipul fetei semănau cu

roua care atârna pe frunzele copacilor. Suspina în timp ce mâinile ei aranjau pantalonii bărbăteşti ca şi cum ar fi fost o fustă lungă.

Xiao Qing stătea aproape de Şoricuţa, la fel de țeapăn ca un indicator din stația de autobuz, şi privea scheletele cum veneau de departe, unele încă mai având ceva carne pe ele. Se adunau cu toţii laolaltă şi, în timp ce se apropiau, au auzit povestea depănată de Xiao Qing. După expresia de pe chipul său, părea că a pornit pe drumul uitării, căci multe lucruri erau amestecate, ca şi cum ar fi însăilat frânturi de episoade, ca într-un vis.

S-au apropiat toţi, aflând că Şoricuţa urma să plece către locul odihnei veşnice, dar spuneau în şoaptă că nici unul dintre cei veniţi aici nu mai plecase. Şoricuţa ar fi fost prima care pleca, doar că ea avea trupul întreg şi frumuseţea neatinsă.

Toţi din această mulţime întunecată voiau să meargă s-o vadă pe Şoricuţa, care stătea pe iarba de la poalele copacilor şi plângea, în timp ce-şi aranja o fustă lungă. O înconjuraseră curioşi. Veneau grămadă, dar unii se băgau în faţă, alţii se trăgeau înapoi, exact ca valurile nestăvilite ale mării. Fiecare o privea şi îi făcea urări acestei fete frumoase, care avea să plece curând către locul odihnei veşnice.

Vocea unui om bătrân din mulţime i s-a adresat Şoricuţei, care plângea în timp ce îşi aranja fusta:

— Copilă, ar trebui să te îmbăiezi.

Şoricuţa a ridicat chipul scăldat de lacrimi şi s-a oprit, privindu-l cu uimire pe acel schelet bătrân.

— În curând vei intra la crematoriu. Trebuie să te îmbăiezi.

— Încă nu mi-am terminat de cusut fusta, a spus fata.

— Ţi-o coasem noi, au spus mai multe voci de femei.

Câteva femei scheletice s-au apropiat şi au întins mâinile către Şoricuţa. Fata a ridicat fusta neterminată, dar nu ştia cui ar fi trebuit să i-o dea.

— Noi am lucrat la fabrica de confecţii, au spus două voci.

Şoricuţa le-a dat fusta neterminată, după care a ridicat privirea către scheletul cel bătrân şi a întrebat uşor jenată:

— Pot să-mi păstrez restul hainelor pe mine?

— Nu te poţi îmbăia cu hainele pe tine, a răspuns scheletul cel bătrân.

Cu capul plecat, Şoricuţa şi-a scos hainele cu mişcări lente, iar după aceea şi-a dat jos şi lenjeria intimă. Atunci când picioarele i-au apărut printre ierburi şi flori, deja era complet dezbrăcată. Frumoasa Şoricuţă s-a întins pe iarbă şi flori, cu coapsele lipite şi mâinile împreunate pe abdomen, a închis ochii, ca şi cum s-ar fi cufundat într-o seninătate ca de vis. Ierburile şi florile care o înconjurau s-au înclinat rând pe rând, de parcă o priveau cu admiraţie şi încercau s-o ascundă de privirile celorlalţi. De aceea, noi nu îi vedeam trupul, ci numai iarba care creştea şi florile care se deschideau pe trupul său.

— În lumea cealaltă, oamenii fac deosebire între cei cunoscuţi şi cei necunoscuţi, a spus vocea bătrână, dar aici nu încape vorbă de aşa ceva. Acolo, când cineva e dus la crematoriu, cei apropiaţi îl îmbăiază. Aici, noi toţi suntem apropiaţii ei şi toţi trebuie s-o îmbăiem. În lumea cealaltă, oamenii aduc apa cu un bol pentru îmbăiere, dar noi aici scoatem apa cu palmele făcute căuş.

Numai ce a rostit aceste vorbe, că scheletul cel bătrân a luat o frunză mare și şi-a pus-

o în palmă. Cei care o înconjurau pe Şoricuţa s-au aşezat în linie, fiecare făcând acelaşi lucru cu câte o frunză, după care au pornit în urma bătrânului către malul râului. Asemenea firelor scoase dintr-un ghem, s-au înşirat unul după altul, descriind un arc de cerc din ce în ce mai mare. Scheletul cel bătrân s-a lăsat primul pe vine şi a scos apă cu mâinile făcute căuş, după care s-a ridicat şi s-a întors la loc. Aceleaşi gesturi le-au făcut şi ceilalţi. Scheletul cel bătrân a adus apa limpede în frunză şi a împrăştiat-o peste iarba şi florile de câmp care acopereau trupul Şoricuţei. Stropite cu apă, florile s-au înviorat, umezind trupul fetei.

Scheletul cel bătrân a luat cu mâna stângă frunza umedă, iar cu mâna dreaptă s-a frecat la ochi, ca şi cum şi-ar fi şters lacrimile la despărţirea de cineva drag. L-au urmat îndeaproape şi ceilalţi – au luat apă şi au dus-o la Şoricuţa, stropind-o în chip de îmbăiere. Apoi, urmând scheletul cel bătrân, au pornit departe, înşiraţi unul în urma celuilalt. Unii duceau frunza în mâna stângă, alţii în mâna dreaptă, iar în timpul acesta vântul care adia făcea frunzele să-şi scuture ultimele picături de apă.

Cele treizeci şi opt de victime ale incendiului de la centrul comercial mergeau de obicei în grup, dar de astă dată s-au despărţit, fiecare aplecându-se pentru a lua apa pe care pe urmă o împrăştia peste iarba şi florile ce acopereau trupul Şoricuţei pe de-a-ntregul. O fetiţă a început să suspine, după care şi un băiat, iar după aceea şi celelalte treizeci şi şase de schelete. Deşi se împrăştiaseră, suspinele lor se adunau laolaltă într-un vaiet imens.

Tan Jiajin şi familia lui erau şi ei în această lungă procesiune. Precum ceilalţi, au luat apă în pumnii căptuşiti cu frunze, iar apoi s-au dus încetişor, cu capetele plecate, şi au împrăştiat-o peste trupul fetei, făcându-i totodată urări înainte de plecarea către locul odihnei veşnice. Fiica lui Tan Jiajin tremura uşor din tot corpul şi îşi ştergea lacrimile cu podul palmelor. Frământată de întrebarea dacă exista oare un asemenea loc şi pentru ea, fata a lăsat frunza să-i alunece dintre degete. Tan Jiajin i-a pus mâna, protector, pe umăr şi a liniştit-o:

— Atâta vreme cât suntem împreună, orice loc este bun pentru noi.

Zhang Gang şi bărbatul pe nume Li, care jucau şah de mai bine de zece ani şi tot de atâta timp se certau din pricina tentativelor de retragere a mutărilor, au luat apă, cu un aer pios, şi au împrăştiat-o peste trupul fetei. La despărţirea de ea, cel numit Li a întors capul de câteva ori. Atunci, Zhang Gang şi-a dat seama că ar fi vrut să meargă şi el la locul odihnei veşnice, aşa că, bătând uşor umărul acelui schelet cu palma sa scheletică, a spus:

— Nu-i cazul să mă aştepţi. Du-te înainte!

Li a scuturat din cap şi a spus:

— Încă nu ne-am isprăvit partida.

Am observat că, după ce stropeau cu apă trupul Şoricuţei, unii se aşezau în şiruri aidoma unor potecuţe foarte lungi, în timp ce alţii stăteau la rând ca să aducă apă. Părea că această lungă procesiune abia începea. Au venit şi părinţii lui Zheng Xiaomin – femeia tot se jena, se chircea şi îşi acoperea coapsele, pe când bărbatul stătea lipit de ea şi o ţinea pe după umeri, de parcă se străduia s-o acopere cu trupul şi cu mâinile sale. Atunci când au întins braţele ca să ia frunzele s-au desprins unul de celălalt. Apoi, s-au dus pe malul râului, au luat apă şi s-au întors. Bărbatul mergea în faţă, iar femeia îl urma îndeaproape, cu capul plecat, alăturându-se şi ei celor aşezaţi în şir.

Din nou au răsunat cântece precum trilurile de privighetori, dar în reprize scurte. Li Yuezhen, îmbrăcată cu bluza albă, mergea încetişor, iar cei douăzeci şi şapte de bebeluşi veneau de-a buşilea în urma ei şi cântau. Probabil că firele de iarbă îi gâdilau zdravăn, căci chicotelile lor întrerupeau adeseori cântecul. După ce Li Yuezhen i-a adus pe bebeluşi pe malul râului, aceştia s-au întins pe frunzele legănate de vânt şi s-au pornit a cânta în acelaşi ritm în care curgeau şi apele râului.

Auzind cum răsunau cele patru zări, pe nesimţite, Şoricuţa, acoperită de iarbă şi flori de câmp, a început să fredoneze şi ea cântecul bebeluşilor, ajungând astfel să conducă ea corul. Ea cânta un vers, după care urmau ei, după aceea iarăşi ea interpreta un vers şi ei iarăşi o urmau, într-o armonie deplină, încât ai fi zis că făcuseră repetiţii înainte.

Paşii mei, care porniseră iniţial către salonul funerar, unde se afla tatăl meu, zăboveau aici.

Ziua a şaptea

— Niciodată n-am fost atât de curată, a spus Şoricuţa. Trupul meu pare să fi devenit străveziu.

— Noi te-am îmbăiat.

— Ştiu. Foarte mulţi oameni m-au îmbăiat.

— Nu foarte mulţi oameni, ci toţi oamenii.

— Parcă toate undele râului au trecut peste trupul meu.

— Toţi au stat la rând să-ţi aducă apă din râu.

— Chiar sunteţi buni cu mine.

— Aici suntem buni cu oricine.

— Şi o să mă şi conduceţi.

— Tu eşti prima care pleacă de-aici către locul odihnei veşnice.

Am pornit cu toţii, adunându-ne în jurul Şoricuţei, ,care se îndrepta spre salonul funerar. Drumul străbătea un câmp imens, căruia nu-i zăream marginile, ba chiar părea la fel de nesfârşit precum văzduhul de deasupra.

— Când eram acolo, cel mai mult îmi plăcea primăvara şi cel mai mult detestam iarna, fiindcă atunci trupul meu se chircea de frig. Primăvara însă, când toate florile înfloreau, şi trupul meu se destindea. Ajungând aici, am început să iubesc iarna şi să mă tem de primăvară, fiindcă, odată cu venirea primăverii, trupul meu are să se descompună încetul cu încetul. Acum e bine, nu mai trebuie să mă tem de primăvară.

— Şi de ar alerga precum un campion la olimpiadă, tot n-ar fi chip să te ajungă primăvara din urmă, a spus unul dintre ai noştri.

Şoricuţa a chicotit la auzul acestor vorbe.

— Eşti foarte frumoasă, a spus altcineva.

— Îmi spui asta ca să mă bucur? a întrebat Şoricuţa.

— Chiar eşti foarte frumoasă, au spus mulţi.

— Când eram în cealaltă lume şi mergeam pe stradă, oamenii întorceau capul după mine. Am ajuns aici şi mi se pare că întoarceţi şi voi capul ca să mă priviţi.

— Asta se cheamă „a suci capete“.

— Aşa-i. Şi aici tot aşa se spune.

— Şi acolo, şi aici se spune la fel, a zis Şoricuţa, chicotind iar.

— Oriunde te duci, tu suceşti minţile, am comentat noi.

— Chiar sunteţi pricepuţi la vorbă!

Noi o priveam cum se îndepărtează, îmbrăcată cu fusta aceea făcută dintr-o pereche de pantaloni bărbăteşti. Fusta era foarte lungă şi de aceea noi nu-i vedeam picioarele care se mişcau, ci vedeam doar poalele târându-se pe jos.

Cineva i-a spus:

— Poalele hainei tale funerare atârnă pe jos de parcă ar fi un voal de mireasă.

— Chiar seamănă cu un voal de mireasă? a întrebat Şoricuţa.

— Chiar aşa este!

— Vreţi să-mi faceţi o bucurie?

— Nu, nu. Chiar seamănă cu voalul miresei.

— Dar eu nu mă duc să mă mărit!

— Ba parcă te-ai duce chiar la măritiş.

— Nu m-am aranjat la faţă, iar o mireasă, când pleacă la nuntă, trebuie să se gătească.

— Chiar şi aşa, nefardată, eşti mai strălucitoare decât orice femeie gătită din lumea de dincolo.

— Eu nu mă duc să mă mărit cu Wu Chao, a spus Şoricuţa cu durere în glas. Mă duc la mormântul unde voi cunoaşte odihna veşnică.

A podidit-o plânsul, iar noi ne-am cufundat în tăcere.

— Am fost prea impulsivă, a spus ea. N-ar fi trebuit să-l pierd pe Wu Chao!

Mergea cuprinsă de tristeţe.

— Cum se descurcă singur? I-am pricinuit numai necazuri, a spus ea cu glas trist.

Am auzit-o cum plângea, pornind în lunga sa călătorie pe câmpul nesfârşit.

— I-am pricinuit necazuri de multe ori. Când lucram la coafor, treaba noastră era să spălam clienţii pe cap. El însă avea alte visuri, aşa că îşi făcea treaba, dar în acelaşi timp învăţa de la un hair stylist să coafeze. Învăţa foarte repede şi de aceea patronul îl lăuda mereu, ba chiar avea de gând să-l angajeze ca hair stylist, însă Wu Chao mi-a dezvăluit planul lui secret: după ce primea noua slujbă, avea să câştige mai mulţi bani, să se perfecţioneze, iar apoi urma să-şi dea demisia, să închiriem amândoi un mic spaţiu şi să ne facem propriul coafor. La salonul de coafură lucra o fată care îl plăcea şi tot timpul se învârtea pe lângă el, îi vorbea pe un ton mieros, chestie care pe mine mă enerva la culme, aşa că mereu căutam prilej să mă cert cu ea. Odată, chiar ne-am luat la bătaie – ea m-a înşfăcat de păr, nici eu nu m-am lăsat mai prejos, iar Wu Chao a venit să ne despartă. Atunci am strigat la el şi l-am întrebat pe cine alege – pe ea sau pe mine? L-am pus într-o situaţie foarte neplăcută, am ţipat la el şi toţi clienţii din salon au întors capul către mine. Atunci, patronul s-a înfuriat, m-a bălăcărit şi mi-a cerut să plec pe loc. Wu Chao s-a dus imediat la el şi i-a spus că amândoi ne dăm demisia, ba i-a mai şi zis că e un nemernic, după care m-a prins pe după umeri şi am ieşit amândoi din salon. Eu i-am cerut patronului salariul pe care ni-l datora pe jumătate de lună, dar el a zis că nu ne mai dă nimic şi să ne cărăm dracului mai repede. Am plâns amarnic, dar Wu Chao m-a cuprins pe după umeri şi ne-am plimbat multă vreme. Am plâns întruna şi mi-am cerut iertare, spunându-i că l-am făcut de ruşine şi i-am stricat planurile, mai ales că avea să devină curând hair stylist. Cu o mână mă ţinea strâns, lângă el, iar cu cealaltă îmi ştergea lacrimile, spunându-mi:

— Hair stylist pe naiba! M-ai făcut de ruşine pe naiba! Nici că-mi pasă mie de toate

astea!

După ce m-am gândit puţin, i-am zis:

— Ce-ai zice să căutăm alt salon unde să lucrăm? Tu deja te-ai calificat la coafor!

Numai că nici n-a vrut să audă de aşa ceva. L-am asigurat că n-am să mai fiu geloasă. Şi dacă o fi să-l mai placă vreo fată, o să trec cu vederea, doar că el a spus că nu mai merge la nici un salon. N-am avut ce face şi ne-am angajat la un restaurant. Patronul zicea că arăt bine, aşa că m-a trimis să servesc într-un separeu de la etaj, iar Wu Chao a rămas să fie chelner în sala de la parter. Patronul îl aprecia pentru cât de harnic şi iute era, aşa că foarte curând Wu Chao a devenit şef de tură. Când avea puţin timp liber, stătea de vorbă cu bucătarii şi profita de orice ocazie ca să înveţe câte ceva din arta culinară. Spunea că, după ce învăţa tot ce trebuie, urma să ne dăm amândoi demisia şi să ne deschidem un restaurant micuţ.

În separeul unde lucram veneau adeseori oameni de afaceri şi tot felul de oficialităţi. Odată, când a venit un grup mai mare, s-au cam îmbătat şi unul dintre ei m-a luat în braţe, m-a tras de sâni. Am răbdat ce am răbdat, dar până la urmă am plecat de acolo în lacrimi şi am coborât la Wu Chao. Cum nu suporta să vadă că cineva mă necăjeşte, s-a dus în separeu şi s-a luat la bătaie cu clienţii de acolo. Bineînţeles că l-au pus la podea, fiindcă erau mulţi. L-au călcat în picioare, i-au tras şuturi în cap, iar eu m-am aruncat asupra lui şi i-am rugat să nu-l mai lovească. Abia atunci s-au potolit. A urcat apoi şi patronul care, cu voce joasă, le-a cerut scuze clienţilor. Era limpede că ei ne abuzaseră, dar patronul, în loc să ne ajute pe noi, ne-a luat la înjurături. Iubitul meu era plin de sânge pe faţă, din cauza loviturilor primite, aşa că eu l-am luat în braţe şi am tras de el să coborâm, însă când am ajuns la capătul scărilor, el m-a împins ca să se ducă să se bată iar cu ei. A urcat câteva trepte, dar eu m-am aruncat şi i-am cuprins picioarele cu braţele, implorându-l, printre lacrimi, să nu se ducă. Atunci, m-a ridicat în picioare, după care am plecat îmbrăţişaţi din restaurant. I-a curs mult sânge din nas. Afară ploua. Am traversat strada, însă nu voia să plece, ci s-a aşezat pe bordură. M-am aşezat şi eu lângă el. De-acum aveam hainele ude leoarcă, iar maşinile treceau una după alta şi ne împroşcau cu apă. El spunea întruna că vrea să-i omoare, iar eu plângeam şi îl imploram să nu facă asta.

Deci iarăşi i-am făcut necazuri. N-a apucat să fie bucătar şi nici n-am ajuns să ne deschidem micul nostru restaurant. Vreme de două luni n-am lucrat, iar banii erau tot mai puţini, aşa încât mâncam o dată pe zi. În două luni am terminat aproape toţi banii şi atunci eu am spus că ar trebui totuşi să-mi caut ceva de lucru, fiindcă fără bani nu ne mai rămânea altceva de făcut decât să aşteptăm să murim de foame, dar el a spus că şi de-ar fi aşa, tot n-are chef să fim bătaia de joc a nimănui. Atunci, am plâns amarnic, şi nu fiindcă eram supărată pe el, ci pentru că societatea asta a noastră este prea nedreaptă. Când m-a văzut că plâng, a plecat de acasă şi s-a mai întors abia seara târziu, aducându-mi două chifle fierbinţi, umplute cu carne. L-am întrebat de unde a făcut rost de bani ca să cumpere aşa ceva, iar el mi-a spus că a adunat o zi întreagă sticle de apă minerală şi cutii de aluminiu şi le-a vândut la reciclare. A doua zi, când a plecat de acasă, m-am dus după el la uşă.

— De ce te ţii după mine? m-a întrebat el.

— Merg şi eu cu tine să adunăm sticle de apă minerală şi cutii de aluminiu!

Dintr-odată, părea că am ajuns la salonul funerar, după drumul lung pe care îl străbătusem cu toţii.

Când ne-am înghesuit înăuntru, am auzit în sala de aşteptare un zgomot surprinzător. Cei de acolo au văzut năvălind o mulţime de schelete şi se întrebau unii pe alţii ce se întâmplă. Cineva care stătea pe un scaun de plastic a spus că probabil suntem întârziaţi, iar altcineva a comentat nemulţumit că întârziaserăm cam mult.

— La naiba, întârziaţii ăştia sunt de anul trecut! a spus cu voce tare unul de pe fotoliile comode.

— Noi suntem rachiul de anul trecut, iar ei sunt berea proaspătă, a spus unul dintre ai noştri, în şoaptă.

Celelalte schelete au chicotit la unison.

În zona cu scaune de plastic erau mai bine de zece care aşteptau incinerarea, iar în zona VIP, pe canapea, doar trei. Câteva schelete s-au îndreptat către canapea, fiindcă li s-a părut că zona aceea era spaţioasă şi confortabilă. Un lucrător îmbrăcat cu o haină albastră, ponosită, şi cu mănuşi albe s-a dus într-acolo şi a spus cu o voce istovită:

— Aceasta este zona VIP. Vă rog să luaţi loc dincolo.

Pe neaşteptate, ochii lui goi m-au zărit şi în clipa aceea surprinderea şi teama au scânteiat în adâncul lor. De data aceasta m-a recunoscut, căci mâinile lui Li Qing îmi refăcuseră faţa.

Aş fi vrut să strig: „Tăticule!“ Am deschis gura, dar n-am putut articula nici un sunet. Mi s-a părut că şi el ar fi vrut să mă strige, dar, la fel, vocea îl părăsise.

Am simţit durerea din privirea lui, când m-a întrebat cu voce tremurândă:

— E rândul tău?

Am scuturat din cap şi, arătând spre Şoricuţa, care era lângă mine, am spus:

— E rândul ei.

Atunci a părut să răsufle uşurat, ca şi cum s-ar fi eliberat pentru moment de o mare suferinţă. A încuviinţat din cap, s-a dus la aparatul de lângă uşa de intrare şi a luat un bon pe care i l-a dat Şoricuţei. Am văzut că avea înscris numărul A53. Când s-a îndepărtat, din nou m-a privit cu mare atenţie şi l-am auzit oftând adânc.

Ne-am aşezat pe scaunele de plastic. Şoricuţa îşi ţinea bonul cu un aer pios, căci acesta era biletul ei de trecere către locul odihnei veşnice.

— În sfârşit, am să mă duc acolo, le-a spus celor care stăteau lângă ea.

Noi simţeam că în sala aceea de aşteptare se insinua o anumită stare de spirit, căreia Şoricuţa i-a dat glas la un moment dat:

— Cum se face că nu mă îndur să plec?

Am simţit că o nouă stare de spirit copleşeşte sala când Şoricuţa a rostit iar apăsat:

— Cum de sunt atât de tristă?

Am simțit cum o altă emoție își face loc când Şoricuţa a vorbit din nou:

— Ar trebui să mă bucur.

— Aşa-i, am spus noi. Ar trebui să te bucuri.

Pe chipul ei nu se zărea nici măcar umbra unui surâs, căci era tare îngrijorată.

— Când am să plec, să nu se uite nimeni la mine, ne-a spus ea. Când o să plecaţi voi, să nu întoarcă nimeni capul. În felul acesta, am să vă pot da uitării şi am să pot cunoaşte

cu adevărat odihna.

Noi toţi am încuviinţat, plecându-ne capetele, aşa cum se pleacă iarba sub adierea vântului.

În sala de aşteptare a fost strigat numărul A43, moment în care de pe scaunul din faţa noastră s-a ridicat un bărbat îmbrăcat cu o tunică în stil chinezesc, din bumbac, şi a pornit cu pas şovăielnic. Noi stăteam în linişte. A venit după aceea cineva care întârziase, şi cel îmbrăcat cu o haină albastră, ponosită, şi cu mănuşi albe l-a întâmpinat şi i-a luat numărul, după care l-a condus către zona de scaune de plastic, unde stăteam noi.

În zona aceasta era linişte, pe când în cea a fotoliilor confortabile se vorbea mult. Trei VIP-uri care aşteptau incinerarea discutau despre hainele lor funerare scumpe şi mormântul lor luxos. Unul dintre ei era îmbrăcat cu o haină funerară de blană, iar ceilalţi doi îl întrebau curioşi la ce-i foloseşte o asemenea haină.

— Mie nu-mi place frigul, a spus el.

— Dar în locul acela nu este frig, a zis al doilea.

— Ai dreptate, a spus al treilea. În locul acela, iarna este cald şi vara e răcoare.

— Cine a spus că acolo nu-i frig?

— Specialiştii în feng shui aşa spun.

— Nu e nimeni printre specialiştii ăştia care să fi fost acolo. De unde ştiu ei?

— Asta e greu de spus. Poate că n-ai mâncat carne de porc, dar tot ai văzut porcul alergând.

— Să mănânci carne de porc şi să vezi porcul alergând sunt două lucruri diferite. Eu n-am crezut niciodată în feng shui.

Apoi, două dintre cele trei VIP-uri n-au mai spus nimic, însă cel îmbrăcat cu haina de blană a continuat:

— Nu e nici unul care să fi fost în locul acela şi să se fi întors. Nu ştie nimeni dacă acolo-i cald sau frig, dar în caz că o fi frig şi o singură zi, eu sunt pregătit.

— Ăsta nu pricepe nimic, a spus în şoaptă un schelet de lângă mine. Haina lui este din blană de animal, aşa că el se va transforma într-un animal sălbatic.

Cele două VIP-uri l-au iscodit pe cel îmbrăcat cu haina de blană unde se află mormântul lui, iar el a spus că este pe un munte înalt şi abrupt pe toate laturile, aşa încât putea să se bucure de peisaj, având o vedere panoramică.

Cele două VIP-uri au încuviinţat din cap şi au spus:

— Ţi-ai ales locul foarte bine.

— Ăştia nu înţeleg nimic, a spus din nou în şoaptă scheletul de lângă mine. Un munte trebuie să aibă şi creste. Nu se poate să fie numai în pantă. Dacă are creste, atunci copiii şi nepoţii vor fi bogaţi. Dacă e numai pantă, atunci copiii şi nepoţii vor ajunge cerşetori.

În sala de aşteptare a fost strigat numărul V12 şi atunci cel îmbrăcat cu haina de blană s-a ridicat în picioare, cu o mişcare foarte firească, de parcă ar fi ieşit dintr-o limuzină. A făcut un semn din cap spre cele două VIP-uri şi, cu un aer şovăielnic, a plecat către cuptor.

A fost strigat apoi numărul A44, chemat fără grabă de trei ori, după care a urmat A45, la fel, chemat tot de trei ori, fiind urmat de A46. Vocea care le striga semăna cu şuieratul vântului în noaptea neagră, un strigăt prelung şi însingurat, care făcea sala de aşteptare să pară atât de goală. După cele trei numere, s-a ridicat în picioare numărul A47, care era

umbra unei femei. Aceasta a pornit tot înainte, cu mare precauţie.

În tăcere, noi o înconjuraserăm pe Şoricuţa, căci simţeam că se apropia momentul plecării ei. După VIP-urile cu numerele V13 şi V14, a fost strigat numărul A52 şi, fără să vrem, ne-am îndreptat privirile către Şoricuţa. Ea stătea cu mâinile împreunate în faţa pieptului şi cu capul plecat, de parcă ar fi fost adâncită în gânduri.

Numărul A52 a fost strigat de trei ori, după care am auzit numărul A53, al Şoricuţei, şi în clipa aceea cu toţii am lăsat capetele, simţind că ea a părăsit scaunul de plastic.

Deşi stăteam cu capul plecat, eu tot am văzut-o în imaginaţia mea cum trăgea după ea fusta lungă aidoma unui voal de nuntă, îndreptându-se către locul odihnei veşnice. Am văzut-o cum se îndepărtează, dar nu am văzut cuptorul, şi nici mormântul. O vedeam numai pe ea, îndreptându-se către un loc cu puzderie de flori.

Am auzit scaunele de plastic din jur cum răsună uşor, şi atunci am ştiut că scheletele tocmai se ridicau ca să plece. Ştiam că se vor retrage precum marea la reflux.

Eu nu m-am ridicat ca să plec, căci pe scaunele din faţă mai rămăseseră cinci care aşteptau incinerarea. Tatăl meu, cu haina albastră ponosită şi cu mănuşi albe, stătea pe culoarul din stânga lor, cu capul plecat, gata să le răspundă orice ar fi avut de întrebat. Mi s-a părut că, aşa cum stătea tata acolo, părea să jelească în tăcere. Unul dintre cei ce aşteptau incinerarea a întors capul şi a spus ceva. Atunci, el s-a apropiat cu pas iute şi i-a răspuns în şoaptă, după care s-a retras pe culoar şi a continuat să stea cu capul plecat. Tata îşi îndeplinea întotdeauna îndatoririle cu mare seriozitate, indiferent dacă era în lumea aceea, pe care o părăsise, sau aici.

După ce cei cinci care rămăseseră în aşteptare au intrat în cuptor rând pe rând, sala de aşteptare a rămas goală, de parcă nici măcar aer nu mai avea, ci doar o lumină difuză, răspândită de lămpile de pe pereţi, în formă de lumânări. L-am văzut pe tata cum se apropie cu pas greoi, aşa că m-am ridicat şi l-am ajutat să-şi suflece mânecile largi. Scheletul lui era atât de subţire, ca o sfoară. L-am ajutat apoi să meargă către zona VIP, unde ne aşteptau fotoliile confortabile, dar tata m-a oprit, spunându-mi:

— Acolo nu-i pentru noi.

Până la urmă, ne-am aşezat pe scaunele de plastic, iar eu l-am prins de mănuşa din mâna stângă. Prin găurelele din mănuşă i-am zărit degetele scheletice, care păreau atât de fragile, încât s-ar fi putut sfărâma în orice clipă. Ochii fără lumină ai tatălui meu stăruiau asupra mea, de parcă ar fi căutat să mă vadă mai bine.

— Ai venit atât de repede, a spus el cu durere în glas.

— Tăticule, am spus eu, nu-i aşa că ai crezut că ai să mă chinui şi de aceea ai plecat?

A clătinat din cap şi a spus încetişor:

— Doar am vrut să mă duc acolo ca să mai arunc o privire.

— De ce trebuia asta?

— Eram trist. Gândul că te părăsisem mă întrista.

— Tăticule, am spus eu, tu nu m-ai părăsit niciodată!

— Voiam doar să găsesc piatra aceea şi să stau un pic pe ea. Tot timpul mi-am dorit să mă duc acolo. Când se făcea noapte, îmi doream tare, dar când se lumina de ziuă şi te vedeam acolo, lângă mine, nu mă mai înduram să te părăsesc.

— Tăticule, de ce nu mi-ai spus? Aş fi putut merge cu tine.

— Am vrut de multe ori să-ţi spun.

— De ce nu mi-ai spus?

— Nu ştiu.

— Ţi-a fost frică să nu mă răneşti?

— Nu, nu, a spus el. Mă gândeam să mă duc singur acolo.

— Şi de aceea ai plecat fără să-ţi iei rămas-bun.

— M-am întors, a spus el, dar eu ştiam prea bine că venise înapoi după ce murise. Am stat câteva zile în faţa magazinului tău şi am văzut că de acolo ieşeau alţi oameni.

— Plecasem să te caut.

— Am văzut că la butic erau alţii şi atunci mi-am dat seama că ai plecat în căutarea mea.

— Te-am căutat întruna, am spus eu. Am fost la acel centru comercial. În ziua în care ai plecat a avut loc un incendiu acolo şi mi-era teamă că eşti prins înăuntru.

— Care centru?

— Cel aflat nu departe de casa noastră, mare, gri-argintiu.

— Nu mai ţin minte.

Mi-am adus aminte că atunci când se deschisese, tata deja căzuse la pat grav bolnav şi i-am spus:

— Tu n-ai fost niciodată acolo.

Mi-a spus din nou cu o voce îndurerată:

— Ai venit aşa de repede aici!

— Am răscolit tot oraşul, ba am mai fost şi la ţară după tine.

— I-ai văzut pe unchii şi mătuşile tale? m-a întrebat tata.

— I-am văzut, dar şi locul acela s-a schimbat, am spus, fără să-i povestesc însă cât de dezolant devenise.

— Mă mai învinuiesc pe mine?

— Toţi erau supăraţi, am zis eu.

— Ar fi trebuit să mă duc mai demult să-i vizitez.

— Te-am căutat peste tot, dar nici că mi-ar fi trecut prin cap că tu ai luat trenul şi te-ai dus acolo.

— Am luat trenul... a mormăit el.

Atunci am surâs la gândul că ne căutaserăm unul pe altul în două lumi diferite.

— Ai venit aşa de repede! a spus din nou cu durere în glas.

— Tăticule, nu m-aş fi gândit că am să te întâlnesc aici!

— În fiecare zi îmi doream să te văd, dar nu-mi imaginam că am să te văd atât de curând.

— Tăticule, suntem iarăşi împreună.

După o despărţire atât de îndelungată, mă reîntâlneam cu tatăl meu. Deşi acum trupurile noastre nu mai aveau căldură, deşi nu mai aveau suflu, eram din nou împreună. Mi-am retras mâna dreaptă de pe degetele lui scheletice, adăpostite sub mănuşa albă, ponosită, şi am pus-o cu grijă pe umărul lui scheletic. Tare mult mi-aş fi dorit să-i spun: „Tăticule, hai cu mine!“, dar ştiam prea bine cât de mult iubeşte el munca, cât de mult ţine

la munca din acea sală de aşteptare, aşa că am spus:

— Tăticule, am să vin mereu să te văd.

Am simţit că pe chipul său scheletic s-a ivit un surâs.

— Părinţii tăi naturali ştiu?

— Probabil că nu.

— Vor şti, a spus el, oftând adânc.

Am tăcut, la fel şi el. Apoi, sala de aşteptare s-a cufundat într-o tăcere, de parcă pusese stăpânire pe noi un noian de amintiri. Preţuiam clipa aceasta, în care eram împreună şi ne bucuram, îngânduraţi, unul de celălalt. Aveam sentimentul că se uită cu atenţie la cicatricele pe care le aveam pe faţă, căci Li Qing îmi aranjase doar ochiul stâng, nasul şi bărbia, însă nu reuşise să-mi şteargă cicatricele acelea.

Tata m-a mângâiat pe umăr cu mâinile vârâte în mănuşile albe şi ponosite. Îi tremurau atât de tare, încât nu mi-am putut înfrâna un gând – aceasta era mângâierea dinaintea despărţirii pentru totdeauna, dar era şi mângâierea de regăsire.

În momentul în care mi-a atins brasarda neagră de pe braţ, a încremenit. Şi-a plecat capul, ca şi cum s-ar fi cufundat într-o suferinţă adâncă. Ştia prea bine că, după plecarea sa, eu am rămas orfan şi însingurat în lumea aceea. Nu m-a iscodit ca să afle cum am venit, poate pentru că nu voia să mă facă să sufăr şi nu voia nici sieşi să-şi pricinuiască o nouă suferinţă. După o vreme, a spus cu voce joasă că ar vrea să poarte el brasarda neagră. Aceasta era dorinţa tatălui meu, aşa că i-am dat ascultare. Am încuviinţat din cap, după care mi-am tras brasarda de pe braţ şi i-am dat-o. Şi-a scos mănuşile şi a luat-o cu degetele scheletice, tremurânde, şi tot tremurând şi-a aşezat-o pe mâneca aceea goală.

După ce şi-a pus din nou mănuşile albe şi ponosite, a ridicat privirea către mine şi atunci am văzut cum din ochii goi i s-au prelins două lacrimi. Deşi venise de multă vreme aici, încă vărsa lacrimi – lacrimile părintelui pentru copilul său.

— Cineva mi-a spus că, dacă merg în această direcţie, am s-o întâlnesc pe prietena mea.

— Cine este prietena ta?

— Fata cea mai frumoasă.

— Cum o cheamă?

— O cheamă Liu Min şi i se mai spune şi Şoricuţa.

Eram pe drumul de întoarcere, când mi s-a adresat astfel un bărbat grăbit, care s-a apropiat de mine. Aşa cum stătea, înclinat într-o parte, şi îşi ţinea mâna stângă în şold, părea că se reface după o boală grea. L-am recunoscut pe bărbatul acesta grăbit, cu părul negru, ciufulit, de parcă avea pe cap o căciulă de blană. Mi-am amintit cum îşi vopsea el părul odinioară în tot felul de culori. După cum arăta acum, trebuie că de multă vreme nu şi-l mai vopsise, şi nici nu se mai tunsese.

— Tu eşti Wu Chao.

— De unde îmi ştii numele?

— Te cunosc.

— De unde mă cunoşti?

— De la locuinţa închiriată.

De îndată ce i-am spus acest lucru, mirarea de pe chipul său s-a destrămat.

— Mi se pare că te-am mai văzut undeva, a spus el, ţintuindu-mă cu privirea.

— Chiar acolo unde locuiai cu chirie.

Atunci şi-a amintit, iar pe faţă i-a apărut un surâs.

— Aşa-i. Acolo locuiam cu chirie.

— Te mai doare? l-am întrebat eu, uitându-mă la mâna pe care o ţinea proptită pe şold.

— Nu mă mai doare, a spus el.

Şi-a desprins un pic mâna din şold, după care, din obişnuinţă, şi-a pus-o la loc.

— Noi ştim că ţi-ai vândut un rinichi ca să-i cumperi mormânt Şoricuţei.

— Ştiţi? Cine sunteţi voi? a întrebat mirat.

— Eu şi cei de acolo, am spus eu, arătând cu degetul în faţă.

— Cei de acolo?

— Cei care nu au mormânt sunt acolo.

A dat din cap în semn că a înţeles.

— De unde aţi aflat? a întrebat.

— A venit Xiao Qing şi ne-a spus, am răspuns eu.

— A venit şi Xiao Qing? Când?

— Cam în urmă cu şase zile, am spus. El a tot rătăcit şi de aceea abia ieri a ajuns aici.

— Cum a venit Xiao Qing?

— Accident de maşină, din cauză că era o ceaţă deasă.

— Nu ştiu nimic de ceaţa deasă.

Într-adevăr, nu ştia. Mi-am amintit ce spunea Xiao Qing, că el zăcea în pat, în locuinţa aceea din adăpostul subteran.

— La momentul acela, tu erai în adăpost, am spus eu.

A încuviinţat uşor din cap, după care m-a întrebat:

— De cât timp ai venit?

— Este a şaptea zi. Dar tu? am zis eu.

— Mi se pare că de-abia am venit.

— Adică azi, am spus eu, amintindu-mi că el şi Şoricuţa trecuseră unul pe lângă altul.

— Cu siguranţă ai văzut-o pe Şoricuţa, a spus el, cu aerul că aşteaptă o veste.

— Am văzut-o, am spus.

— Ea e bucuroasă acolo? a întrebat.

— E foarte bucuroasă. Când a aflat că ţi-ai vândut un rinichi ca să-i cumperi mormânt, a suferit foarte mult şi a plâns.

— Mai plânge şi acum?

— Acum nu mai plânge.

— Am s-o văd foarte curând.

O undă de bucurie s-a ivit pe chipul lui, asemenea umbrei pe care o aşterne frunza din copac.

— N-ai să poţi s-o vezi, i-am spus eu după ce am ezitat o clipă. Deja s-a dus la mormântul ei.

— A plecat deja acolo?

Unda de bucurie precum umbra unei frunze de copac a dispărut deodată şi în locul ei s-a ivit una de durere.

— Când a plecat?

— Azi, am spus eu. Când ai venit tu, ea a plecat. Aţi ratat momentul să vă întâlniţi.

Şi-a plecat capul şi s-a îndepărtat plângând încetişor. A mers un pic, după care s-a oprit din plâns şi a spus cu tristeţe în glas:

— Ce bine ar fi fost să fi venit cu o zi mai devreme! Aş fi putut s-o văd pe Şoricuţa.

— Ai fi văzut o Șoricuță fermecătoare!

— Întotdeauna a fost fermecătoare, a zis.

— Când a plecat la locul odihnei veşnice, era şi mai fermecătoare, am adăugat eu. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, pe care o târa pe jos precum un voal de mireasă…

— Ea n-a avut niciodată o fustă lungă. N-am văzut-o purtând aşa ceva.

— Era o fustă transformată dintr-o pereche de pantaloni bărbăteşti.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Blugii ei au plesnit atunci când a izbit pământul. Aşa am citit pe net, a spus îndurerat. S-a îmbrăcat cu pantalonii altcuiva.

— Un om cu inima bună i i-a dat, am spus eu.

Am mers în tăcere tot înainte. Câmpul acela nesfârşit părea încremenit, ceea ce ne dădea impresia că stăm pe loc.

— Era bucuroasă? m-a întrebat. Atunci când s-a dus la mormânt îmbrăcată cu fusta lungă, era bucuroasă?

— Era, am răspuns. Se teme de primăvară, pentru că atunci chipul ei frumos se va descompune. Era bucuroasă că i-ai cumpărat mormânt, pentru că înainte să treacă iarna, se va putea duce la odihna veşnică, purtându-şi cu sine frumuseţea. Noi toţi am spus că nu arăta precum cineva care se duce la mormânt, ci mai degrabă ca o mireasă plecată de acasă. Când a auzit aceste vorbe, a izbucnit într-un plâns amarnic.

— De ce plângea? a întrebat el.

— Şi-a dat seama că nu se ducea să se mărite cu tine, ci se ducea la odihna veşnică.

Wu Chao era profund îndurerat. Mergea şi îşi ştergea ochii de lacrimi, nu doar cu mâna dreaptă, ci şi cu mâna cealaltă, care stătuse tot timpul în şold.

— N-ar fi trebuit s-o păcălesc. N-ar fi trebuit să-i dau un iPhone contrafăcut. Îşi dorea atât de mult să aibă unul, că toată ziua vorbea numai despre asta. Ştia că nu am bani şi că nu-mi permit să cumpăr un iPhone original, dar vorbea şi ea aşa… N-ar fi trebuit să-i dau unul contrafăcut. Acum ştiu de ce s-a sinucis. Nu pentru că i-am cumpărat un iPhone contrafăcut, ci pentru că am minţit-o.

Mâinile cu care îşi ştersese lacrimile până atunci i-au căzut pe lângă trup.

— Dacă i-aş fi spus că nu-i original, fiindcă atât am eu bani să cumpăr, s-ar fi bucurat şi ar fi sărit să mă ia în braţe, ştiind că am făcut tot ce mi-a stat în putinţă. Ea s-a purtat tare frumos cu mine. Cei trei ani cât am fost împreună au fost trei ani de amărăciune. Eram săraci lipiţi pământului şi de aceea ne certam mereu. Eu mă înfuriam mereu, o înjuram, ba o mai şi loveam. Acum, când mă gândesc la toate astea, mă cuprinde o suferinţă fără margini. N-ar fi trebuit să mă înfurii, n-ar fi trebuit s-o înjur şi s-o lovesc. Şi să fi fost mai săraci, şi să fi dus o viaţă mai grea, ea n-ar fi zis că mă părăseşte, dar când am ocărât-o şi am lovit-o, a plâns şi a vrut să plece. A plâns pe săturate, şi după aceea a rămas tot lângă

mine.

Avea o prietenă care lucra într-un bar de noapte şi, fiind escortă în fiecare seară, câştiga câteva zeci de mii de yuani pe lună. A vrut şi ea să se ducă la acel bar de noapte, tot ca escortă, zicând că după câţiva ani va fi câştigat destul cât să ne facem o casă a noastră, să ne căsătorim, căci spunea că asta este cea mai mare dorinţă a ei. Eu n-am fost de acord, pentru că nu puteam îndura gândul că o vor atinge şi alţi bărbaţi. Am lovit-o. Ţin minte că atunci i-am umflat faţa, iar ea a plâns şi m-a ameninţat că mă părăseşte. A doua zi dis-de-dimineaţă, m-a luat în braţe şi şi-a cerut iertare de nu ştiu câte ori, spunându-mi că niciodată nu o să mai lase vreun alt bărbat s-o atingă. Şi de-ar fi fost să mor eu, tot nu lăsa alt bărbat să se apropie de ea, avea să rămână văduvă pentru totdeauna. I-am spus că nu eram căsătoriţi, aşa că, în cazul în care muream, nu putea fi considerată văduvă. Atunci, ea a spus: „Rahat! Dacă mori, eu o să fiu văduvă.“

Iarna trecută a fost mai frig decât iarna aceasta. Noi abia ne mutaserăm în adăpost, cheltuiserăm toţi banii şi nici nu erau şanse să găsim de lucru. În ziua aceea, am stat în pat toată ziua şi am băut doar nişte apă caldă, adusă de ea de la vecini. Pe seară, eram morţi de foame, aşa că ea s-a dat jos din pat, s-a îmbrăcat şi a spus că se duce să caute ceva de mâncare. Am întrebat-o de unde, iar ea mi-a răspuns că se duce în staţia de autobuz şi cere de la trecători. N-am fost de acord, fiindcă asta însemna că suntem cerşetori, iar ea mi-a spus: „Dacă nu vrei să mergi cu mine, stai în pat, că mă duc eu şi îţi aduc de mâncare.“ Eu m-am opus, spunându-i că nu vreau să fiu cerşetor şi n-o las nici pe ea. „Mai avem un pic şi crăpăm de foame, iar tu faci atâtea fiţe“, a spus, după care a adăugat că orice ar fi, se duce după mâncare. N-am avut încotro, a trebuit să-mi iau haina pe mine şi să plec după ea.

În seara aceea era foarte frig, bătea vântul şi simţeam cum aerul rece îmi coboară de la gât până în piept. Noi stăteam pe stradă şi le spuneam trecătorilor că nu am mâncat o zi întreagă, întrebându-i dacă n-ar putea să ne dea şi nouă nişte bănuţi. Nu ne-a băgat nimeni în seamă, aşa că am rămas în bătaia vântului aspru vreo oră şi ceva. La un moment dat, a spus că nu putem cere de mâncare aşa, pur şi simplu, ci ar fi trebuit să stăm la uşa unui restaurant. M-a tras după ea şi ne-au dus în faţa unei brutării unde era lumina aprinsă. Iar m-a tras după ea şi mi-a zis să rămân afară, în timp ce ea a intrat înăuntru. O vedeam prin geam cum mai întâi s-a dus la vânzătorul de la tejghea şi i-a spus ceva, însă el a clătinat din cap. După aceea, s-a dus la cei care stăteau la mese şi mâncau pâine și beau băuturi calde. Şi lor le-a spus ceva, dar aceştia, la fel ca vânzătorul, au scuturat din cap. Ştiam că toţi refuzaseră să-i dea pâine. A ieşit din brutărie ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, m-a tras de mână şi ne-am dus la uşa unui restaurant de lux, unde a propus ea să stăm şi să-i aşteptăm pe clienţii care nu vor putea mânca tot şi vor lua mâncarea rămasă la pachet, iar noi o să le cerem să ne-o dea nouă. Mie îmi era şi frig, şi foame, nici nu mai eram în stare să stau în picioare, bătut de vântul aspru. Ea nu părea să fie nici înfrigurată, nici flămândă, ci stătea acolo şi îi privea pe oameni cum trec, câte doi, câte trei, dar nu se ivea nimeni ducând mâncare la pachet. Maşinile veneau unele după altele şi îi luau. Era un restaurant prea luxos, iar cei care mergeau acolo să mănânce erau oameni cu bani, care nu luau nimic la pachet.

Apoi, a apărut un individ, genul omului de afaceri, care conducea nişte tipi, după toate

aparenţele ceva şefi. S-a oprit la uşa restaurantului ca să-şi sune şoferul. Ea s-a apropiat şi i-a spus: „N-am mâncat nimic toată ziua. Nu vă cerem de mâncare şi nici bani, ci doar să vă îndurați şi să mergeţi la brutăria de alături să ne cumpăraţi două pâini.“ Bărbatul acela, un tip între două vârste, a închis telefonul şi i-a spus: „Eşti aşa de frumoasă şi nu ai două pâini?“ Ea i-a răspuns: „Frumuseţea nu ţine locul pâinii.“ Bărbatul a râs şi i-a spus: „Într-adevăr, frumuseţea nu ţine locul pâinii, dar este o avuţie nepreţuită.“ Șoricica i-a răspuns că o asemenea avuţie este imaginară, pe când pâinea este cât se poate de reală. Bărbatul a zis: „Hei, nu doar că eşti frumoasă, dar eşti şi deşteaptă. Hai cu mine! Şi am să-ţi dau orice vrei să mănânci.“ Ea a întors capul şi, arătând spre mine, a spus: „Eu sunt a lui.“ Bărbatul între două vârste m-a privit cu o expresie care parcă spunea: „Prăpăditul ăla?“

După aceea a venit limuzina Mercedes după el. Bărbatul a deschis portiera şi i-a spus şoferului: „Du-te la brutăria de peste drum şi cumpără patru pâini.“ Şoferul a coborât şi s-a dus la brutărie, iar bărbatul a continuat să vorbească la telefon. Când s-a întors şoferul, i-a spus: „Dă-le pâinea!“ Ne-a dat punga de hârtie în care erau îndesate patru pâini, iar ea i-a mulţumit bărbatului între două vârste, care s-a urcat în Mercedes şi a plecat. Șoricica a băgat mâna în pungă, a rupt o bucată de pâine fierbinte, tocmai scoasă din cuptor, şi a vârât-o în gură. Pe urmă, şi-a îndesat punga cu pâine sub haina groasă, m-a prins de mână cu mâna ei rece ca gheaţa şi mi-a spus: „Să mergem acasă!“

Ne-am întors în subsol, după care din nou s-a dus la vecini să ceară o cană de apă fierbinte. Ne-am aşezat amândoi pe pat şi mi-a cerut mai întâi să beau nişte apă caldă, iar după aceea mi-a dat să mănânc pâine, de teamă că m-aş fi putut îneca. Radia de fericire, ca şi cum nu mai aveam nici o grijă pe lume. În timp ce mâncam, deodată am început să plâng de atâta deznădejde. Mi-am înghiţit lacrimile, am înghiţit pâinea şi i-am spus: „Eu zic să ne despărţim. Nu mai sta lângă mine, ca să suferi atât de mult.“ A lăsat jos bucata de pâine pe care o mânca şi lacrimile i s-au pornit şiroaie. „Nu te mai gândi tu cum să scapi de mine“, mi-a spus. „Am să mă ţin de tine toată viaţa. Şi dacă ar fi să mori şi să te prefaci într-un demon, tot am să mă ţin de tine.“

Pe chipul lui Wu Chao s-a ivit un surâs. Străbătuserăm drum lung şi încă eram pe un câmp nesfârşit. Mergeam în continuare în însingurare, iar surâsul de pe faţa lui devenea şi mai dulce, căci îşi amintea cum a întâlnit-o pe Şoricuţa pentru prima dată.

— În urmă cu trei ani, am văzut-o pentru prima dată pe Şoricuţa. Lucra într-un coafor unde spăla clientele pe cap. Am trecut pe acolo şi am aruncat o privire înăuntru, aşa, într-o doară. Am văzut-o la intrare, întâmpinând clienţii. Şi ea s-a uitat la mine, moment în care mie mi-a bătut inima să-mi spargă pieptul, nu alta. Nu mai văzusem în viaţa mea o fată aşa de frumoasă, iar cum se uita ea aşa la mine, aveam senzaţia că deja îmi răpise sufletul. Am mai mers vreo douăzeci şi ceva de metri, după care nu am mai putut înainta. Am şovăit multă vreme, dar m-am întors. Era tot la uşă. M-am uitat la ea şi mi-a întors privirea. Am avut senzaţia că inima mea o să iasă din piept, pur şi simplu. Am plecat şi iarăşi m-am întors, dar de astă dată la uşă nu mai era Şoricuţa cea care întâmpina clienţii. Ea era înăuntru şi tocmai spăla pe cineva pe cap. M-am uitat prin vitrina coaforului şi am văzut-o în faţa unei oglinzi. Şi ea m-a văzut tot în oglindă, dar de astă dată a zăbovit cu privirea asupra mea un pic mai mult.

M-am plimbat în jurul coaforului, făcându-mi curaj să intru. Fata de la intrare a crezut

că vreau să mă tund, aşa că m-a invitat înăuntru. Am întrebat-o cu vocea tremurată: „Dar patronul unde este?“ Un bărbat de la casierie a spus că el este patronul. L-am întrebat dacă are nevoie de personal care să spele clienţii pe cap, iar el a spus: „Acum nu avem nevoie, dar salonul de peste drum caută tocmai aşa ceva. Du-te acolo!“

Am ieşit grăbit din coafor, însă nu îndrăzneam s-o mai privesc pe Şoricuţa. După două zile, mi-am făcut curaj şi am intrat din nou ca să întreb de patron şi, mai ales, dacă nu cumva au nevoie de cineva care să spele clienţii pe cap. Patronul mi-a spus, ca şi mai înainte, să mă duc la salonul de peste stradă. În luna care a urmat, am fost de patru ori şi de fiecare dată am avut sentimentul că, imediat ce am intrat în salon, Şoricuţa și-a îndreptat privirea către mine. Când m-am dus pentru a patra oară, tocmai bine, îşi dăduse demisia unul care spăla pe cap clienții. A picat la ţanc această ocazie, aşa că i-am luat locul. Numărul acelui lucrător era 7 şi eu am preluat acest număr. Şoricuţa mă privea cu coada ochiului şi zâmbea.

În prima seară când am lucrat în acel salon de coafură, n-au fost mulţi clienţi. Prin urmare, Şoricuţa s-a aşezat pe un scaun şi a început să răsfoiască o revistă cu coafuri. Mai întâi, se uita în revistă şi apoi îşi studia propria coafură în oglindă, de parcă şi-ar fi căutat tunsoarea cea mai bună. M-am aşezat pe scaunul de lângă ea, cu respiraţia întretăiată de emoţie. Şoricuţa a întors capul şi m-a întrebat: „Ai cumva astm?“ Am negat imediat, spunând că nici vorbă de aşa ceva. Atunci, Şoricuţa a spus că respiraţia mea era pur şi simplu înfricoşătoare.

Stăteam lângă ea şi eram din ce în ce mai crispat la gândul că suflam ca un bolnav de astm. Respiram cu atâta greutate, de parcă aş fi fost sub apă. Mi-am făcut curaj şi am întrebat-o: „Cum te cheamă?“ Nici măcar nu a întors capul şi a zis: „Numărul 3.“ Avea o anumită răceală în voce, iar la auzul ei m-am simţit foarte trist, dar după o vreme a ridicat capul şi m-a privit surâzătoare, după care m-a întrebat: „Cum te cheamă?“ I-am spus foarte agitat: „Numărul 7.“ A chicotit şi din nou m-a întrebat: „Dar pe Numărul 7 cum îl cheamă?“ Abia atunci am reuşit să mă adun şi i-am spus că pe Numărul 7 îl cheamă Wu Chao. Ea a închis revista şi mi-a spus: „Pe Numărul 3 o cheamă Liu Min.“

Wu Chao a tăcut deodată şi s-a oprit în loc. A privit înainte şi numaidecât pe chipul lui s-a ivit o expresie de uluire, căci i s-au dezvăluit dinaintea ochilor imaginile cunoscute odinioară – apa curgătoare, vegetaţia bogată, copacii cu coroane maiestuoase şi crengile doldora de fructe. Frunzele erau în formă de inimă, iar atunci când tremurau uşor, împrumutau ceva din ritmului inimii. Mulţi oameni, unii din care nu mai rămăsese decât scheletul sau alţii care încă nu erau descărnaţi de-a binelea, cu toţii umblau pe aici.

S-a întors surprins către mine, cu aerul că ar fi vrut să mă întrebe ceva.

— Să mergem într-acolo! i-am zis. Crengile şi frunzele te îmbie, făcându-ţi semn. Pietrele îţi vor zâmbi, apele râului te vor întâmpina. Acolo nu există nici sărăcie, nici bogăţie, nu există suferinţă, nici durere, nu există ură, nici ranchiună… Acolo, toţi oamenii sunt egali în faţa morţii.

— Ce loc este acela? a întrebat.

— Tărâmul celor neînmormântați, i-am spus.

24 ianuarie 2013